Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 2016 Τό Γενέσιον τοῦ Τιμίου Προδρόμου, Σύναξις Ζαχαρίου καί Ἐλισάβετ, Παναγιώτου Νεομάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2122

Διαίρει καὶ βασίλευε!

Τοῦ κ. Παύλου Τρακάδα

Ἡ φράσις «διαίρει καὶ βασίλευε» εἶναι ἕνα ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀπὸ ἐξωτερικοὺς ἢ ἐσωτερικοὺς ἐχθροὺς ἑνὸς λαοῦ προκειμένου νὰ προκαλοῦν διχόνοια, ὥστε νὰ εἶναι εὐκολώτερον δι' αὐτοὺς νὰ διασποῦν ἢ νὰ ἐξουσιάζουν τὸ κράτος εἰς τὸ ὁποῖον ζῇ ὁ λαὸς αὐτός. Τὸ πλεονέκτημα τοῦ «δόγματος» αὐτοῦ εἶναι ὅτι εὑρίσκει ἐφαρμογὴν εἰς πολλὰ ἐπίπεδα: πολιτικόν, οἰκονομικόν, θρησκευτικὸν κ.λπ.

Δυστυχῶς εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν ἔχομεν τὸ «προνόμιον» ἐκκλησιαστικῶς νὰ εἴμεθα θύματα αὐτῶν τῶν διαιρέσεων. Κατ' ἀρχάς, διὰ τοῦ ζητήματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ Οἰκουμενισμὸς βεβαίως ἔχει διχάσει ὄχι μόνον τοὺς Ἕλληνας ἀλλὰ ὅλους τούς Ὀρθοδόξους εἰς Οἰκουμενιστάς καὶ ἀντιοικουμενιστάς (οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν πραγματικότητα θὰ ἠδύναντο ἀντὶ νὰ προσδιορίζωνται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν στάσιν τῶν Οἰκουμενιστῶν, νὰ ὠνομάζοντο παράταξις τῶν «Οἰκουμενικῶν», ἐφόσον ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι Οἰκουμενικὴ καὶ ὄχι οἰκουμενιστική).

Ὅμως οἱ Ἕλληνες ἔχουμε ἐπιπλέον εἰς σύγκρισιν μὲ τοὺς ὑπολοίπους Ὀρθοδόξους καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα σήμερον προκαλοῦν προβλήματα ποιμαντικῆς καὶ κανονικῆς τάξεως. Ἔτσι, ἡ ἄλλη διαίρεσις εἶναι νὰ ὑπάρχουν ἐντός τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας (διά νά μή ὁμιλήσωμεν καί διά τήν ἐκκλησιαστικήν ὀργάνωσιν τοῦ ἀποδήμου!) 6 διαφορετικὰ συστήματα διοικήσεως μὲ μεῖζον ἐκεῖνο τῶν κακῶς λεγομένων Παλαιῶν καὶ Νέων Χωρῶν. **Πολλάκις Οἰκουμενισμὸς καὶ ζητήματα διοικητικὰ ἐμφανίζονται ὡς μὴ συναρτώμενα πρός ἄλληλα.** Ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ἀκούγεται ἢ νὰ γράφεται ὅτι "ἂς ἀσχοληθῶμεν μὲ ζητήματα πίστεως", ἐννοοῦντες κάποιοι τὸν Οἰκουμενισμόν, "καὶ ὄχι μὲ δικαιοδοσίας", ἐννοοῦντες τὴν διοικητικὴν διαίρεσιν. Δυστυχῶς, δὲν γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ὁρίζουν καὶ τὰ διοικητικά, εἶναι ἀπόρροια τοῦ Δόγματος τῆς Πίστεως καὶ ἑπομένως, ὅταν κανεὶς ἀσχολῆται μὲ ζητήματα πίστεως δὲν δύναται νὰ ἀποκόπτῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζητήματα κανονικῆς λειτουργίας καὶ τάξεως τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό εἶναι ἐμφανέστερον εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀργανώσεως τῆς "Διασπορᾶς". Ἔπρεπε δυστυχῶς νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ εὑρεθῶμεν πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Μ. Συνόδου προκειμένου νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν τὸ ἀνωτέρω, δηλ. ὅτι Οἰκουμενισμὸς καὶ Ἐκκλησιαστική διοίκησις συνδέονται. Πῶς; Ἡ ἐπιχειρουμένη ὑπὸ τοῦ κατατεθέντος κειμένου εἰς τὴν Μ. Σύνοδον περὶ σχέσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τοὺς ἄλλους «Χριστιανούς», ἀναγνώρισις τῶν αἱρετικῶν ὡς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ ἦτο ποτὲ νοητὴ, ἐὰν ἡ μέθοδος διὰ τὴν ἐπιβολήν της δὲν ἠκολούθει ἀντικανονικὸν τρόπον. Ποῖος αὐτός; Κατασκευή, κυ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

"Μαλέαν δέ κάμψας ἐπιλαθοῦ τῶν οἰκάδε"... τῆς ἑνότητος καί τῆς ὁμοψυχίας τῶν Ὀρθοδόξων

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΤΗΡΓΗΣΕ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΡΧΙΑΝ;

Μή δυνάμενον τό Φανάρι νά ἰσχυροποιήση τήν κανονικότητα ἐπιχειρεῖ νά κανονικοποιήση τήν ἰσχύν! Ἀδιαφορεῖ διά τό παλαίφατον Πατριαρχεῖον τῆς Ἀντιοχείας, τῆς μητρός τῶν Χριστιανῶν, καί τό τῆς Ρωσίας, πέμπτον τῆς Πενταρχίας, ἐνῶ χειραγωγεῖ τάς ὑπολοίπους αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας μέ τό ἐπιχείρημα τοῦ "πρωτείου".

Τοῦ κ. Παναγιώτου Κατραμάδου

«Ἐμώρανε Κύριος οὗς βούλεται ἀπολέσαι» γράφει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη. Πράγματι, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως νὰ προχωρήση εἰς τὴν ὑποτιθεμένην «Μεγάλην Σύνοδον» ἄνευ συγκαταθέσεως τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ρωσίας ἐξεθεμελίωσε τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ἰσχυρίζετο ἕως σήμερον ὅτι ἀντλεῖ τὰ δίκαιά του, δηλ. τὴν Πενταρχίαν τῶν Πατριαρχῶν. Τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ὠνόμασε τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης συνέχεια τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου. Ὡστόσο ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἐνδημοῦσαν κατὰ τὰ ἔτη τῆς Τουρκοκρατίας -ἔστω καὶ τυπικῶς- ἄνευ ἐξουσίας παρευρίσκοντο οἱ ὑπόλοιποι Πατριάρχες. Μάλιστα, προσφάτως εἶχε γραφῆ ἀπὸ παράγοντας τοῦ Φαναρίου ὅτι τόσον ἐσεβάσθη κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως τοὺς ἄλλους Πατριάρχας, ὥστε ἂν καὶ ἦσαν ἐξόριστοι τῶν δρόνων τους καὶ διέμεναν εἰς τὴν Πόλιν, δὲν τοὺς κατήργησεν, ἀλλὰ τοὺς διετήρησεν εἰς τὸ ἀξίωμα! Παρ' ὅλον τὸ παράλογον τοῦ ἰσχυρισμοῦ, αὐτὸς στρέφεται ἐναντίον τους: Ἂν τὸ Πατριαρχεῖον ἐδεμελίωσε τὴν ὅλην του ὑπόστασιν εἰς ἕνα διοικητικὸν δεσμὸν καὶ τώρα τὸν καταπατεῖ, τί τοῦ ἀπομένει;

Βεβαίως, ἠκούσθη καὶ τὸ ἄλλον, ὅτι πάντοτε εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν ὑπῆρχαν διαφωνίαι ἀκόμη καὶ ἀποχωρήσεις καὶ ὅτι ἐν πάσει περιπτώσει ἡ ἀπουσία ἑνὸς ἐκ τῶν παλαιφάτων Πατριαρχείων δὲν συνιστᾶ πρόβλημα. Ὅμως εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν αἱ διαφωνίαι ἦσαν πρὸ τῆς συγκλήσεως καὶ τὸ Φανάρι ἐπέλεξε νὰ ἀδιαφορήση! Κρισιμώτερον εἶναι ὅμως νὰ συνειδητοποιηθῆ ἡ παλινωδία καὶ ἡ ἀντίφασις τῶν Φαναριωτῶν καθὼς οἱ ἴδιοι εἶχαν ἀναβιβάσει τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας ὡς τὸ πέμπτον ἰσότιμον Πατριαρχεῖον τῆς Πενταρχίας! Ἑπομένως δὲν ἀπουσίασεν ἕνα Πατριαρχεῖον ἀλλὰ δύο Πατριαρχεῖα τῆς Πενταρχίας (κατὰ τὴν θεώρησιν τῶν ἰδίων). Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπόδειξις: Ὁ Καθ. κ. Βλάσιος Φειδᾶς εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν Γ΄ (σ. 92) ἀναφέρει ὅτι ὁ **Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Καλλίνικος Β΄** (1668-1702) ἀπέστειλε τὸ 1693 συνοδικὸν γράμμα πρὸς τοὺς Ἀρχιεπισκόπους Ἀχρίδος καὶ Πεκίου, οἱ ὁποῖοι ἐπεδύμουν «πατριαρχικὰ δίκαια». Εἰς τὸ συνοδικὸν γράμμα ἀναφέρεται:

«Ὡς ἄνωθεν μὲν τέσσαρες πατριάρχαι καὶ ἦσαν καὶ ἐλέγοντο, ὁ τῆς Κων/πόλεως δηλαδὴ καὶ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ ὁ τῆς Ἀντιοχείας καὶ ὁ τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, τῶν ἁγιωτάτων πατριαρχικῶν ἀποστολικῶν φημὶ θρόνων... Πρὸς τούτοις δ' ἐν ὑστέροις καὶ πέμπτος πατριάρχης κατέστη, συνοδικῇ διαγνώσει κανονικῶς, ὁ τῆς Μοσχοβίας, οἵτινες μέχρι τοῦ νῦν, Θεοῦ κρατύνοντος, καὶ διατελοῦσι πατριάρχαι γνήσιοι καὶ ὀνομάζονται καὶ γινώσκονται καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην διαφημίζονται καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις παρρησία μόνοι αὐτοὶ μνημονεύεσθαι. Τούτων δ' ἐκτὸς τῶν πέντε πατριαρχῶν οὔτε ὑπάρχει, οὔτε λέγεται ἄλλος πατριάρχης».

Ἀπὸ τὸ συνοδικὸν αὐτὸ γράμμα διαπιστώνει κανεὶς ὅτι ὄχι μόνον οἱ ἴδιοι εἰς τὸ Φανάρι ἀνεβίβασαν εἰς τὸ ἴδιον ὕψος μὲ αὐτοὺς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας, ἀλλὰ ὅτι παρεδέχοντο εἰλικρινῶς ὅτι εἶχεν ἐκπέσει ἐντελῶς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρώμης! Σήμερον ὅμως «μᾶς τὰ γυρίζουν ἀλλιῶς»! Διερωτώμεθα τί ἀπ' ὅλα ὅσα λέγουν τελικῶς ἰσχύει; Ἂς ἀποφασίσουν πρῶτα οἱ ἴδιοι, ὥστε νὰ ἔχωμεν τὴν δυνατότητα νὰ διαλεχθῶμεν μαζί τους ἐπὶ λογικῆς βάσεως!

Ἡ αὐτοκεφαλία εἶναι ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις τῆς Πενταρχίας

Ὡς ἀνεφέρθη, ἡ ἐπὶ τῆς Πενταρχίας δεμελίωσις δικαίων τοῦ Πα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Πνευματικὴ ἀξιοποίησις τοῦ χρόνου

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ἀγωνιστὴς πάντα ἔχει στὸ νοῦ του τὴν ἀξιοποίηση τοῦ παρόντος. Ὁ χρόνος εἶναι πολύτιμος, ὄχι μὲ τὴν ἔννοια ποὺ δίνουν οἱ κοσμικοί, ἀλλὰ γιὰ περισσότερη προσευχή, γιὰ βαθύτερη περισυλλογή, γιὰ οὐσιαστικότερη μετάνοια, ἀλλὰ καὶ γιὰ περισσότερη ἔμπρακτη ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς. Ὁ ἀγωνιζόμενος κατὰ Θεὸν θεωρεῖ ἀδιανόητο νὰ περνάει ὁ χρόνος του χωρὶς νὰ κάνει κάτι τὸ πνευματικό. Καὶ ὅταν ἀκόμα βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς μόνιμης κατοικίας του, προσπαθεῖ τὰ ἴδια νὰ κάνει. Καὶ ὅταν εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ κάποιο ἔργο, δὲν ἐγκαταλείπει τὸ πρόγραμμά του, τὶς καλές του συνήθειες καὶ τὸν πνευματικό του ἀγώνα.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ ἀγιορείτης ἀξιοποιοῦσε τὸ παρὸν μὲ τὸν καλύτερο τρόπο. Δὲν εἶχε ποτὲ διακοπὴ στὸ ἔργο του. Εἶχε ἐλάχιστες βιοτικὲς ἀπασχολήσεις, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἀξιοποιεῖ τὸ χρόνο του πνευματικά. Τὸ ἴδιο ζητοῦσε καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἰδίως τοὺς μοναχούς, οἱ ὁποῖοι πολλὲς φορὲς δραστηριοποιοῦνται γιὰ τὸ χτίσιμο ἢ τὴ συντήρηση καὶ ἀναπαλαίωση τοῦ μοναστηριοῦ τους καὶ μάλιστα μὲ τρόπο περίτεχνο, προκειμένου νὰ εὐχαριστιοῦνται οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπισκέπτες τους νὰ ἐντυπωσιάζουν. Ὁ ἅγιος Παΐσιος δὲν τὰ ἤθελε αὐτά. Περιορίζοταν στὰ ἀναγκαῖα καὶ ταπεινά, ποὺ ἤθελαν λίγο χρόνο καὶ ἀπέφευγε τὰ πολυτελῆ καὶ ἀριστοκρατικά. Ταπεινὸ ἦταν τὸ μοναστήρι στὸ Στόμιο Κονίτσης, ταπεινὸ ἦταν τὸ κελὶ τῶν ἁγίων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης στὸ Σινᾶ, ταπεινὰ ἦταν τὰ κελιὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς Παναγούδας στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ καὶ ὁ τάφος του στὸ ἡσυχαστήριο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὴ Σουρωτὴ ταπεινὸς εἶναι, ποὺ ἔγινε σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες του.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος δὲν συμφωνοῦσε νὰ εἶναι τὰ μοναστήρια πολὺ περιποιημένα καὶ ἀνθοστόλιστα. Ἤθελε οἱ μοναχοὶ νὰ ἀσχολοῦνται λίγο μὲ τὰ ἐξωτερικὰ καὶ πολὺ μὲ τὰ ἐσωτερικά. Κάποτε εἶχε πάει σ ἕνα γυναικεῖο μοναστήρι ὅπου ὑπῆρχαν πολλὲς γλάστρες μὲ λουλούδια. Αὐτὸ τὸν ἐνόχλησε καὶ ἄρχισε νὰ τὶς μετακινεῖ καὶ νὰ τὶς σπάει, λέγοντας στὶς ἀδελφὲς ὅτι οἱ πολλὲς γλάστρες θέλουν πολλὴ περιποίηση καὶ πολὺ πότισμα καὶ ἄρα πολὺ χρόνο, τὴν ὥρα ποὺ ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη τὴν προσευχή τους. Μιὰ ἄλλη φορὰ πῆγε σὲ ἕνα ἄλλο μοναστήρι καὶ τοῦ πρόσφεραν καφὲ μὲ ἕνα δίσκο ποὺ εἶχε κάποιο κέντημα. Ὁ γέροντας πῆρε στὰα χέρια του τὸν καφὲ καὶ προσποιούμενος ὅτι τοῦ τρέμει τὸ χέρι, τὸν ἔχυσε πάνω στὸ κέντημα, γιὰ νὰ τονίσει στὶς ἀδελφὲς ὅτι δὲν χρειάζονται τέτοιες ὀμορφιές.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἁγίου Παϊσίου σχετικὰ μὲ τὴν ἀξιοποίηση τοῦ χρόνου εἶναι χρήσιμο στοὺς χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι πολλὲς φορὲς παρασύρονται ἀπὸ τὶς συνήθειες καὶ τὴ νοοτροπία τοῦ κόσμου καὶ δὲν ἔχουν ἐλεύθερο χρόνο νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχωφελῆ.

Ἡ Σύνοδος τοῦ παρασκηνίου

Τοῦ ἀγιορείτου μοναχοῦ Νικολάου

Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τῆς γενικῆς ἀποστασίας, ὅπου γύρω μας καθημερινὰ ἰσοπεδώνονται οἱ ἠθικὲς ἀξίες καὶ οἱ ἐντολὲς τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, ἀποφασίστηκε νὰ συνέλθη ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ ὑπάρχη στὴν ἀτζέντα τῆς συνόδου κανένα ἀπὸ τὰ καυτὰ προβλήματα οὔτε τοῦ παρελθόντος καιροῦ οὔτε τοῦ παρόντος χρόνου, ποὺ χρήζουν ἄμεσα θεραπείας καὶ διακηρύξεως τῆς Ὀρθοδόξου ἀληθείας.

Ἑπομένως οἱ εὔλογες ἀνησυχίες ποὺ ἐκφράζονται ἀπὸ τὸ Ὀρθόδοξο πλήρωμα ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς καὶ οἱ Οἰκουμενισταί

Ἕνα ἀγαπημένο ἐπιχείρημα τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι: «Γιατί διαμαρτύρεσθε γιὰ τὶς συμπροσευχὲς τοῦ Πατριάρχου, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ποὺ τόσο ἐπικαλεῖσθε, συμπροσευχήθηκε μὲ τοὺς Λατίνους στὴν ἐναρκτήρια τελετὴ τῆς συνόδου Φερράρας - Φλωρεντίας». Τὰ δεδομένα τοῦ γεγονότος εἶναι δύο: Ὅτι ὁ Ἅγιός μας ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΗΘΗΚΕ, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, δηλαδὴ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ τὶς συμπροσευχὲς μὲ τοὺς αἱρετικούς. Ἀπὸ τὴν ἀξιολόγηση τῶν δεδομένων αὐτῶν, δύο συμπεράσματα δύνανται νὰ ἐξαχθοῦν: Ἢ ὅτι ὁ Ἅγιός μας ἔκανε λάθος (ὅπως εἶναι γνωστό, οἱ Ἅγιοι δὲν εἶναι ἀλάθητοι, ὑποπίπτουν καὶ αὐτοὶ σὲ λάθη, σπάνιες δὲ φορὲς καὶ σὲ ἐκ προσκαίρου πλάνης ἐσφαλμένες θεολογικῶς ἀπόψεις, βλ. Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, περὶ ὠριγενισμοῦ κ.ἄ.). Δεύτερον, ὅτι δὲν ἔπραξε λάθος, ἀλλὰ θεόπνευστη ἐνέργεια, θεοκίνητο, δηλαδὴ μὲ τὴν φώτιση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ παρακίνηση Αὐτοῦ. Τί ἀπὸ τὰ δύο ἰσχύει, θὰ δοῦμε παρακάτω. Οἱ Ἅγιοί μας γίνονται φαινομενικὰ παραβάτες τῶν κανόνων (στὴν περίπτωση ποὺ αὐτὸ γίνεται θεοπνεύστως), σὲ σπανιότατες περιπτώσεις, κατὰ συγκατάβαση, μὲ ἀποδέκτες συγκεκριμένους ἀνθρώπους, στὸ συγκεκριμένο χρονικὸ σημεῖο καὶ γιὰ συγκεκριμένους λόγους καὶ σκοπούς, ΠΑΝΤΑ σὲ ἀκραῖες, σπάνιες, περιπτώσεις. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν δυνάμεθα αὐτὲς τὶς ἀκραῖες ἐξαιρέσεις νὰ τὶς καταστήσουμε κανόνα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ αὐτὸ διδάσκει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: «Ἡ οἰκονομία, ὁπού πρὸς καιρὸν ἐμεταχειρίσθησαν τινὲς πατέρες, οὔτε νόμος οὔτε παράδειγμα δύναται νὰ νομισθῆ». Ὁ Ἅγιος εἶναι σαφέστατος: Οὔτε νόμος οὔτε παράδειγμα δύναται νὰ νομισθῆ!!! Καὶ μόνο ἀπὸ αὐτό, καταρρίπτεται τὸ ἐπιχείρημα τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Γιὰ τὸ τέλος, ὅπως λέει καὶ ὁ λαός, ἂς βάλουμε καὶ τὸ κερασάκι στὴν τοῦρτα. **Τὸ πρῶτο λοιπὸν κερασάκι εἶναι:** Ὅταν λέμε «τιμὴ Ἁγίου μίμηση Ἁγίου», δὲν ἐννοοῦμε ὅτι παίρνουμε ἁπλῶς ἕνα βίο Ἁγίου καὶ προσπαθοῦμε νὰ μιμηθοῦμε τὰ κατορθώματά του, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ἀπὸ τὴν διδασκαλία του. Αὐτὰ καὶ τὰ δύο πρέπει νὰ συνυπάρχουν, ποτὲ μόνο τὸ μὲν ἢ μόνον τὸ δέ. Τὸ ἕνα συμπληρώνει τὸ ἄλλο, ἀλλιῶς θὰ πέσουμε ἀσφαλῶς σὲ πλάνη. Τί θέλουμε νὰ ποῦμε μὲ ἁπλὰ λόγια; Ἂς πάρουμε παραδείγματα τὴν ἀνυπακοὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ ὡς πρὸς τὴν εἴσοδο στὰ πορνεῖα τῶν ἀββάδων. Οὐδέποτε διδαξε ἢ προέτρεψε ὁ Ἅγιος Διονύσιος νὰ κάνουν ἀνυπακοὴ καὶ οἱ ἄλλοι. Ὁπότε δὲν ταυτίζεται ἡ μεμονωμένη πράξη του μὲ τὴν ὅλη διδασκαλία του καὶ δὲν μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μιμηθοῦμε σὲ αὐτὴ τὴν ἐνέργεια. Ὁποτε εὐλόγως τίθεται τὸ ἐρώτημα:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ οἰκουμενισμὸς εἶναι προϊόν τῆς μασονίας

Τοῦ μακαριστοῦ π. Δημητρίου Staniloae

Παραθέτομεν ἀποσπάσματα ἀπὸ μίαν συνομιλίαν τοῦ πατρὸς Δημητρίου Staniloae μὲ κάποια μέλη τῆς Ἑνώσεως Ὀρθοδόξου Νεολαίας τῆς πόλεως Brasov ὀλίγους μῆνας πρό τῆς κοιμήσεώς του:

«Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὑπὲρ τοῦ οἰκουμενισμοῦ, **εἶχε δίκαιο ἕνας Σέρβος, ὁ Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος τὸν ὀνόμασε παναίρεση τῆς ἐποχῆς μας.** Τὸν θεωρῶ προϊὸν τῆς μασονίας, τὸ ὁποῖο σχετικοποιεῖ τὴν ἀληθινὴ πίστη. Γιατί νὰ κάνω τότε παρέα μαζί τους, μ' αὐτοὺς ποὺ ἔκαναν τὶς γυναῖκες ἱερεῖς, ποὺ δὲν παντρεύονται [δηλαδὴ ζοῦν σὲ πορνεῖες, παλλακεῖες κλπ.], καὶ στὴν Ἀμερική, στὴν Ἀγγλία καὶ σὲ ἄλλες χῶρες νομιμοποίησαν τὴν ὁμοφυλοφιλία... Ἡ Ρωμαιο-Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν εἶναι Ἀδελφὲς Ἐκκλησίες. Δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνο μία Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δὲν δύναται νὰ ὑπάρχει παρὰ μόνο ἕνα Σῶμα, δηλαδὴ μία Ἐκκλησία. Ἑπομένως, ἡ ἔννοια τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ἀκατάλληλη».

(Συνέντευξη τοῦ π. Δημητρίου στὸ: Ortodoxia si internationalismul religios [Ὀρθοδοξία καὶ θρησκευτικὸς διεθνισμός], Ἐκδόσεις Scara, Βουκουρέστι 1999. Πηγή: cuvantul-ortoxo.ro).

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὅμηρος ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἱστο-παγίδος

Ἤδη πρὸ πολλοῦ συζητεῖται τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς τῶν παρατηρητῶν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης, βατικανῆς ἐμπνεύσεως καὶ ἀπαράδεκτον διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ὡστόσο ὑπάρχει καὶ τὸ ζήτημα τῶν ἑκατομμυρίων παρατηρητῶν μέσω τῶν ΜΜΕ. Τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ὡς ἐφρόντισε διὰ τοὺς παρατηρητὰς ἐμερίμνησε καὶ διὰ τὴν ἐλεγχομένην πληροφόρησιν τῶν ΜΜΕ διὰ κατασκευῆς ἐπισήμου ἱστοσελίδος, εἰς τὴν ὁποίαν προπαγανδίζει ἀνορθοδόξους δέσεις ὡς δέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Ο.Τ. φέρει εἰς τὸ φῶς κείμενα τῆς ἱστοσελίδος, ποὺ ἤδη κάνουν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἐγγίζουν τὴν κακοδοξίαν!

Ἡ «Ἑνδημοῦσα» τῆς Κρήτης!

«Ὁ θεσμὸς τῶν Μεγάλων Συνόδων γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, μετὰ τὸ Μεγάλο Σχίσμα τοῦ 1054, εἶναι θεμελιωμένος στὴν Ἑνδημοῦσα Σύνοδο τῆς Κων/πόλεως, μὲ τὸ ἐνδημοῦσα νὰ δηλώνει τοὺς Ἐπισκόπους ποὺ ἦταν ἐνδημοῦντες στὴν Πόλη ἐκείνη τὴ στιγμή. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι Ἐπίσκοποι ἀπὸ κάθε μέρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μποροῦσαν νὰ συμμετέχουν. Μάλιστα, ἡ Ἑνδημοῦσα Σύνοδος κατέστη ὁ θεμελιώδης πυρήνας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΝΑΙ εἰς τὰ μυστήρια τῶν αἱρετικῶν! ΟΧΙ εἰς τὰ μυστήρια τῶν ΓΟΧ!

Τοῦ κ. Παναγιώτου Π. Νούνη

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κύπρου,

Εἰς τήν τηλεοπτικήν συνέντευξίν σας, εἰς τό («HashTag» RIK) PIK, παρετήρησα δυστυχῶς, ὅτι ἀναγνωρίζετε προσωπικῶς, ἐσεῖς ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, τό δῆθεν Βάπτισμα καθὼς καί ἄλλα τινά Μυστήρια εἰς τούς αἱρετικούς καί σχισματικούς! Γιατί δέν ἀναγνωρίζετε τότε καί τά Μυστήρια τῶν ΓΟΧ τῆς Κύπρου; Ἀφοῦ μαζί τους ἔχομεν τήν ἰδίαν Πίστιν;! Εἴσθε ἄραγε, ὑπὲρ ἄνω τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καί ὑπέρ ἄνω τῶν Θεοφόρων Πατέρων, καί ὑπέρ ἄνω τῶν Ἱερῶν καί Θείων Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας; Δηλαδή, ἀδελφοί καί πατέρες, ὁ μακαριώτατος Κύπρου, ἀναγνωρίζει μερικά μυστήρια εἰς τούς Φραγκολατίνους, Ἀγγλι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐρωτήματα πρὸς τὸν κ. Θ. Γιάγκου

Ἀνεγνώσαμεν μετὰ προσοχῆς τὰ σχόλια ἐπὶ τῶν παρατηρήσεων διὰ τὰ προσυνοδικὰ κείμενα τοῦ ἐλλογιμωτάτου Καθηγητοῦ κ. Θ. Γιάγκου, ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ὁ κ. Καθηγητὴς κάνει λόγον διὰ «ἐπανεργοποίηση τοῦ Συνοδικοῦ Θεσμοῦ σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο». Διερωτώμεθα ἂν πρόκειται περὶ ἐπανεργοποιήσεως ἢ εἰσαγωγῆς καινοφανοῦς εἴδους Συνόδου; Τὴν ἄποψιν αὐτὴν ἠκούσαμεν καὶ ἀνεγνώσαμεν ὄχι ἀπὸ ἐπικριτὰς ἀλλὰ ἀπὸ θετικῶς προσκειμένους πρὸς τὴν Μ. Σύνοδον Ἱεράρχας καὶ Καθηγητὰς Πανεπιστημίου, οἱ ὁποῖοι μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν ἐδήλωσαν ὅτι πρόκειται διὰ «κάτι καινούριο ὄχι ὅπως οἱ παλιὲς Σύνοδοι». Ἑπομένως πρόκειται περὶ ἐπανεργοποιήσεως ἢ διὰ κάτι νέον, τὸ ὁποῖον πιθανῶς νὰ εἶναι καὶ στρεβλόν; Ἂν εἶναι στρεβλόν, δὲν δίδομεν εἰς αὐτὸ διὰ τῆς Μ. Συνόδου ἐγκυρότητα; Μὲ πειραματι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

*Ὁ ἄλλοτε ἅγριος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρ

Γεγονότα καὶ σχόλια

«Τοὺς Ἁγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσε»

Η ΕΠΟΜΕΝΗ Κυριακή, τελευταία ἡμέρα τῶν κινητῶν ἑορτῶν τοῦ ἔτους, εἶναι ἀφιερωμένη στοὺς Ἁγίους Πάντες. Σὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς πιστούς, οἱ ὁποῖοι, ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια, ἐπέλεξαν ἐλεύθερα νὰ ἀνήκουν στὸ Χριστό. Νὰ εἶναι ἑνωμένοι μαζί Του. Νὰ ἀποτελοῦν τὰ κύτταρα τοῦ δικοῦ Του Σώματος. Νὰ ἔχουν καθαρθεῖ, ἁγιασθεῖ καὶ θεωθεῖ ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἔχει πραγματοποιηθεῖ, στὰ πρόσωπά τους, τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ νὰ μοιρασθεῖ μαζί τους τὴ δόξα του καὶ τὴν εὐδαιμονία Του. Ἰδοὺ ποιὰ εἶναι ἡ χρησιμότητα τῆς μελέτης τῶν βίων τους γιά μᾶς: Τὴν ἀπάντηση δίνει ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς: «ἀπὸ τοὺς «Βίους τῶν Ἁγίων γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μία ὕπαρξις μὲ τὰς πλέον μεγάλας διαστάσεις: ἐκτείνεται ἀπὸ τὸν διάβολον μέχρι τὸν Θεόν, καὶ δύναται νὰ γίνῃ καὶ θεὸς κατὰ χάριν, καὶ διάβολος κατὰ τὴν ἐλευθέραν βούλησίν του. Μέσα εἰς κάθε ἁμαρτίαν ὑπάρχει καὶ ὀλίγον τί τοῦ διαβόλου. Διὰ τῆς φιλαμαρτίας καὶ τῆς ἐκουσίας καὶ ἐπιμόνου παραμονῆς εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὁ ἄνθρωπος βαθμιαίως διαβολοποιεῖται, μεταβάλλεται βαθμιαίως εἰς διαβολάνθρωπον καὶ δημιουργεῖ θεληματικῶς τὴν κόλασιν διὰ τὸν ἑαυτόν του. Διότι κάθε ἁμαρτία εἶναι μία μικρὴ κόλασις. Ἀντιθέτως, μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν ἁγίων μυστηρίων καὶ τῶν ἁγίων εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, ὁ ἄνθρωπος πληροῦται μὲ τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν, ἐνδύεται τὸν Χριστόν, καὶ μεταμορφώνεται βαθμιαίως εἰς ἄνθρωπον χριστοφόρον καὶ χριστοειδῆ, "εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ" (Ἐφ.4,13). Γίνεται βαθμηδὸν θεάνθρωπος κατὰ χάριν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποκτᾶ μέσα εἰς τὴν ψυχήν του τὸν παράδεισον»! Ἂς κάνουμε λοιπὸν τοὺς Ἁγίους κοινωνοὺς τῆς ζωῆς μας καὶ ὁδοδεῖκτες μας, γιὰ μία ἐπιτυχημένη πνευματική πορεία!

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁδηγεῖ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ

ΔΙΑΝΥΟΥΜΕ, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες, τὴν ἁγία ἑβδομάδα τῆς Πεντηκοστῆς, λουσμένοι μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὁποῖο «μένει μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν.14,16) γιὰ νὰ μᾶς φωτίζει καὶ νὰ μᾶς ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν. 16,13). Τὴ μεγαλύτερη ἀλήθεια ποὺ μᾶς ἀποκαλύπτει εἶναι ἡ βίωση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή μας. Δεῖτε τί εἶπε ὁ νεοφανὴς ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης: «Καθένας μας μπορεῖ νὰ κρίνει γιὰ τὸν Θεὸ κατὰ τὸ μέτρο τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ γνώρισε. Γιατί πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ σκεφτόμαστε καὶ νὰ κρίνουμε γιὰ πράγματα ποὺ δὲν εἴδαμε ἢ δὲν ἀκούσαμε καὶ δὲν ξέρουμε; Οἱ ἅγιοι λένε πὼς εἶδαν τὸν Θεό. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ λένε ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός. Εἶναι φανερὸ πὼς μιλοῦν ἔτσι, γιατί δὲν Τὸν γνώρισαν· αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει καθόλου πὼς ὁ Θεὸς δὲν ὑπάρχει. Οἱ ἅγιοι μιλοῦν γιὰ πράγματα ποὺ πραγματικὰ εἶδαν καὶ γνωρίζουν. Δὲν λένε, γιὰ παράδειγμα, πὼς εἶδαν ἕνα ἄλογο μήκους ἑνὸς χιλιομέτρου ἢ ἕνα πλοῖο δέκα χιλιομέτρων, ποὺ δὲν ὑπάρχουν. Κι ἐγὼ νομίζω, πώς, ἂν δὲν ὑπῆρχε Θεός, δὲν θὰ μιλοῦσαν κἄν γι' Αὐτὸν στὴ γῆ. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως θέλουν νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ τὸ δικό τους θέλημα καὶ γι' αὐτὸ λένε πὼς δὲν ὑπάρχει Θεός, βεβαιώνοντας ἔτσι μᾶλλον πὼς ὑπάρχει» (Ἱστολ. Πεμπτουσία). Ἰδοὺ γιατί οἱ ἄθεοι καὶ ἄπιστοι ἀρνοῦνται τὸ Θεό, γιατί εἶναι στερημένοι τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

«Ζιζάνια» ὅσοι ἀρνούμεθα τὴν ὑπόταγήν μας εἰς τὸν Παπισμόν!

ΤΗΝ «ΕΝΟΤΗΤΑ τῶν Χριστιανῶν» τὴν ἀντιλαμβάνεται ὁ «ἀλάθητος», ὄχι ὡς ἑνότητα μὲ τὸ Χριστό, ἀλλὰ ὡς ὑποταγὴ στὴν ἀφεντιά του, ποὺ εἶναι ὁ «ἀντιπρόσωπός Του στὴ γῆ»! Αὐτὴ τὴν φρικτὴ βλασφημία, ἔχει ὡς «δόγμα πίστεως» καὶ ἡ ἁμαρτωλὴ «ἐκκλησία» του, μὲ τὶς διαβόητες «οἰκουμενικὲς» δύο Βατικάνειες «Συνόδους» της! Μὲ ἄλλα λόγια, κατ' αὐτές, ὅποιος δὲν εἶναι «ἑνωμένος μὲ τὸν βικάριο τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ», θὰ … πάει στὴν κόλαση! Τὸ ἴδιο «θὰ πάθει» καὶ ὅποιος δὲν ἀναγνωρίζει τὸ «πρωτεῖο» του καὶ τὸ «ἀλάθητό» του, φτάνει νὰ διαβάσει «τὰ ἀναθέματα» τῶν ἐν λόγῳ «Συνόδων»! Δεῖτε τί δήλωσε πρόσφατα, μὲ γλώσσα ἄκρως ἀθεολόγητη, (ὅπως πάντα), ὅπως ἀποκάλυψε ὁ κ. Μ. Κείου: «Ὁ Ἰησοῦς προσεύχεται γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι ποὺ σπέρνουν ζιζάνια, ἐκεῖνοι ποὺ διχάζουν καὶ καταστρέφουν τὴν κοινότητα μὲ τὴ γλώσσα τους»! Μὲ ἄλλα λόγια: Ὅσοι θέλουμε ἑνότητα μὲ τὸ Χριστό, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ, καὶ ἀρνιόμαστε τὴν ὑποταγὴ στὴν ἐξουσία του εἴμαστε «ζιζάνια»! Τὸ ἴδιο καὶ ὅσοι ἀσκοῦμε κριτικὴ στὶς βλάσφημες κακοδοξίες του καὶ τὶς πρακτικὲς τὶς δικές του καὶ τῆς «ἐκκλησίας» του, «διχάζουμε καὶ καταστρέφουμε τὴν κοινότητα (προφανῶς ἐννοεῖ τὴν κοινωνία) μὲ τὴ γλώσσα μας! Ὁ ἐωσφορικὸς ἐσμός του, ὁ ὁποῖος ἔγινε «δόγμα πίστεως» μὲ τὸ «ἀλάθητό» του, δὲν τὸν ἀφήνει νὰ δεχτεῖ κριτική, νὰ δεῖ τὶς ἑκατοντάδες κακοδοξίες τῆς «ἐκκλησίας» του καὶ νὰ μετανοήσει, νὰ ἐπιστρέψει ὁ ἴδιος καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν ὀπαδῶν του στὴν Ἁγία Ἐκκλησία, ἀπὸ ὅπου δραπέτευσε πρὶν χίλια χρόνια καὶ ἀρνεῖται πεισματικὰ νὰ ἐπιστρέψει! Κάνει ὅμως τὸ ἀντίθετο: προσπαθεῖ νὰ βγάλει καὶ ἐμᾶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, νὰ μᾶς ἀποστάσει ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ νὰ μᾶς ὑποτάξει στὴν «παντόφλα» του, δηλαδὴ νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὴν ἀπώλεια τῆς σωτηρίας μας, στὸν ὅλεθρο!

Ὁ κ. Φραγκίσκος «ντρέπεται» διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς «Ἐκκλησίας» του!

ΙΔΟΥ καὶ ἡ συνέχεια τῆς «κριτικῆς» τοῦ «ἀλάθητου» γιὰ ὅσους κριτικάρουν τὸν ἴδιο καὶ τὴν «ἐκκλησία» του: «Ἡ ἑνότητα τῆς χριστιανικῆς κοινότητας, τῆς χριστιανικῆς οἰκογένειας, εἶναι μάρτυρας: ἕνας μάρτυρας στὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Πατέρας ἀπέστειλε τὸν Υἱό Του. Καί, ἴσως, τὸ νὰ φθάσει κανεὶς στὴν ἑνότητα, σὲ μία χριστιανικὴ κοινότητα, σὲ μία ἐνορία, στὴν κατοικία τοῦ ἐπισκόπου, σὲ ἕνα χριστιανικὸ ἵδρυμα, σὲ μία χριστιανικὴ οἰκογένεια εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα πράγματα. Ἡ ἱστορία μας, ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς κάνει νὰ ντρεπόμαστε τόσο συχνά. Ἔχουμε ἐξαπολύσει πόλεμο ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ἀδελφῶν μας. Γιὰ νὰ ἀναφέρω μόνο ἕνα, σκεφτόμαστε τὸν Τριακονταετῆ Πόλεμο. Ὅπου οἱ Χριστιανοὶ κάνουν πόλεμο μεταξύ τους, δὲν ὑπάρχει καμία μαρτυρία»! Κατ' ἀρχὴν μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβουμε τὶς «μπουρδολογίες» αὐτές. Ἂν καταλαβαίνουμε τὸ «πνεῦμα» του, βάζει τὸ Χριστὸ «νὰ εἶναι μάρτυρας» τῆς ἑνότητας – ὑποταγῆς τῶν Χριστιανῶν στὴν ἐξουσία του! Ἐπίσης ἔχοντας τὸ «γνῶθι σ' αὐτόν», ὁμολογεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ «ἑνότητα» - ὑποταγὴ στὴν ἀφεντιά του «εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα πράγματα»! Δὲν διερωτᾶται ὅμως τὸ γιατί. Τὸ ἂν ὁ ἐωσφορικὸς ἐσμός του καὶ οἱ κακοδοξίες τῆς «ἐκκλησίας» του εἶναι τὰ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια! Παράλληλα ξεχειλίζει ἀπὸ ἰησουϊτικὴ ὑποκρισία, προσποιούμενος ὅτι «ντρέπεται γιὰ τὴν ἱστορία τῆς ἐκκλησίας» του, γιὰ τοὺς «ἱεροὺς πολέμους» της. Ὅμως, στὴν οὐσία, ἁπλὰ καταγράφει ἕνα «ἱστορικὸ σύμπτωμα», χωρὶς τὴν παραμικρὴ διάθεση μεταμέλειας! Αὐτὸς εἶναι ὁ «ἀλάθητος» καὶ ἡ «ἐκκλησία» του!

Παπικὴ ὁμολογία: Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἀπὸν εἰς τὴν «Καθολικὴν Ἐκκλησίαν»!

ΕΙΠΕ καὶ κάτι ἄλλο ὁ «ἀλάθητος», μέσα ἀπὸ τὶς θεολογικὲς καὶ λεκτικὲς ἀσυναρτησίες του, (ἂν μποροῦμε νὰ βγάλουμε ἄκρη ἀπὸ αὐτές): τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἀπὸν ἀπὸ τὴν «ἐκκλησία» του καὶ τὸ ἀποζητᾶ, νὰ πραγματοποιήσει τὴν «ἑνότητα» τῶν Χριστιανῶν, ὅπως τὴν ὁρέγεται ὁ ἴδιος! Δεῖτε τί ξεστόμισε: «Θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσει (σ.σ. ὁ Θεὸς) τὴ χάρη, θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσει τὸ δῶρο. Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ δῶρο ποὺ δημιουργεῖ ἑνότητα; Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα! Θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσει αὐτὸ τὸ δῶρο ποὺ παράγει ἁρμονία, Καὶ ὁ ἴδιος θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσει τὴν εἰρήνη, ἀλλὰ μὲ ἑνότητα. Ἂς ζητήσουμε τὴ χάρη τῆς ἑνότητας ὅλων τῶν Χριστιανῶν, τὴν μεγάλη χάρη, ἀλλὰ καὶ τὴν μικρὴ χάρη γιὰ κάθε μέρα μέσα στὶς κοινωνίες μας, στὶς οἰκογένειές μας καὶ ἡ χάρη αὐτὴ εἶναι νὰ δαγκώσουμε τὴ γλώσσα μας!» Ξεκάθαρα, ὁ θλιβερὸς «ἀλάθητος», ἀποδίδει τὴν ἔλλειψη ἑνότητας τῶν Χριστιανῶν στὴν … ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ γι' αὐτὸ παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ μᾶς τὸ στείλει «ὡς δῶρο», γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὴν «ἑνότητα», ἤτοι: τὴν ὑποταγή τους στὴν ἀφεντιά του! Δὲν ἄκουσε ὁ «ἐπίσκοπος τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας» τὸν σαφέστατο λόγο τοῦ Κυρίου ὅτι τὸ Πανάγιο Πνεῦμα θὰ «μένῃ μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν.14,16); Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ εἶναι ἀπὸν στὸν παπισμό, ἀφοῦ βλασφημεῖται μὲ τὴν κακοδοξία τοῦ φιλιόκβε;

Πιὲρ Μοσκοβισί: «Δὲν πιστεύω στὶς χριστιανικὲς ρίζες τῆς Εὐρώπης»!

ΟΙ ΗΓΕΤΕΣ τοῦ τυμπανιαίου (πνευματικοῦ) ττώματος, ποὺ ὀνομάζεται Εὐρώπη συναγωνίζονται ποιὸς θὰ κάμει τὶς πλέον «τολμηρὲς» ἀντιχριστιανικὲς δηλώσεις! Μία τέτοια «τολμηρὴ» δήλωση ἔκαμε ὁ γνωστὸς εὐρωπαῖος Ἐπίτροπος Οἰκονομικῶν Ὑποθέσεων Πιὲρ Μοσκοβισί. Δεῖτε την: «Ἡ Εὐρώπη δὲν εἶναι χριστιανική. Δὲν πιστεύω στὶς χριστιανικὲς ρίζες τῆς Εὐρώπης. Ἡ πολυπολιτισμικότητα, ἡ ἀποκαθήλωση τῆς Χριστιανικῆς Ταυτότητας, ἡ ἀντικατάσταση τῶν ὁμοιογενῶν Λαῶν ἀπὸ ἑτερογενεῖς πληθυσμούς, ἀποτελοῦν σχέδια μετατροπῆς τῆς Εὐρώπης σὲ μία πολυφυλετικὴ ὀντότητα, ἡ ὁποία θὰ σημάνει καὶ τὸ τέλος της ὡς Ἐθνικὴ Ἱστορικὴ καὶ πολιτιστικὴ πραγματικότητα» (Ἱστολ. Scoops.gr)! Ἰδοὺ ποιοὶ κρατοῦν «τὶς τύχες» τῆς γηραιᾶς ἠπείρου στὰ χέρια τους! Ἰδοὺ σὲ ποιούς, ἐν προκειμένῳ σὲ ποιόν, ἔχει ἐναποθέσει ἡ πατρίδα μας τὶς ἐλπίδες της γιὰ «σωτηρία»! Σὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι σιχαίνονται τὴν χριστιανική μας πίστη καὶ κάνουν ὅ,τι μποροῦν, γιὰ νὰ σβήσουν ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Εὐρώπης κάθε ἴχνος ἀπὸ τὴ χριστιανική της κληρονομία! Ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται ἡ θυελλώδης εἰσβολὴ στὴν Εὐρώπη ἑκατομμυρίων μουσουλμάνων λαθρομεταναστῶν καὶ ψευδοπροσφύγων ἀπὸ μουσουλμανικὲς χῶρες ποὺ δὲν βρίσκονται σὲ ἐμπόλεμη κατάσταση (Μαρόκο, Ἀλγερία, Σομαλία κλπ)! Ὁ «τύπος» εἶναι εἰλικρινής: πιστεύει (καὶ τὸ λέει), στὴν «μετατροπὴ τῆς Εὐρώπης σὲ πολυφυλετικὴ ὀντότητα»! Μποροῦμε στ' ἀλήθεια νὰ τρέφουμε αὐταπάτες ὅτι θὰ μᾶς σώσουν κάποιοι εὐρωπαῖοι, σὰν καὶ αὐτόν;

Ἡ ἀθλία «Γιουροβίζιον» ἐδικαίωσε τὸ ναζιστικὸν καθεστὼς τοῦ Κιέβου!

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ἀβυσσαλέο μῖσος τῶν εὐρωπαίων εἶναι κυρίως κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας μας. Αὐτὸ φαίνεται καθαρά, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ὀρθόδοξης πατρίδος μας, καὶ ἀπὸ τὰ πάθη τῶν ὀρθοδόξων Οὐκρανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιδροῦν στὴν «φραγκοποίηση» τῆς πατρίδος τους! Ἰσυναστισμένοι ὅλοι, παπικοί, οὐνίτες, προτεστάντες, σχισματικοί, ἄθεοι, ἀλλόθρησκοι, ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων! Τὸν προηγούμενο μήνα, ὡς καὶ τὸ ἐκφυλισμένο καρναβαλικὸ πανευρωπαϊκὸ «σόου» τῆς γιουροβίζιον «ἐπιστράτευσαν» προκειμένου νὰ «στιγματίσουν» τοὺς «κακοὺς» Ρώσους, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν τοὺς ὁμόδοξους Οὐκρανοὺς τῆς Κριμαίας. Ἀνάδειξαν στὴν πρώτη θέση τὸ «μοιρολόγι» μιᾶς μουσουλμάνας Τατάρισσας, τὸ ὁποῖο μιλοῦσε γιὰ τοὺς «διωγμοὺς» τῶν Τατάρων τῆς Κριμαίας ἀπὸ τοὺς Ρώσους! Οἱ Εὐρωπαῖοι «Δὲν δίστασαν νὰ ἐπιτρέψουν στὸ ναζιστικὸ καθεστὼς τοῦ Κιέβου νὰ στείλει πολιτικὸ καὶ μάλιστα ἀντιρωσικὸ τραγούδι, ἐνῷ ἡ Ρωσία μετεῖχε στὸν διαγωνισμό! Τὸ ὁποῖο "τραγούδι" προώθησαν κατάλληλα, ἀφοῦ μαγείρεψαν τὰ ἀποτελέσματα καὶ μπέρδεψαν τὸ κοινὸ μὲ τὸ νέο σύστημα ἀνακοίνωσής τους (ὅπου ἄλλα ψηφίζουν οἱ τηλεθεατές, ἄλλα οἱ ἐπιτροπὲς κι ἄλλα βγαίνουν στὸ τέλος), ἔχοντας φροντίσει νὰ θάψουν μὲ τὴν ψῆφο τῶν ἐπιτροπῶν τὸ φαβορί, δηλαδὴ τὴν Ρωσία, γιὰ νὰ πάρει τὸ βραβεῖο ἡ Οὐκρανικὴ προπαγάνδα» (Ἱστολ. Τρικλοποδιά)! Κάνουν τὰ πάντα προκειμένου νὰ δείξουν τὸ πόσο μισοῦν τὴν Ρωσία, ἐπειδὴ εἶναι ὀρθόδοξη καὶ ἡ ἡγεσία της ὑπερασπίζεται τοὺς χριστιανικοὺς λαούς!

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἐξελέγη μουσουλμάνος δήμαρχος!

ΤΟ ΙΣΛΑΜ ἄρχισε νὰ ἐξουσιάζει τὴν Εὐρώπη, μὲ τὶς ψήφους τῶν εὐρωπαίων! Τὸ Λονδῖνο «ἀπέκτησε» μουσουλμάνο δήμαρχο! Καὶ μὲ τὸ «μὲ τὸ καλημέρα» ξεκίνησε νὰ ἐφαρμόζει τὸ «θεάρεστο» ἔργο, τῆς ἐφαρμογῆς τῆς σαρία στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλίας! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ὁ Σαντὶκ Κάν, ὁ νέος μουσουλμάνος, δήμαρχος τοῦ Λονδίνου, ἀμέσως μετὰ τὴν νίκη ποὺ τοῦ χάρισε ὁ λαὸς τοῦ Λονδίνου (προφανῶς ἀψηφώντας τὶς μελλοντικὲς συνέπειες) προχωράει στὴν πρώτη του κίνηση ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ στὰ λεωφορεῖα τῆς βρεττανικῆς πρωτεύουσας τῆς ἐπιγραφῆς "Subhan Ἀλλάχ" (Δόξα στὸν Ἀλλὰχ) καθαρὰ μουσουλμανικοῦ δηλαδὴ περιεχομένου στὴν "καρδιὰ" μιᾶς ἄλλοτε χριστιανικῆς πρωτεύουσας μιᾶς χριστιανικῆς (πάλι ὑποτίθεται) χώρας. […] Ἡ ὅλη ἱστορία χρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν μουσουλμανικὴ MKO Islamic Relief, καὶ δὲν θὰ περιοριστεῖ μόνο στὸ Λονδῖνο ἀλλὰ θὰ ἐπεκταθεῖ καὶ στὸ Manchester, στὸ Birmingham, στὸ Λέστερ καὶ στὸ Bradford» (Ἱστολ. Τρικλοποδιά)! Αὐτὸ βεβαίως εἶναι ἡ ἀρχή. Τὸ πραγματικὸ πρόσωπο τοῦ Ἰσλὰμ στὴ χώρα αὐτή, ποὺ ἔχει «πάρει διαζύγιο» ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ πίστη, θὰ δείξει προσεχῶς, ὅταν θὰ ἀπαιτήσει νὰ κυκλοφοροῦν οἱ ἀγγλίδες μὲ «μποῦργκες» στοὺς δρόμους! Πάντως τὸ ὅτι ἐξέλεξαν οἱ λονδρέζοι μουσουλμάνο δήμαρχο, σημαίνει ὅτι τοὺς «πάει» περισσότερο ὁ Ἀλλάχ, παρὰ ὁ Θεός! Βοήθειά τους!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΟ ΓΕΝΕΣΙΟΝ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

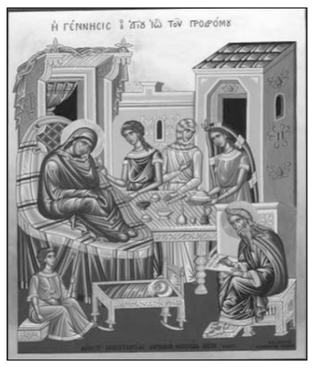

Στίς 24 Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τό Γενέσιον τοῦ τιμίου καί ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ὁ ἔνδοξος καί τίμιος Προφήτης Ἰωάννης, γιά τόν ὁποῖον ὁ Κύριος καί Δεσπότης Χριστός ἔχει πεῖ ὅτι δέν ἔχει γεννηθεῖ οὔτε θά γεννηθεῖ μεγαλύτερος ἄνθρωπος στόν κόσμο ἀπό αὐτόν στήν χάρη καί ὁ ὁποῖος ὑπερβαίνει ὅλους τούς ἁγίους στήν ἁγιότητα, ἦταν γιός τοῦ ἀρχιερέα Ζαχαρία καί τῆς στείρας Ἐλισάβετ καί γεννήθηκε κατόπιν θείας ἐπαγγελίας καί θείας ὑποσχέσεως. Καί μάλιστα, κατά τήν γέννησή του ἔλυσε τήν ἀφωνία τοῦ πατέρα του, ὅλον τόν κόσμο τόν πλήρωσε ἀπό χαρά, ἀφοῦ ἀκόμα καί οἱ ἄγγελοι μαζί μέ τούς ἀνθρώπους χαίρονται γιά τήν γέννησή του, ἐπειδή εἶναι δίκαιος, ὅσιος, προφήτης, πλήρης θείας χάριτος, κήρυκας μετανοίας, ζηλωτής τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ καί πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς μᾶς μαρτυρεῖ ὅτι βρισκόμενος στήν κοιλία τῆς μητέρας του Ἐλισάβετ ἐσκίρτησε , ὅταν πῆγε ἡ Κυρία Θεοτόκος ἔγκυος οὖσα καί ἔτσι κήρυξε τήν ἔλευση τοῦ Σωτῆρος καί Λυτρωτοῦ Χριστοῦ. Τέλος, ὁ Πρόδρομος καί Βαπτιστής Ἰωάννης εἶναι αὐτός ὁ ὁποῖος πῆγε πρῶτος στόν Ἅδη καί κήρυξε τήν ἔλευση τοῦ Κυρίου. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τονίζουν ὅτι «Εἰς τήν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παρθενία καί τόκος, εἰς τήν γέννησιν τοῦ Ἰωάννου στείρωσις καί γῆρας. Ἐκεῖ Ἄγγελοι δοξάζοντες, ἐδῶ ἄνθρωποι θαυμάζοντες. Ἐκεῖ ἀνοίγουν οἱ οὐρανοί, καί κατεβάζουν τόν ἀστέρα· ἐδῶ λύεται ἡ γλῶσσα τοῦ πατρός, καί ἐκφωνεῖ τάς προφητείας. Γεννηθείς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἔπαυσε τοῦ διαβόλου ἡ ἐξουσία· γεννηθείς ὁ Ἰωάννης, ἤρχισε τό κήρυγμα τῆς σωτηρίας».

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

παρερμηνεύοντας τό σχετικό κείμενο τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, γιά νά καταλήξη αὐθαιρέτως στήν ἀπόδοση τῆς θέλησης στό πρόσωπο.

Συμπερασματικά πρέπει νά ἐπισημάνω ὅτι, δυστυχῶς, αὐτές τίς ἀπαράδεκτες θέσεις τίς διδάχθηκαν φοιτητές στό Πανεπιστήμιο καί διαμόρφωσαν τήν σκέψη τους σύμφωνα μέ τίς ἀπόψεις αὐτές, ἀλλά καί διδάσκονται καί σήμερα σέ Ἐκκλησιαστικές Σχολές, ἀκόμη καί σέ Θεολογικές Σχολές τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὅπως στήν Θεολογική Σχολή Τιμίου Σταυροῦ Βοστώνης στήν Ἀμερική. Μέ τέτοιες καί ἄλλες ἀπόψεις διαμορφώνονται οἱ αὐριανοί Κληρικοί καί θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας!

Ἡ ἐπόμενη ἑνότητα θά δείξη ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θεολογοῦσαν διαφορετικά ἀπό τόν τρόπο πού θεολογεῖ ὁ Π.Ι., πού εἶναι δαιδαλώδης, στοχαστικός καί ὑπαρξιστικός.

4. Ἡ κοινή ἐκκλησιαστική διδασκαλία διά τήν γέννησιν τοῦ Υἱοῦ ἀπό τόν Πατέρα

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δέν θεολόγησαν γιά τό μυστήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος στοχαστικά καί σχολαστικά, ἀλλά ἐμπειρικά. Ὅπως φαίνεται στήν διδασκαλία τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, πού εἶναι ἔκφραση καί τῆς θεολογίας καί τοῦ τρόπου θεολογήσεως ὅλων τῶν θεουμένων, δέν χρησιμοποιοῦνται διαλεκτικοί συλλογισμοί, ἀλλά ἀποδεικτικοί συλλογισμοί. Αὐτό σημαίνει ὅτι οἱ Πατέρες ὁμιλοῦν ὕστερα ἀπό τήν θεοπτική ἐμπειρία ἤ τούλάχιστον ἐπί τῇ βάσει τῆς θεοπτικῆς ἐμπειρίας τῶν πεπειραμένων. Ἔτσι γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχει «τό τριλαμπές τῆς μιᾶς θεότητος», μιά λάμψη πού προέρχεται ἀπό μιά φύση, τήν ὁποία δέν βλέπουν, τρία Φῶτα, ἐκ τῶν ὁποίων τό ἕνα εἶναι πηγή τῶν δύο ἄλλων Φώτων, τό ἄλλο προέρχεται ἀπό τό πρῶτο, καί ἔχει ἀνθρώπινη φύση καί τό τρίτο πού προέρχεται ἀπό τό πρῶτο καί δέν ἔχει ἀνθρώπινη φύση.

Ἔχοντας αὐτήν τήν ἐμπειρία γιά «τό τριλαμπές τῆς μιᾶς θεότητος», ἔκαναν λόγο γιά οὐσία καί ἐνέργεια, κοινή οὐσία καί κοινές ἐνέργειες, γιά Πατέρα, Υἱό καί Ἅγιον Πνεῦμα, γιά ἀγέννητο, γεννητό καί ἐκπορευτό. Προηγήθηκε ἡ ἐμπειρία - ἀποκάλυψη καί ἀκολούθησε ἡ διατύπωση - ἔκφραση. Μέσα σέ αὐτό τό πλαίσιο πρέπει νά ἑρμηνευθοῦν καί τά ὅσα δίδαξαν γιά τόν τρόπο ὑπάρξεως τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, γιά τήν θέληση - βούληση κλπ.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὁμιλοῦν γιά τά θέματα αὐτά πολύ ἁπλά καί συγκεκριμένα. Ἡ θέληση - βούληση εἶναι ὄρεξη τῆς φύσεως καί ὄχι τοῦ προσώπου, γι' αὐτό καί στόν Θεό ὑπάρχουν Τρία Πρόσωπα, ἀλλά μόνον μιά θέληση καί βούληση, δέν εἶναι ἄλλη ἡ θέληση τοῦ Πατρός, ἄλλη τοῦ Υἱοῦ καί ἄλλη ἡ θέληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί δέν ὑπάρχει προτεραιότητα τοῦ προσώπου ἤ προτεραιότητα τῆς οὐσίας στόν Θεό. Στόν Θεό ὅλα εἶναι κοινά, ἐκτός ἀπό τόν τρόπο ὑπάρξεως κάθε προσώπου.

Ὁ π. Ἰωάννης Ρωμανίδης ὁμιλώντας γιά τόν τρόπο ὑπάρξεως τῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔλεγε χαρακτηριστικά ὅτι ὁ Πατήρ κοινωνεῖ τήν οὐσία Αὐτοῦ στόν Υἱό διά τῆς γεννήσεως καί στό Ἅγιον Πνεῦμα διά τῆς ἐκπορεύσεως καί τίποτε περισσότερο. Πέρα ἀπό αὐτά ἡ ὁποιαδήποτε ἀνάλυση ἔχει στοιχεῖα σχολαστικά καί ὑπαρξιακά. Οἱ θεούμενοι πού φθάνουν στήν θέωση, στήν ὅραση τοῦ ἀκτίστου Φωτός μετέχουν τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ καί βλέπουν τρία Φῶτα, πού ἔχουν μία φύση, μιά ἐνέργεια βλέπουν ὅτι πηγή τῶν δύο Φώτων (Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος) εἶναι ὁ Πατήρ. Λέγει ὁ π. Ἰωάννης Ρωμανίδης:

«Δηλαδή ἕνα Φῶς, τό ὁποῖο εἶναι τρία Φῶτα, τά ὁποῖα ὅμως Φῶτα δέν εἶναι τρία ξεχωριστά Φῶτα. Ὁ θεούμενος ἐν ἑνί Φωτί, μέσῳ τοῦ ἄλλου Φωτός βλέπει τό ἀρχέτυπον Φῶς. Αὐτή ἦταν ἡ βάση τῆς ἐμ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Γνωμοδότησις ἐγκρίτων νομικῶν καὶ ἐπιτίμων δικαστικῶν λειτουργῶν, ἐπὶ ἐρωτημάτων σχετικῶν μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

2ον

Πέραν δὲ ὅλων αὐτῶν, ἡ εἰσαγωγὴ στὴν Ἑλληνικὴ Ἐκπαίδευση μαθήματος Θρησκευτικῶν πολυθρησκευτικοῦ συνιστᾶ τὸ ποινικὸ ἀδίκημα τοῦ προσηλυτισμοῦ, κατ' ἄρθρο 4 τοῦ διατηρημένου σὲ ἰσχὺ νόμου 1383/1938, καθόσον ἕνα τέτοιο μάθημα προσανατολίζεται διὰ τοῦ περιεχομένου του, ὡς ἐν προκειμένῳ, νὰ ὁδηγήσει τὸ μαθητὴ σὲ ἀμφισβήτηση περὶ τοῦ ἐὰν ἡ θρησκεία, τὴν ὁποία πρεσβεύει, εἶναι σωστὴ ἢ ὄχι ἢ πρέπει νὰ τὴν ἀμφισβητεῖ, ἔστω καὶ ἁπλῶς προβληματιζόμενος. Συντρέχει δὲ ἐνταῦθα καὶ ἡ ἐπιβαρυντικὴ περίπτωση τῆς τρίτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἐν λόγῳ ἀναγκ. νόμου καὶ αὐτὸ ἐπειδὴ ἡ διδασκαλία ἑνὸς τέτοιου μαθήματος θὰ γίνεται σὲ σχολικὲς μονάδες. Πρέπει δὲ νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι τὸ ἀδίκημα τοῦτο τιμωρεῖται καὶ στὸ στάδιο τῆς ἀπόπειράς του ὡς τετελεσμένο, τιμωρουμένου καὶ τοῦ ἠθικοῦ αὐτουργοῦ(Α.Π. 103/1997), (βλ. Δ/ρος Γ. Κρίππα, Μελέτη, ad hoc, εἰς Ἐπιθ. Δημ. & Διοικ. Δικαίου, ἔτ. 2014 σελ. 679-697 καὶ ἰδίου, Τὸ ἔγκλημα τοῦ προσηλυτισμοῦ ἰδίᾳ ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς αὐτουργίας, εἰς Ποινικὰ Χρονικά, τ΄λ, ἔτ. 1980, σελ. 313-321).

Τέλος, ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἀπαντώμενο πρῶτο ἐρώτημα, παρίσταται ἀναγκαῖο, νὰ λεχθεῖ ὡς συνδεόμενο μὲ τὰ παραπάνω, ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 95 § 5 τοῦ Συντάγματος, «Ἡ Διοίκηση ἔχει ὑποχρέωση νὰ συμμορφώνεται πρὸς τὶς δικαστικὲς ἀποφάσεις. Ἡ παράβαση τῆς ὑποχρέωσης αὐτῆς γεννᾶ εὐθύνη γιὰ κάθε ἁρμόδιο ὄργανο ὅπως ὁ νόμος ὁρίζει…». Σὲ ἐκτέλεση τῆς διατάξεως αὐτῆς, ὡς καὶ τῆς ἀντιστοίχου ἐκείνης τοῦ ἄρθρου 13 τῆς ὡς προαναφέρεται Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου, ἐξεδόθη ὁ νόμος 3068/2002 (Φ.Ε.Κ. Α΄ 274 καὶ τὸ Π.Δ/μα 61/2004 (Φ.Ε.Κ. Α΄ 54) καὶ μὲ τὸν ὁποῖο, νόμο, προβλέπονται γιὰ τοὺς παραβάτες χρηματικὴ κύρωση ὑπὲρ τοῦ ἐνδιαφερομένου, εἰσπραττόμενη καὶ δι' ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τοῦ κράτους. Παράλληλα μὲ τὸ ἄρθρο 5 τοῦ νόμου αὐτοῦ, ὁρίζεται ὅτι ἡ μὴ συμπλήρωση τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ προβλέπονται στὸ κεφάλαιο Α΄ τοῦ νόμου τούτου ἢ ἡ προτροπὴ σὲ μὴ ἐκπλήρωση, συνιστᾶ ἰδιαίτερο πειθαρχικὸ παράπτωμα γιὰ κάθε ἁρμόδιο ὑπάλληλο…».

Ἐξάλλου κατὰ τὸ ἄρθρο 50 τοῦ Π.Δ/τος 18/1989 (Φ.Ε.Κ. Α΄ 8) περὶ κωδικοποίησης τῆς νομοθεσίας γιὰ τὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας, οἱ Διοικητικὲς Ἀρχές, σὲ ἐκπλήρωση τῆς ὡς ἄνω ὑποχρεώσεώς τους ἀπὸ τὸ ἄρθρο 95 § 5 τοῦ Συντάγματος, πρέπει νὰ συμμορφώνονται μὲ θετικὴ ἐνέργεια πρὸς τὸ περιεχόμενο τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου ἢ νὰ ἀπέχουν ἀπὸ κάθε ἐνέργεια ποὺ εἶναι ἀντίθετη πρὸς ὅσα κρίθηκαν ἀπὸ αὐτό. Ὁποιαδήποτε πράξη τῆς Διοίκησης ποὺ δὲ συμμορφώνεται πρὸς τὴν ἀκυρωτικὴ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὅπως εἶναι οἱ προαναφερθεῖσες ἀποφάσεις του, 2761/1998, 3356/1995 καὶ 3353/1986 ποὺ ὁρίζουν τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν νὰ εἶναι ὑποχρεωτικὰ Ὀρθόδοξο Χριστιανικό, εἶναι ἀ κ υ ρ ω τ έ α. Ὁ παραβάτης ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐνδεχόμενη ποινικὴ δίωξη κατὰ τὸ ἄρθρο 259 τοῦ ποινικοῦ Κώδικα γιὰ παράβαση καθήκοντος, ὑπέχει καὶ προσωπικὴ εὐθύνη γιὰ ἀποζημίωση.

2) Ἐπὶ τοῦ δεύτερου ἐρωτήματος ποὺ ἀφορᾶ στὸ Ἀναθεωρημένο Πρόγραμμα σπουδῶν 2014:

Τὸ ἀναθεωρημένο Πρόγραμμα Σπουδῶν (ΠΣ) τοῦ 2014, ὅπως καὶ τὸ Π.Σ τοῦ 2011 (Ὑπουργικὴ Ἀπόφαση 113714/Γ2 3-10-2011, ΦΕΚ β΄ 2335/2011), συνεξετάζει ἀπὸ τὴν Γ΄ Δημοτικοῦ, τὸ Χριστιανισμὸ ταυτόχρονα καὶ ἰσότιμα μὲ τὸν Ἰουδαϊσμό, τὸ Ἰσλάμ, τὸν Ἰνδουισμό, τὸ Βουδισμό, τὸν Ταοϊσμὸ - στὴ δὲ Α΄ Γυμνασίου προστίθεται καὶ ὁ Κομφουκιανισμὸς (ΠΣ, σ, 113) - ὡς ἕνα σύνολο, ποὺ τὸ ἀναφέρει μὲ διάφορα ὀνόματα: «θρησκεία» (ΠΣ σ. 19, 25), «ὁ κόσμος τῆς θρησκείας» (ΠΣ σ. 23), «θρησκευτικὲς παραδόσεις» (ΠΣ σ, 23), «θρησκευτικὸ φαινόμενο στὴν πολυμορφία του» (ΠΣ σ.25), «οἱ θρησκεῖες τοῦ Κόσμου» (ΟΔ. ΕΚΠ 97-99).

Πρόκειται γιὰ ἕνα πολυθρησκευτικὸ μόρφωμα, τὸ ὁποῖο στηρίζεται στὴν τεχνητὴ - ἐπιφανειακὴ σύγκλιση τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὶς θρησκεῖες, μὲ βάση τὰ τυπικὰ ἑτερόκλητα χαρακτηριστικά τους, ὁδηγεῖ σὲ ἐσφαλμένα ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα, δημιουργεῖ σύγχυση στοὺς μαθητές, τοὺς ὁδηγεῖ στὸν συγκρητισμό, εἶναι ἀσύμβατο μὲ τὴν πίστη τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἡ δὲ διδασκαλία του καταργεῖ τὸν χριστοκεντρικὸ προσανατολισμὸ τοῦ ΜτΘ καὶ τὸν κάνει ἀνθρωποκεντρικὸ – συγκρητιστικό.

Οἱ συντάκτες τοῦ ΠΣ 2014 αὐθαίρετα συνέταξαν τὸ ΠΣ, χωρὶς νὰ ἐρωτηθοῦν οὔτε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, οὔτε τὰ ἁρμόδια Θεολογικὰ Τμήματα τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης μὲ ὅλους τούς εἰδικοὺς ἐπιστήμονές τους οὔτε βεβαίως ἡ Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων (ΠΕΘ).

Ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν προσφερόμενων γνώσεων καὶ πληροφοριῶν, ἀφορᾶ στὸν Χριστιανισμό, ἐνῶ τὸ πρόβλημα ἔγκειται στὴν ὁμογενοποιημένη - ταυτόχρονη μείξη καὶ διδασκαλία, σχεδὸν σὲ κάθε ἑνότητα καὶ σὲ κάθε διδακτικὴ ὥρα, πέντε - ἕξι διαφορετικῶν θρησκευμάτων μὲ ἑτερόκλητα χαρακτηριστικά. Ἰσχυρίζονται, πὼς ὑπάρχουν «τρεῖς κύκλοι» στὸ ΠΣ ποὺ ἀφοροῦν στὴν παράδοση τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τὴ γνωριμία μὲ τὶς μεγάλες χριστιανικὲς παραδόσεις καὶ τέλος τὰ μεγάλα θρησκεύματα (ΠΣ, σ. 17), ἐνῶ δὲν ὑπάρχουν τρία χωριστὰ σύνολα πληροφοριῶν, ἀλλὰ κυρίως συνυπάρχουν ἀπὸ κοινοῦ σὲ ἕνα συνονθύλευμα, ἑτερόκλητες πληροφορίες καὶ ἀπὸ τοὺς «τρεῖς κύκλους».

Ἰσχυρίζονται ὅτι μὲ τὸ ΠΣ δὲν ἐπιδιώκουν τὴν «τυπικὴ θρησκειολογικὴ ἐνημέρωση», οὔτε τὸν «σχετικισμὸ ἢ ἀκόμη χειρότερα τὸν συγκρητισμό» (ΠΣ σ. 13), ἐνῶ γιὰ τὴν ἀποφυγή τους δὲν λαμβάνουν στοιχειώδη «μέτρα ἀσφάλειας», ἀλλὰ καὶ οὔτε μποροῦν νὰ λάβουν, ἐξαιτίας τῆς πολυθρησκειακῆς δομῆς του. Νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἀπευθύνονται σὲ μικρὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀναπτύξει τὶς ἀπαιτούμενες πνευματικὲς ἱκανότητες, γιὰ νὰ ἐπεξεργαστοῦν τὰ σχετικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονται ἰσότιμα, ὡς «ποικιλία θρησκευτικῶν προσανατολισμῶν» (ΟΔ. ΕΚΠ. Σ. 86), Ἀντιθέτως, μὲ τὸ ἰσχῦον Ἀναλυτικὸ Πρόγραμμα (ΦΕΚ 406/5-5-1998 Ὑπουργικὴ ἀπόφαση Γ2/2289/26-3-1998) καὶ ὅλα τὰ παλαιότερα Ἀναλυτικὰ Προγράμματα, ἡ διδασκαλία τῶν θρησκειῶν γίνεται στὴ Β΄ Λυκείου, σὲ χωριστὲς ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸ ἑνότητες. Ἐπειδή, μάλιστα, τὸ πρόβλημα τοῦ συμφυρμοῦ τῶν στοιχείων τῶν θρησκειῶν εἶναι ὁρατό, γι' αὐτὸ λαμβάνονται μέτρα, ὥστε νὰ ἀποφευχθεῖ. Τὰ μέτρα ἀφοροῦν στὴν διακριτὴ διδασκαλία κάθε θρησκείας καθὼς καὶ στὸ πνευματικὸ καὶ ἀντιληπτικὸ ἐπίπεδο τῶν μαθητῶν.

Τὸ νέο ΠΣ, προκειμένου νὰ καθιερωθεῖ ἡ ἐφαρμογή του, χρησιμοποιεῖ δυὸ ὅπλα: α) τὴν παραπλάνηση καὶ β) τὶς σύγχρονες μορφὲς καὶ μεθόδους διδασκαλίας. Ἀναφορικὰ μὲ τὴν παραπλάνηση, οἱ συντάκτες, ἐνῶ διαβεβαιώνουν τὴ «θεμελίωση τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς μαρτυρίας στὴ σχολικὴ ἐκπαίδευση σὲ ἕνα ὑψηλότερο πνευματικὸ καὶ θεολογικὸ ἐπίπεδο» (ΠΣ σ. 17), ἐντέχνως τὴν ἀλλοιώνουν, δηλ, οὐσιαστικὰ τὴν καταργοῦν.

Ἀναφορικὰ μὲ τὸ δεύτερο ὅπλο, οἱ σύγχρονες μέθοδοι διδασκαλίας εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοστοῦν στὸ ἰσχῦον ΜτΘ, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἀπολέσει τὴν ὀρθόδοξη ταυτότητά του.

Μὲ τὸ ΠΣ στηρίζουν δῆθεν, ὡς διατείνονται, «τὸ δικαίωμα ὅλων τῶν παιδιῶν γιὰ Θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση» (ΠΣ σ. 11), ἐνῶ ἡ ἑλληνικὴ Πολιτεία παρέχει ἤδη σὲ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ παιδιὰ τὴ δυνατότητα νὰ μορφωθοῦν καὶ νὰ παρακολουθήσουν ὅλα τὰ μαθήματα ποὺ προβλέπονται στὶς βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσης, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὰ θρησκευτικά.

Μὲ τὸ νέο Πρόγραμμα ἐπίσης, ἐνῶ οἱ ἴδιοι συνέταξαν τὸ ἰσχῦον ΑΠΣ (ΦΕΚ τ. Β΄ ἀρ. 303/13-03-03) καὶ ἦταν ὑπεύθυνοι γιὰ τὴ συγγραφὴ τῶν βιβλίων καὶ ἀναγνωρίζουν τὴ λειτουργικότητά τους (ΠΣ, (σ. 10-11), ἔρχονται καὶ τὰ καταργοῦν.

Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καὶ ἡ κόλασις δὲν ἔχουν τέλος

"Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου (Ματθ. 25.34).

Ἐλᾶτε σεῖς, ποὺ εἶσθε εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, λάβετε ὡς κληρονομία τὴν βασιλεία, ἀφ' ὅτου ἐθεμελιώνετο ὁ κόσμος.

Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι ὁ Παράδεισος τῶν δικαίων καὶ εὐλογημένων ἀνθρώπων.

Γι' αὐτὸ λέγει ὁ Κύριος "ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν" (Ματθ. στ΄ 33). Δηλαδὴ ζητεῖτε πρῶτα τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνη καὶ ὅλα τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ θὰ σᾶς δοθοῦν.

Ποιᾶς ὅμως Βασιλείας; Τῆς Βασιλείας ποὺ δὲν ἔχει τέλος. "Καί τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος (Λουκ. Α΄ 33).

Ὅμως ὄχι μόνον ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν δὲν ἔχει τέλος, ἀλλὰ καὶ ἡ κόλασις τῶν ἀδίκων. "Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι, εἰς κόλασιν αἰώνιον" (Ματθ. 25, 41 - 46).

Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος λέγει: "ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾶ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται" (Μάρκ. θ. 44). Δηλαδὴ ἡ τιμωρία τῶν ἁμαρτωλῶν θὰ εἶναι ἀτελείωτη.

• Διαβάζουμε στὸ Γεροντικό, γιὰ τὴν στιχομυθία τοῦ Ὁσίου Μακαρίου καὶ τοῦ Ἀγγέλου.

- "Σὲ παρακαλῶ, λέγει ὁ γέρων, πές μου καὶ τοῦτο:Ἔχει καμμίαν ἄνεσιν ὁ ἁμαρτωλὸς ἢ τὸ τέλος του, ὁ θάνατός του εἶναι ἡ κόλασίς του;

Ἀποκρίθηκε ὁ Ἄγγελος καὶ εἶπε:

-Ὄχι, ἄγιε Πάτερ. Οὔτε ἡ βασίλεια τῶν δικαίων ἔχει τέλος, οὔτε ἡ κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἐὰν ἔπαιρνε κάποιος κάδε χίλιους χρόνους ἕνα κόκκον ἄμμου ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ μετέθετε αὐτόν, θὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα, ὅτι κάποτε θὰ ἐτελείωνε. Ἀλλὰ ἡ κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν δὲν ἔχει τέλος.

- Σὲ παρακαλῶ, λέγει ὁ γέρων, πές μου καὶ τοῦτο: Ποῖοι ἅγιοι εἶναι πιὸ εὔσπλαγχνοι στὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τοὺς παρακαλῆ ὁ ἐλεεινὸς ἄνδρωπος, διὰ νὰ μεσιτεύουν ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν Κύριον;

Ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος λέγει:

-Ὅλοι οἱ Ἅγιοι εἶναι σπλαγχνικοὶ σὲ σᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ σεῖς οἱ ἄνδρωποι, σὰν ἀγνώμονες καὶ ἀχάριστοι, τοὺς κάνετε καὶ ὀργίζονται ἐναντίον σας. Προσέτι δὲ οἱ Ἅγιοι ἄγγελοι ἔχουν μεγάλην εὐσπλαγχνίαν πρὸς τὸν ἄνδρωπον, διότι χάριν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνδρώπων, εἶδον καὶ αὐτοὶ τὰ παράδοξα τοῦ Θεοῦ. Περισσότερον ὅμως ἀπὸ ὅλους, ἡ Κυρία ἡμῶν καὶ Δέσποινα Θεοτόκος, προστατεύει πολὺ περισσότερον τὸ ἀνδρώπινον γένος.Ἔπρεπε δὲ τὸ Ἅγιον ὄνομά της ὁ ἄνδρωπος νὰ τὸ ἔχῃ πάντοτε στὸ στόμα του, ἀλλὰ ὁ διάβολος τὸν ἐξηπάτησε καὶ ἔχει γίνει ἀχάριστος. Χάριν δὲν τῆς πρεσβείας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, στέκεται ὁ κόσμος μέχρι σήμερον. Περιφρόνησαν οἱ ἄνδρωποι τὸν Θεὸν καὶ τοὺς Ἁγίους, περιφρόνησε καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἅγιοι αὐτοὺς".

• Ὁ μακαριστὸς ἱεροκήρυκας Δημήτριος Παναγόπουλος ἔλεγε:

Οἱ φάκελλοι τῶν κεκοιμημένων πιστῶν καὶ ἀπίστων, μένουν ἀνοιχτοὶ μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ δέχονται ἀλλοιώσεις. Κατ' ἀναλογία τῶν ἀνδρώπων καὶ τῶν προσπαθειῶν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ἐπηρεάζονται οἱ φάκελλοι. Γιὰ παράδειγμα, τὰ μνημόσυνα καὶ τὰ σαρανταλείτουργα, ποὺ γίνονται γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, βοηθοῦν πολύ.Ἐπίσης ὑπάρχουν ἄνδρωποι ποὺ πέδαναν μὲ 100% κόλαση καὶ ἕως ὅτου γίνῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία, θὰ βρεδοῦν μὲ 1000% κόλαση. Μὰ βὰ πῆ κάποιος: Αὐτὸς πέδανε, πῶς ἁμαρτάνει; Νὰ πᾶς νὰ ρωτήσης τὸν Καζαντζάκη, νὰ σοῦ πῆ πῶς ἁμαρτάνει. Ἐπηρεάζεται ὁ φάκελλός του, κατ' ἀναλογία τῆς ἀπιστίας του. Ὁ Καζαντζάκης ἔγραψε βιβλία, ὅπου ἐξέφραζε τὴν ἀπιστία του καὶ πολλοὶ διαβάζοντάς τα βλάπτονται καὶ ἔτσι ὁ Καζαντζάκης ἁμαρτάνει. Ἀντίδετα ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος μὲ τὸ συγγραφικὸ ἔργο του, ποὺ μᾶς ἄφησε παρακαταθήκη, φαντάζεστε πόσο ὑψηλὰ φτάσανε οἱ μετοχές του!"Ετσι πολλῶν οἱ ἁμαρτίες ἢ οἱ ἀγαδοεργίες, τοὺς ἀκολουδοῦν πέραν τοῦ τάφου. Μὲ βάση τὰ παραπάνω, κανένας δὲν ξέρει πῶς θὰ βρεδῆ στὴν τελικὴ κρίση".

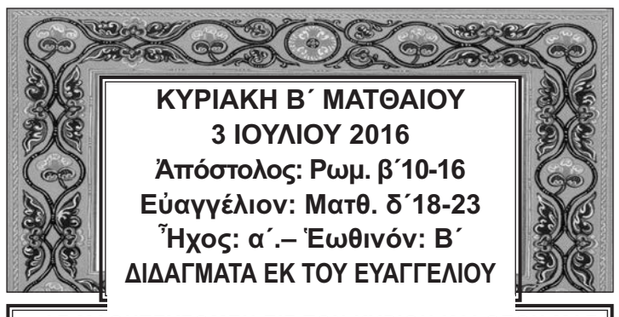

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
3 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Ρωμ. β΄10-16
Εὐαγγέλιον: Ματθ. δ΄18-23
Ἦχος: α΄.– Ἑωθινόν: Β΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΑΣ ΜΑΘΗΤΕΥΣΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΝ ΜΑΣ

Στὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια διακρίνουμε δυὸ κλήσεις τῶν 4 πρώτων μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων ἀπὸ τὸν Θεῖο Διδάσκαλο Ἰησοῦ Χριστό. Δοκιμαστικὴ ἡ πρώτη κλῆσις καὶ ἀπευθύνθηκε ἀπὸ τὸν Κύριό μας, ὅταν ἀκόμη ζοῦσε καὶ διακονοῦσε τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. Ἡ δεύτερη εἶναι ὁριστικὴ καὶ ἔγινε μετὰ τὴν σύλληψι καὶ τὴν φυλάκισι τοῦ Προδρόμου.

Γιὰ τὴν πρώτη ἐξιστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ἐνῶ γιὰ τὴν δεύτερη ὁμιλοῦν οἱ τρεῖς Συνοπτικοὶ Εὐαγγελιστές. Σήμερα ὁ λόγος περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν δεύτερη κλῆσι μὲ βάσι τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο. «Δευτέρα αὕτη κλῆσις ἥν», σημειώνει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἡ πρώτη δὲν εἶναι κυρίως κλῆσις, ἀλλὰ πιὸ πολὺ μιὰ συνάντησις καὶ προσωπικὴ γνωριμία, ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐπανειλημμένες ὑποδείξεις τοῦ Προδρόμου, ποὺ ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθητές του γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό: «ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ...». Τότε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁλοήμερη σχεδὸν ἀναστροφὴ καὶ συνομιλία τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ Ἰωάννη μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ἀνδρέας ἀνήγγειλε μὲ σκιρτήματα καρδιᾶς στὸν ἀδελφό του Σίμωνα· «εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν!». Καὶ μετὰ τὸν ἔφερε κοντὰ στὸν Ἰησοῦ γιὰ συνάντησι καὶ γνωριμία. «Σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ, σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὅ ἑρμηνεύεται Πέτρος» τοῦ εἶπε ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας.

Πάντως, δὲν εἶναι βέβαιο ὅτι τότε οἱ τρεῖς μαθητὲς τοῦ Ἰωάννου ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦ. Οἱ μαθητὲς τοῦ Ἰωάννου καὶ ἂν εἶχαν ἀκολουθήσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν Ἰησοῦ, τώρα μετὰ τὴν ἐπιστροφή τους στὴ Γαλιλαία ἐπανέρχονται στὰ ἔργα τους, ἴσως μὲ τὴν ὑπόδειξί του. Μετὰ τὴν πρώτη γνωριμία καὶ τὶς ἐντυπώσεις τους ἀπὸ τὴν περιοδεία στὴν Ἰουδαία δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ὡριμάσῃ σ' αὐτοὺς ἡ σκέψις τῆς ὁλοκληρωτικῆς τους ἐπιδόσεως καὶ ἀφιερώσεως στὸ ἔργο τῆς ἀποστολῆς.

Τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια εἶναι σύντομα καὶ περιληπτικὰ ὑπομνήματα τῶν Ἀποστόλων, ἀλλὰ ἐμεῖς μὲ εὐλαβικὴ διάθεσι καὶ μὲ εὐσεβῆ λογισμὸ πρέπει νὰ ἀναζητοῦμε ὑπὸ τὴν ἁπλῆ εὐαγγελικὴ διήγησι τὴν ἐξέλιξι καὶ τὴν συνέχεια τῶν γεγονότων.

Ἡ ὅλη εὐαγγελικὴ ἱστορία ἔχει βεβαίως χαρακτῆρα ὑπερφυῆ, ἀλλὰ ταυτόχρονα εἶναι καὶ ἱστορικὸ γεγονός, λόγοι καὶ πράξεις δηλαδὴ ποὺ ἔγιναν μέσα σὲ χῶρο καὶ χρόνο καὶ συνεπῶς κατὰ μία φυσικὴ σειρὰ καὶ ἐξέλιξι.

Στὴν Ἐκλογὴ τῶν Ἀποστόλων ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει πάντοτε ὁ ἀπόκρυφος καὶ ἀπόρρητος λόγος τῆς προγνώσεως καὶ τοῦ προορισμοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐκτὸς τῆς προαιρέσεώς τους, ὑπάρχουν οἱ φυσικοὶ καὶ ἱστορικοὶ λόγοι, ποὺ τοὺς προετοιμάζουν γιὰ τὴν ὥρα τῆς κλήσεως καὶ γιὰ τὸ ἔργο τῆς ἀποστολῆς.

Εἶναι ἡ μαθητεία κοντὰ στὸν Ἰωάννη, εἶναι ἡ συνάντησις καὶ ἡ γνωριμία μὲ τὸν Ἰησοῦ, εἶναι οἱ ἐντυπώσεις καὶ διαπιστώσεις, ποὺ ὅλα ἀποτελοῦν μιὰ ἐξωτερικὴ ἀνταπόκρισι στὴν ἐσωτερική τους προσδοκία καὶ συντελοῦν στὴν ὡρίμανσι τῆς κλίσεώς των καὶ ἀπαρτισμὸ τῆς ἑτοιμασίας τους.

Ὅλα αὐτά, καὶ τὰ ὑπερφυσικὰ καὶ φυσικά, καὶ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ τὰ ἐξωτερικὰ καὶ τὰ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, ἐντάσσονται μέσα στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Γιὰ τὴ δεύτερη καὶ ὁριστικὴ κλῆσι γράφει ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Κοζάνης κυρὸς Διονύσιος Ψαριανός:

«Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκάλεσε τέσσαρας ἁλιεῖς τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας μὲ τὴν ἐπαγγελίαν ὅτι θὰ τοὺς κάμῃ «ἁλιεῖς ἀνθρώπων». Τοὺς ἐκάλεσεν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν καὶ τοῦτο βεβαίως ἔχει σημασίαν, ὅτι δηλαδὴ δὲν εὑρῆκεν ἀργοσχόλους πνὰς διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ἀποστόλου. Ἀλλὰ δὲν θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τώρα τὸ θέμα τοῦτο, ἡ τιμὴ δηλαδὴ τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ Κύριος πρὸς τὴν ἐργασίαν, ἄν καὶ εἶναι πολὺ ἐπίκαιρον νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς ἐργασίας, εἰς ἕνα καιρὸν ποὺ τόσον ἐργάζονται οἱ ἄνδρωποι, ἀλλὰ καὶ τόσον ὀλίγον «ἐκ ψυχῆς» ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν. Διότι οἱ ἄνδρωποι σήμερον δὲν ἐργάζονται, ἀλλὰ «δουλεύουν» καὶ σκέπτονται πῶς θὰ ἦτο τρόπος νὰ ζοῦν καλύτερα καὶ νὰ μὴ ἐργάζωνται διόλου. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸ θέμα τοῦτο καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ «ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων». Ὑπάρχουν πολλαὶ ὁμοιότητες μεταξὺ τοῦ ἔργου τοῦ ἁλιέως καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀποστόλου, ἀλλ' οὔτε καὶ περὶ αὐτῶν θὰ εἴπωμεν, διότι δὲν ἦσαν αὐταὶ δῆθεν, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκάλεσεν ἁλιεῖς διὰ νὰ τοὺς ἀναδείξῃ Ἀποστόλους, ἀφοῦ ἄλλως τε μεταξὺ τῶν δώδεκα φαίνεται σαφῶς ὅτι ἓξ μόνον ἦσαν ἁλιεῖς. Σήμασίαν ἔχει ὅτι ἐκάλεσεν «οὕς ἐκάλεσε», διὰ νὰ τοὺς ἀναδείξῃ Ἀποστόλους· «καὶ ποιήσω ὑμᾶς», εἶπεν. Ἐπὶ τρία σχεδὸν ἔτη, ὁ Κύριος ἤσκησε σύντονον παιδευτικὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἐκείνου κύκλου τῶν δώδεκα, τοὺς ὁποίους μετὰ ὁλονύκτιον προσευχὴν «Ἀποστόλους ὠνόμασεν». Ἂς ὑπενθυμίσωμεν λόγους πνὰς καὶ γεγονότα τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας, ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν Ἀποστόλων. Αἱ παραβολαὶ ἐν πρώτοις εἶναι εἰδικὸς τρόπος διδασκαλίας χάριν τῶν διὰ τὸ ἀποστολικὸν ἔργον ἑτοιμαζομένων, ἐνῷ ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία γίνεται πρὸς τὸν λαὸν ἤ ἔστω πρὸ τὸν εὐρύτερον κύκλον τῶν μαθητῶν. Ἡ Μεταμόρφωσις, ἐνώπιον μάλιστα οὐδὲ κἂν τῶν δώδεκα, ἀλλὰ τριῶν τῶν ἐμπιστοτέρων, γίνεται πρὸς καταρτισμὸν τῶν Ἀποστόλων καὶ εἰδικῶς χάριν μόνον αὐτῶν. Ὁ πρὸ τῆς Μεταμορφώσεως διάλογος μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν δώδεκα καὶ ἡ μεγάλη ὁμολογία τοῦ Πέτρου· ἡ διδαχὴ καθ' ὁδὸν ὅτε ἀνέβαινον εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Ἰησοῦς ἤρχετο πρὸς τὸ Πάθος· ἡ προκαταρκτικὴ ἀποστολὴ τῶν δώδεκα εἰς τὸ κήρυγμα· ἡ νίψις τῶν ποδῶν τῶν Ἀποστόλων πρὸ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου· ἡ παραίνεσις, μετὰ τὸν δεῖπνον καὶ ἡ Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ μετὰ τὴν παραίνεσιν· αἱ ἐπανειλημμέναι ἐμφανίσεις μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ὅτι καὶ «διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν»· ὅλα αὐτά, ὅπως τὰ ἀπαριθμοῦμεν ἁπλῶς καὶ χωρὶς σειράν, καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα παραλείπομεν, ἀποτελοῦν εἰδικὰς πράξεις καὶ ἐνεργείας τοῦ Κυρίου πρ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

22ον
Ἀνάπτυξις μέσῳ δανείων καὶ κοινωνικὴ ἐξαθλίωσις

Ὁ 14ος (XIV) Τίτλος τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, μὲ τὸν τίτλο *«Οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ συνοχὴ»* ἀναφέρεται σὲ ἔννοιες, ποὺ εἶναι ἄγνωστες καὶ ἀνύπαρκτες ἐντὸς τῆς πραγματικότητος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

Στὸ ἄρθρο 130^{A} οἱ δημιουργοὶ τῆς Ἑνώσεως ἔθεσαν ἕνα στόχο, ποὺ δὲν ἐπετεύχθη ποτέ.

«Ἡ Κοινότητα, προκειμένου νὰ προαχθεῖ ἡ ἁρμονικὴ ἀνάπτυξη τοῦ συνόλου της, ἀναπτύσσει καὶ ἐξακολουθεῖ τὴ δράση της μὲ σκοπὸ τὴν ἐνίσχυση τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς της συνοχῆς.

Ἰδιαιτέρως, ἡ Κοινότητα ἀποσκοπεῖ ***στὴ μείωση τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν ἐπιπέδων ἀνάπτυξης τῶν διαφόρων περιοχῶν καὶ στὴ μείωση τῆς καθυστέρησης τῶν πλέον μειονεκτικῶν περιοχῶν, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀγροτικῶν περιοχῶν».***

Ἐν συνεχείᾳ, μὲ τὸ ἄρθρο 130^{B}, ὁριοθετεῖται τὸ πῶς ἀκριβῶς πρέπει νὰ ἐπιτευχθεῖ αὐτὸς ὁ στόχος ἀλλὰ κυρίως τὸ πῶς ἡ Ἕνωση θὰ ἔχει τὸν ἐποπτικὸ ἀλλὰ καὶ τὸν ρυθμιστικὸ ρόλο (καὶ) σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση.

«Τὰ κράτη μέλη ἀσκοῦν καὶ συντονίζουν τὴν οἰκονομική τους πολιτικὴ μὲ σκοπό, μεταξὺ ἄλλων, νὰ ἐπιτύχουν τοὺς στόχους τοῦ ἄρθρου 130^{A}. *Ἡ διαμόρφωση καὶ ἡ ὑλοποίηση τῶν πολιτικῶν καὶ δράσεων τῆς Κοινότητας καθὼς καὶ ἡ ὑλοποίηση τῆς ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς λαμβάνουν ὑπόψη τους στόχους τοῦ ἄρθρου 130^{A} καὶ συμβάλλουν στὴν πραγματοποίησή τους.* ***Ἡ Κοινότητα ἐνισχύει ἐπίσης τὴν ὑλοποίηση αὐτὴ μὲ τὴ δράση τῆς μέσῳ τῶν διαρθρωτικῶν ταμείων (Εὐρωπαϊκὸ Γεωργικὸ Ταμεῖο Προσανατολισμοῦ καὶ Ἐγγυήσεων, τμῆμα Προσανατολισμοῦ, Εὐρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο, Εὐρωπαϊκὸ Ταμεῖο Περιφερειακῆς Ἀνάπτυξης), τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τράπεζας Ἐπενδύσεων καὶ τῶν ἄλλων ὑφιστάμενων χρηματοδοτικῶν μέσων.***

Ἡ Ἐπιτροπὴ ὑποβάλλει ἀνὰ τριετία ἔκθεση στὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, τὸ Συμβούλιο, τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν σχετικὰ μὲ τὴν πρόοδο ποὺ ἔχει σημειωθεῖ γιὰ τὴν ὑλοποίηση τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἔχουν συμβάλει τὰ διάφορα μέσα ποὺ προβλέπονται στὸ παρὸν ἄρθρο. Ἡ ἔκθεση αὐτὴ συνοδεύεται, ἐνδεχομένως, ἀπὸ κατάλληλες προτάσεις.

Ἐὰν ἀπαιτοῦνται εἰδικὲς δράσεις, πέρα ἀπὸ τὰ πλαίσια τῶν ταμείων καὶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξη τῶν μέτρων ποὺ ἀποφασίζονται στὰ πλαίσια τῶν ἄλλων πολιτικῶν τῆς Κοινότητας, οἱ δράσεις αὐτὲς μποροῦν νὰ θεσπίζονται μὲ ὁμόφωνη ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου προτάσει τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μετὰ ἀπὸ διαβούλευση μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ τὴν Ἐπιτροπὴ τῶν Περιφερειῶν».

Κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα "διαρθωτικὰ" Ταμεῖα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως ἔχει τὴν δική του ἀποστολὴ καὶ ἐξυπηρετεῖ συγκεκριμένη πολιτική, ὅπως θὰ δοῦμε στὴν συνέχεια τῆς μελέτης μας πάνω στὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht. Πρὶν ἀπὸ αὐτό, ὅμως, εἶναι σκόπιμο νὰ δοῦμε τί ἔχει γίνει μέχρι σήμερα στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση καί, κυρίως, στοὺς τομεῖς, ποὺ ἀφοροῦν στὴν οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ συνοχὴ τῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης.

Μελετώντας τὰ στοιχεῖα διαπιστώνουμε πὼς φαινομενικὰ ὑπῆρξε μία "ἄνθιση" τῆς οἰκονομίας στὰ χρόνια τῆς λεγομένης "σύγκλισης", λίγο πρὶν τὴν ἐπίσημη ἔναρξη τῆς Εὐρωζώνης. Αὐτὸ ποὺ ἀποδείχθηκε στὴν πράξη, καὶ ἰδιαίτερα μετὰ τὸ 2009, ἦταν πὼς **ἡ ἀνάπτυξη αὐτὴ ἦταν πλασματική** καὶ βασιζόταν κυρίως ὄχι σὲ ἐπενδύσεις ἀλλὰ σὲ δανεικά.

Ἡ Ἕνωση ἀποδείχθηκε πὼς σὲ συνεργασία μὲ τοὺς Ἕλληνες πολιτικοὺς διαδραμάτισε ἕνα βρώμικο ρόλο. Σίγουρα ἔχετε παρακολουθήσει πολλὲς φορὲς τοὺς πολιτικάντηδες νὰ ἀλληλοκατηγοροῦνται θεατρικὰ γιὰ τὶς δῆθεν "ὀλιγωρίες, ποὺ εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μὴ ἀπορρόφηση Κοινοτικῶν κονδυλίων". Τί κρύβεται, ὅμως, πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν φράση;

Τὰ διάφορα "διαρθρωτικὰ" Ταμεῖα, ποὺ συστήθηκαν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση σύμφωνα μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht, εἶχαν ὡς ἀποστολὴ τὴν ***«μείωση τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν ἐπιπέδων ἀνάπτυξης τῶν διαφόρων περιοχῶν καὶ στὴ μείωση τῆς καθυστέρησης τῶν πλέον μειονεκτικῶν περιοχῶν, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀγροτικῶν περιοχῶν».***

Ὡστόσο, τὰ περισσότερα χρήματα δόθηκαν ὑπὸ τὴν μορφὴ ἐπιδοτήσεων **στὶς ἰσχυρὲς οἰκονομίες τῆς Ἕνωσης,** ἐνῶ στὶς ἀδύναμες –συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἑλλάδος– **δωροδοκήθηκαν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ κομματικοί τους ἀκόλουθοι,** προκειμένου νὰ ἀκολουθήσουν τὴν μέθοδο τῆς διασπάθισης τῶν ἐπιχορηγήσεων καὶ τὴν σύναψη δανείων προκειμένου νὰ ἀναπτυχθεῖ ἡ Οἰκονομία τῆς Χώρας. Αὐτὸ ἔγινε εἰς γνῶσιν τῶν ἰθυνόντων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ποὺ δὲν ἔχουν ἀφήσει τίποτε στὴν τύχη.

Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους. Ἡ Ἕνωση κάποια στιγμὴ σταμάτησε νὰ δίνει χρήματα καὶ ἀπαίτησε νὰ λάβει τὸ προϊὸν τῆς ἐπένδυσής της. Φυσικά, ἐξαρχῆς τὸ ζητούμενο γιὰ τὴν Ἕνωση δὲν ἦταν τὰ δανεικὰ χρήματα, ἀλλὰ ἡ Ἐθνικὴ Κυριαρχία τῆς Ἑλλάδος. Ἔτσι μτπῆκε σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο τῆς "διάσωσης" τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας, ποὺ εἶχε ὡς συνέπεια τὴν βαθιὰ κρίση καὶ τὴν παρατεταμένη περίοδο τῆς λιτότητος.

Ἡ οἰκονομικὴ ὕφεση μὲ τὴν σειρά της εἶχε ὡς συνέπεια τὴν κατάρρευση τοῦ κοινωνικοῦ ἰστοῦ τῆς χώρας, ποὺ ἤρθε ὡς μοιραῖο ἐπακόλουθο τῆς συρρίκνωσης τῆς μεσαίας τάξης. Τὸ χάσμα μεταξὺ τῶν φτωχῶν καὶ τῶν πλουσίων ἔγινε ἀγεφύρωτο, ἐνῶ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων θεωρεῖ πὼς ἔχει ἀβέβαιο μέλλον ἀδυνατώντας νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν διαρκῶς καὶ παράλογα αὐξανόμενη φορολογία.

Στὴ συνέχεια, μέσα ἀπὸ τὴν Συνθήκη, θὰ μελετήσουμε ἀναλυτικὰ τὶς περιπτώσεις τῶν "διαρθρωτικῶν" Ταμείων, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν ρόλο, ποὺ διαδραμάτισαν στὴν σημερινὴ δεινὴ πραγματικότητα τῆς Ἑλλάδος.

Μ. Β.

Ποῖος ὑπονομεύει τὴν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας;

Σχόλιον εἰς εἰσήγησιν τοῦ κ. Στυλιανοῦ Τσομπανίδη

Εἰς τὸ συνέδριον «Πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο» (3-5 Δεκεμβρίου 2015) εἰσήγησιν ἐπραγματοποίησε καὶ ὁ Καθ. κ. Στυλιανὸς Τσομπανίδης μὲ θέμα «Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνηση». Παραθέτομεν τμήματα τῆς εἰσηγήσεως, ὡς αὐτὴ ἀνηρτήθη εἰς τὰ «Θεολογικὰ Δρώμενα» τῆς 17ης Δεκεμβρίου 2015 μὲ σχόλια.

Οἱ ἑτερόδοξοι παρατηρηταί εἰς τὴν Μ. Σύνοδον

«Μετὰ ἀπὸ μία μακρὰ περίοδο θεσμοποιημένου ἀπομονωτισμοῦ, σκληρυμένων προκαταλήψεων αἰώνων καὶ ὀξύτατου ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ, στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰώνα ἀνοίγει μία νέα σελίδα, ἀνατέλλει μία νέα ἐποχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἔμπρακτη ἐπιθυμία τῶν χριστιανῶν γιὰ τὴν ἐξεύρεση δυνατοτήτων προσέγγισης, ἀλληλογνωριμίας, συνεργασίας καὶ θεολογικοῦ διαλόγου… Οἱ Πανορθόδοξες Διασκέψεις καὶ ἡ συνοδικὴ πορεία πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἕνα εἶδος θὰ λέγαμε «ἐνδοορθόδοξης οἰκουμενικῆς κίνησης», ἀποτέλεσαν ἐκφραστικὰ ὄργανα τῆς ἑνότητας καὶ τῆς καθολικότητας τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, ποὺ ὁδήγησαν τοὺς ὀρθόδοξους στὸ νὰ ἀποκτήσουν μία καινούργια «θέα» τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοὺς κατέστησαν ταυτόχρονα ἱκανοὺς γιὰ μία συνεπῆ ἐκπροσώπηση καὶ δέσμευση στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση…»

Σχόλιον Ο.Τ.: Ὁ Καθηγητὴς ἐκτιμᾶ χίλια ἔτη ἱστορίας, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Σχίσμα ὡς τὴν ἔναρξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ὡς περίοδον «ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ», καὶ ὅτι μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸν ὑπῆρξεν «ἔμπρακτη ἐπιθυμία προσέγγισης». Ὅλαι αἱ μεσολαβήσασαι προσπάθειαι ἑνώσεως δὲν ἀποδεικνύουν ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον; Πῶς ἀφ' ἑνὸς ἐπικαλοῦνται τὸν Ἅγιον Μᾶρκον τὸν Εὐγενικὸν ὡς προσφωνήσαντα κανονικῶς τὸν Πάπαν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Συνόδου τῆς Φερράρας καὶ ἀφ' ἑτέρου εὑρίσκουν μόνον κατὰ τὸν 20ον αἰῶνα τὴν ἀληθῆ διάθεσιν; Ὁ Ὅσιος Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος ἐτόνιζεν ὅτι περισσότερον ἀπ' ὅλα ποθοῦμεν τὴν ἕνωσιν, ἀλλὰ ὄχι εἰς λάδος βάσιν; Ἀλλά πῶς ὁ Καθηγητὴς θεωρεῖ πῶς ἕνας μὴ ἐκκλησιολογικὸς δεσμός, ὡς εἶναι αἱ Πανορθόδοξοι Διασκέψεις ἐκφράζει τὴν καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας; Ἀποτυπώνεται πάντως εἰς τοὺς λόγους του ὅτι αἱ Πανορθόδοξοι ὡδήγησαν εἰς τὴν ἐμπλοκὴν μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν.

«Ἡ προσεχὴς Σύνοδος ἔχει ἀποστολὴ νὰ ἐπαναβεβαιώσει τὴν ὑποχρέωση τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ διαλέγεται μὲ τὸν «ἄλλον», μὲ τοὺς ἄλλους πολιτισμούς, ὅπως καὶ μὲ τοὺς ἄλλους χριστιανοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἄλλων θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, γιατί διαφορετικὰ θὰ ἀποτύχει στὴν ἀποστολή της καὶ θὰ μετατραπεῖ ἀπὸ «καθολικὴ» καὶ «κατὰ τὴν οἰκουμένην» Ἐκκλησία ποὺ εἶναι, σὲ μία ἐσωστρεφῆ καὶ αὐτάρεσκη ὁμάδα…».

Σχόλιον Ο.Τ.: Δηλαδή, ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀποστολή της εἰς τὸν κόσμον στηρίζονται εἰς τοὺς ἄλλους «χριστιανούς»; Τί σχολαστικὰ κριτήρια εἶναι αὐτά, τὰ ὁποῖα θεμελιώνουν τὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν ἐξωτερικὴν, ἐπιφανειακὴν διασπορὰν χριστιανῶν, ἀνεξαρτήτως ἂν αὐτοὶ εἶναι χριστιανοὶ μόνον εἰς τὸ ὄνομα; Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ὑπεστήριζε καὶ ἡ Ἐκκλησία ὅταν ἀντιμετώπιζε τὰς μεγάλας αἱρέσεις τοῦ παρελθόντος; Ἂν δὲν ἐπιτευχθῇ ποτὲ ἡ ἕνωσις, σημαίνει ὅτι ὁ εὐαγγελισμὸς τοῦ κόσμου ἔχει ἀποτύχει; Ἔτσι ἐξηγεῖται διὰ ποῖον λόγον εἰς τὰς θεολογικάς σχολάς τὸν 20όν αἰῶνα ἐτέθησαν σκοπίμως εἰς τὸν περιθώριον αἱ ἕδραι τῆς Ἱεραποστολικῆς καὶ ἐγγιαντώθησαν αἱ ἕδραι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως! Προσφάτως καί αἱ Ἰσλαμικαί Σπουδαί!

Μηδεμίαν Σύνοδον πρό τοῦ τέλους μακάριζε

Τοῦ ***κ. Βασιλείου Τσούπρα***

Βασίλειος, ὁ ἐν χριστιανοῖς ἐλάχιστος, τοῖς κατὰ τόπους προεστῶσι τῆς καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας χαίρειν.

Ὄντως χαρᾶς τε καὶ εὐλογίας πηγὴ ἀκένωτος ἐστὶ τὸ τελεουργικὸν καὶ εὐεργετικὸν Ἅγιον Πνεῦμα, ὃ τὸν θεσμὸν τῆς ἐκκλησίας συνέχει, εἰς ἑνότητα πάντας καλεῖ καὶ χαρίσματα τοῖς πιστοῖς διανέμει.

Διὸ καὶ ἡ ἐπικειμένη πανορθόδοξος σύνοδος χαρᾶς αἰτία ἡδύνατο εἶναι, ὅτι καλόν τι καὶ τερπνὸν τοῦ ἰδεῖν ἀδερφοὺς ἐπὶ τῷ αὐτῷ.

Ἐγείρονται δ' ὅμως παρὰ πολλῶν πιστῶν, μοναχῶν, θεολόγων καὶ δὴ ἐπισκόπων φωνὲς ἀνησυχίας διά τινας παραλείψεις ἢ καὶ διὰ τὸν ὅλον τρόπον συγκλήσεως τῆς συνόδου ταύτης, ὥστε ἀντὶ χαρᾶς λύπη γίνεται τοῖς πιστοῖς, διότι τὸ καλὸν οὐκ ἔστι καλόν, ἐὰν μὴ καλῶς γένηται.

Καὶ αὐτὸς οὗτος **ὁ ἐκ τῶν προτέρων χαρακτηρισμὸς τῆς συνόδου ὡς Ἁγίας καὶ Μεγάλης ἐλέγχεται,** διότι κατὰ τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν ἡ τελευτὴ καὶ οὐχὶ ἡ γέννησις τιμᾶται, καθ' ὅτι πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβὰν ἅπαν τῶν πρὶν ὑπαρξάντων κρίνεται καὶ οὐδὲν πρὶν τοῦ τέλους μακαρίζειν δεῖ.

Ὁ ὑπερτονισμός, ἄλλωστε, τοῦ ἱεραρχικοῦ θεσμοῦ καὶ ἡ μὴ ἀναφορὰ τῆς ἁγιοπνευματικῆς ἁγιότητος καὶ ἀληθείας ὑποκρύπτει ἐπίδρασιν ἐξ ἑσπερίας, διότι ἐν τῇ καθολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἀείποτε ἡ ἁγιότης καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ οὐχὶ τὸ ἀξίωμα τιμᾶται, διὸ καὶ πολλάκις διάκονοι, μοναχοί τε καὶ λαϊκοὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ τὴν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν ἐκφράζουσιν, ἀρκετοὶ δὲ ἐπίσκοποί τε καὶ πατριάρχαι ὡς αἱρετικοὶ καὶ ἑτεροζυγοῦντες κατεδικάσθησαν. Ἡ ἐνδοτικότης ὡσαύτως πρὸς τοὺς κεκηρυγμένους Ἑώας τε καὶ Ἑσπερίας, Ἀρκτικῆς τε καὶ Μεσημβρίας αἱρετικοὺς κινδύνους ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιθετικότητος καὶ τῶν ἐπεκτατικῶν των βλέψεων ἐγκυμονεῖ. Ἄλλωστε, **συμφωνία ἀνομοίων τε καὶ ἀντιθέτων συνονθύλευμα καὶ οὐχ ἕνωσίς ἐστι**, διότι ἄνευ Χριστοῦ - ἤτοι τοῦ ὄντως ἀληθινοῦ - χριστιανοσύνη οὐ δύναται ὑπάρχειν, καίτοι πολλάκις τὸ ἀντίχριστον χριστιανικὸν καλεῖται, ὡς ἐν τῷ φραγκικῷ παπισμῷ, τῷ τευτονικῷ μωσαϊκῷ καὶ τῷ ἀπανταχοῦ δεσποτισμῷ.

Διὸ θερμὴν ὑποβάλλω αἴτησιν καὶ γονυπετὴς παρακαλῶ ὑμᾶς, ὅπως κηδόμενοι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος μεριμνήσητε, **ἵνα οὐδὲν τὸ ἐνάντιον τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως ὑπὸ τῆς πανορθοδόξου ταύτης συνόδου ἐγκριθῇ,** τὸ δυνάμενον τὴν ὀρθόδοξον καθολικὴν συνείδησιν ταράξαι καὶ νέα σχίσματα δημιουργῆσαι. Ἀρκετὰ τὰ συμπαραμαρτοῦντα καὶ ταράσσοντα τοὺς λαούς· οὐκ ἔστιν ἀνάγκη πλείονα γίγνεσθαι.

Εὐελπιστῶν εἰς τὴν ὑμετέραν κατανόησιν καὶ εὐχόμενος πλούσιον τοῖς πᾶσιν φωτισμόν, διατελῶ μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ.

Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΒ΄ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Τὴν 30ην Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν Σύναξιν τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα.

Ὁ Σεβ. Ἀβύδου ὁμολογεῖ ποίαν "πίστιν" προωθεῖ ἡ Μ. Σύνοδος

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Ἰ. Κάτσουρα,*** *θεολόγου*

Ἡ αὐτόκλητος ὁμολογία καί οἱ ἀποκαλυπτικές τοποθετήσεις τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Πατριαρχείου Σεβ. Κυρίλλου περιέχονται σέ ἐκτενές ἄρθρο του μέ τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν Χριστιανικόν κόσμον», δημοσιευθέν τήν 29η Μαΐου τρ. ἔτους (πύλη ἐκκλ/κῶν εἰδήσεων amen.gr).

Ἰδού λοιπόν (ἐνδεικτικῶς!) ἡ ὁμολογία καί τά ἀποκαλυπτήρια τῆς Πίστεως πού ἐνέπνευσε τά Κείμενα τῆς "Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου":

"Εἶναι δεδομένο καί ἀπολύτως κατανοητό ὅτι, γιά νά μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά Ἐκκλησία ἔξω ἀπό τή Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, θά πρέπει νά ὑπερβεῖ κανείς τήν ἀντίληψη τῆς ἀποκλειστικότητας καί νά παραδεχθεῖ τήν ὕπαρξη τῆς χάριτος καί τήν πνοή τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐκτός αὐτῆς. Μέ ἄλλα λόγια τίθεται τό ἐρώτημα, ἐάν στίς διατετμημένες καί ἀποσχισθεῖσες ὁμάδες μπορεῖ νά ὑπάρχουν μυστήρια, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τοῦ βαπτίσματος.Οἱ ὁπαδοί τῆς ἀποκλειστικότητας ἀρνούμενοι τήν πνοή τοῦ Πνεύματος καί τήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ ἀπαντοῦν κατηγορηματικά ἀρνητικά στό θέμα αὐτό, μιλώντας μεταξύ ἄλλων καί γιά ταύτιση τῶν κανονικῶν μέ τά χαρισματικά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας.(....) Ἡ ἀπάντηση ὅμως αὐτή ἔρχεται νά ἀποκρουστεῖ ἀπό τήν ἴδια τήν παράδοση τῶν Πατέρων μας τήν καταγεγραμμένη στίς Οἰκουμενικές συνόδους καί τούς ἱερούς κανόνες."Τά σχόλια νομίζομε ὅτι περιττεύουν γιά τούς γνωρίζοντες ἀνάγνωση καί διαθέτοντες κοινόν νοῦν! Δέν ταυτίζονται τά κανονικά καί χαρισματικά ὅρια τῆς Ἐκκλησίας! Ὑπάρχει Ἐκκλησία ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας καί κατ' ἐπέκταση ὑπάρχουν ἐκτός αὐτῆς καί μυστήρια! Αὐτά, ὅμως, τά πρεσβεύει ὁ Οἰκουμενισμός καί ὄχι ἡ Ἐκκλησία!

"Εἶναι γνωστή ἡ ἀντίληψη (προσοχή! ἀντίληψη πλέον χαρακτηρίζεται ἡ πατερική διδασκαλία) τοῦ Ἁγ. Κυπριανοῦ Καρθαγένης ὅτι στή Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί μόνο σ' αὐτή μπορεῖ νά ὑπάρχει Ἅγιο Πνεῦμα" [Σημ. ἡμ. : Αὐτή ἡ διδασκαλία στή γλώσσα τῶν οἰκουμενιστῶν θεωρεῖται καί ἀποκαλεῖται ὡς "ἀντίληψη τῆς ἀποκλειστικότητος". Δηλαδή, εἰρωνεύονται καί ἀπομειώνουν τήν Ὀρθόδοξο Πίστη "Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν" τήν ὁποία ὁμολογοῦμε σέ κάθε Θ. Λειτουργία μέ τό Σύμβολο τῆς Πίστεως.] "...ἡ ὡς ἔθος χαρακτηριζομένη ἀποκλειστική ἐκκλησιολογία τοῦ Ἁγ. Κυπριανοῦ Καρθαγένης δέν ἀνήκει στή δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας"!!!

"...Ναί μέν οἱ ἱεροί κανόνες ἐξετέθησαν ἀπό τίς σάλπιγγες τοῦ Πνεύματος, μόνο πού τό Πνεῦμα σήμερα ἠχεῖ διαφορετικά." ! Γι' αὐτό χρειάζεται νά προβοῦμε, προτείνουν οἱ οἰκουμενιστές, "στή δέουσα ἀνακάθαρση (ἡ ὁποία) ἀποτελεῖ ἐπείγουσα ἀναγκαιότητα ....Ὁ συγκυριακός χαρακτήρας τῶν ἱερῶν κανόνων εἶναι ὅμως ἀδιαμφισβήτητος.". Πρόκειται γιά παρόμοια θέση μέ ἐκείνη τήν ὁποία ὑποστηρίζει σέ διατριβή του, ὅταν σπούδαζε στή Ρώμη καί στά Παπικά Πανεπιστήμια ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, χαρακτηρίζοντας ἀναχρονιστικούς καί καταργητέους τούς ἱ. Κανόνες, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχές μετά τῶν αἱρετικῶν!

"Ἡ Ἐκκλησία δέ δεσμεύεται ἀπό κανονικές ρυθμίσεις πού ἀναφέρονται σέ δογματικές ἀποκλίσεις ἄλλων ἐποχῶν,....Οἱ ἱεροί κανόνες οὔτως ἤ ἄλλως δέν ἀπολυτοποιοῦνται ὡς πρός τό κῦρος καί τήν ἰσχύ τους. Δέν ἐντάσσονται στή σωτηριώδη δογματική ἐμπειρία καί διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας"!!! Τί εἴπωμεν καί τί λαλήσωμεν; Ἕνα μόνον: **Πρίν καθαιρεθοῦν τά δόγματα ὑπό τοῦ ἐκκλησιομάχου Οἰκουμενισμοῦ, πρέπει κατ' αὐτόν νά καθαιρεθοῦν οἱ ἱεροί Κανόνες!** Αὐτά, δυστυχῶς, διδάσκονται σήμερον ἀπό τέτοιους Καθηγητές στίς Θεολογικές Σχολές τῆς Πατρίδος μας. Γ' αὐτό ἔφθασαν νά προωθοῦν μέχρι καί τίς "ἱερές" ἰσλαμικές σπουδές!

"Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μπορεῖ νά ὁδηγηθεῖ στήν ἀναγνώριση τοῦ ὑποστατοῦ τοῦ βαπτίσματος ἑτεροδόξων, ὅταν πρωτίστως ἀποστῆ ἀπό τήν ἀλαζονεία τῆς ἀποκλειστικότητας. Ἡ ἀποκλειστικότητα δέν ἀποτελεῖ δογματική διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας."Σέ ἁπλά Ἑλληνικά, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὅταν ταπεινωθεῖ καί ἀπορρίψει τήν πλάνη της ὅτι εἶναι ἡ μοναδική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τότε θά ἀναγνωρίσει, ὅπως προφανῶς ὀφείλει, κατά τούς οἰκουμενιστές, τήν ὕπαρξη μυστηρίων καί στούς αἱρετικούς!

"Μπροστά σέ μία νέα κακοδοξία μή δυναμένη ἐκ τῶν πραγμάτων νά ἔχει ἀξιολογηθεῖ ἀπό προγενέστερες συνοδικές δογματικές καί κανονικές ἀποφάσεις δέν ἐπανέλαβαν (οἱ Πατέρες τῆς Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου), ἀλλ' ἀνεγνώρισαν τό ὑποστατό τῶν μυστηρίων τοῦ βαπτίσματος καί τῆς ἱερωσύνης τελεσθέντων στήν αἱρετική κοινότητα". Δυστυχῶς, γιά τόν Σεβ. Κύριλλο καί τούς ὁμόφρονές του τίποτε δέν μπορεῖ νά συνεισφέρει ὁ ἐντελῶς ἀταίριαστος παραλληλισμός τῶν αἱρετικῶν εἰκονομάχων μέ τούς συγχρόνους παπικούς καί πολύ περισσότερο τίποτε δέ συνδέει τή στάση τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου καί τοῦ Προέδρου Αὐτῆς Ἁγίου Ταρασίου ἔναντι τῶν αἱρετικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέ τήν ὑπ' αὐτῶν (τῶν οἰκουμενιστῶν) προτεινομένη στάση τῶν ὀρθοδόξων Ποιμένων, ἔναντι τοῦ συγχρόνου Παπισμοῦ.

Ὁδεύομεν πρὸς «χωρισμὸν» Ἐκκλησίας-Πολιτείας;

Ἡ Κυβέρνησις ἐπειδὴ ἔχει ἀποτύχει εἰς τὴν οἰκονομίαν ἐπιχειρεῖ μὲ ἀνεξόδους νόμους ὡς ἦτο καὶ τὸ σύμφωνον συμβιώσεως νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ἕλληνας ὅτι ἀσκεῖ φιλολαϊκὴν πολιτικήν. Εἰς τὰ σχέδια αὐτὰ ἐντάσσεται καὶ ἡ περιθωριοποίησις τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Γεωργίου Θεοχάρη εἰς τὸ Vimaorthodoxias.gr τῆς 10ης Ἰουνίου 2016:

«Τὸ Μέγαρο Μαξίμου ἀναζητᾶ πρωτοβουλίες ποὺ θὰ συσπειρώσουν τὴν κομματικὴ βάση τοῦ ΣΥΡΙΖΑ ποὺ ἔχει πιεστεῖ σημαντικὰ τὸ τελευταῖο διάστημα ἀπὸ τὰ ἐπώδυνα μέτρα τοῦ μνημονίου ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ξεπούλημα τῆς δημόσιας περιουσίας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ συνεργάτες τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀλέξη Τσίπρα εἰσηγοῦνται νὰ ἐντάξει στὴν ἀτζέντα τῆς ἀναθεώρησης τοῦ Συντάγματος τὸν διαχωρισμὸ Κράτους Ἐκκλησίας, ἐνέργεια ποὺ θὰ ἱκανοποιήσει ἕνα κομμάτι τῆς Ἀριστερᾶς μιᾶς καὶ ἀποτελεῖ πάγιο αἴτημά της. Εἶναι δὲ ἐνδεικτικὸ ὅτι τὸ τελευταῖο διάστημα στὸν δημόσιο λόγο ἀρχίζουν καὶ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους δημοσιεύματα καὶ ἀρθρογραφίες ποὺ ἐπισημαίνουν δῆθεν τὴν ἀνάγκη νὰ καταργηθεῖ ὁ θρησκευτικὸς ὅρκος τῶν βουλευτῶν καὶ ὑπουργῶν, νὰ στα

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἄγριος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

6ον

1967-1971 Αἱ συναντήσεις ἐντείνονται… Πυθαγόρας 1912

Γιὰ τὴν προσέγγιση καὶ «συμφιλίωση» μεταξὺ τῶν «μεγίστων δυνάμεων» τοῦ κόσμου τούτου, δηλαδὴ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Μασονίας, τῶν φοβερῶν ἄλλοτε ἐχθρῶν, οἱ συναντήσεις συνεχίστηκαν ἐντονότερες ἀπὸ τὸ 1967 καὶ δῶθε. Νὰ δοῦμε ὀλίγες. Διαβάζουμε στὰ τεκτονικὰ ἔντυπα τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά:

Ἔκφρασις τοῦ ὁλοὲν ἐξαπλουμένου νέου πνεύματος εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ τὰ ἀκόλουθα περιστατικά, τὰ ὁποῖα ὁμιλοῦν ἀφ' ἑαυτῶν:

1. Ὁ Καθολικὸς ἐπίσκοπος τοῦ Βέρμοντ ΗΠΑ σεβ. Ρόμπερτ Τζόϋς παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον, παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἄνω τῶν χιλίων Τεκτόνων ἀντιπροσώπων Στοῶν παρεκάθησαν εἰς τὸ δεῖπνον τοῦτο.

2. Ὁ ἐπίτιμος πρόεδρος τοῦ πανεπιστημίου Φόρδαχαμ, καθολικὸς ἱερεὺς τοῦ Τάγματος τοῦ Ἰησοῦ αἰδ. Ρόμπερτ Γκάνον, παρακάθησαι εἰς γεῦμα 5.000 Τεκτόνων τῆς Ν. Ὑόρκης, ἐξεφώνησε λόγον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἴμεθα ἀδελφοὶ» [οἱ Παπικοὶ μὲ τοὺς Μασόνους], τονίσας ὅτι, ἐὰν ἔζη ὁ «καλὸς Πάπας, Ἰωάννης ὁ 23ος, θὰ ηὐχαριστεῖτο βλέπων ἕνα Ἰησουίτην ἐν μέσῳ Τεκτόνων, «διότι» ἔτσι ἤθελε νὰ ἐξελιχθοῦν τὰ πράγματα», πρὸς παραμερισμὸν τῶν παλιῶν προκαταλήψεων…

Ὁμιλῶν σοβαρῶς ὁ αἰδεσ. Γκάνον εἶπεν ὅτι ἡ ἐποχή μας δὲν ἀνέχεται τὴν μισαλλοδοξίαν. Ἡ σύγχρονη κοινωνία εἶναι πλουραλιστική!...

3. Ὁ Καθολικὸς ἐπίσκοπος καὶ καθηγητὴς τῆς θεολογίας σεβ. Τζὼν Ο. Μπράϊαν, ὡμίλησεν εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Σκωτικοῦ Τεκτονισμοῦ [τῶν ὑψηλόβαθμων Μασόνων] τῶν πολιτειῶν Ἰνδιάνας καὶ Ἰλινόϊς, ἐκφράσας τὴν ἀτομικὴν ἄποψιν περὶ διεξαγωγῆς διαλόγου…

4. Ὁ βοηθὸς τοῦ Καρδινάλιου τῶν Παρισίων, ἐπίσκοπος σεβ. Πεζερίλ, ἐπεσκέφθη ἐπισήμως τὴν Μεγάλην Στοὰν τῆς Γαλλίας καὶ ὡμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν χιλίων καὶ πλέον Τεκτόνων(…).

Ἡ «συμφιλίωσις» Παπισμοῦ-Μασονίας καλπάζει

(Καὶ ὁ ἡμέτερος Πατριαρχικὸς Οἰκουμενισμὸς ὑψώνει ἀνάστημα)…

…Ἡ ἐν Ρώμῃ θρησκευτικὴ ἐπιθεώρησις «Civilta Cattolica», ἐκφράζουσα τὰς ἀπόψεις τοῦ Τάγματος τοῦ Ἰησοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι δὲν δημοσιεύει κανένα ἄρθρο, μὴ διορθωμένον ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ τὸν Πάπαν αὐτοπροσώπως, ἐδημοσίευσε σειρὰν τριῶν ἄρθρων (Μάρτιος-Μάϊος 1971), μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ σεβ. Πατρὸς Giovanni Caprile (περίληψις τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον 8ης Ἰουνίου τῆς ἐφημερίδος «Καθολικὴ» Ἀθηνῶν), μὲ τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα: α) Ζωηρῶς εἶναι ἐπιθυμητὸς ἕνας εἰλικρινὴς διάλογος… β) Δὲν ὑπάρχουν δυσκολίαι ἀνυπέρβλητοι… γ) Τὸ ζήτημα τῆς ἄρσεως τοῦ ἀφορισμοῦ τελεῖ ὑπὸ ἐξέτασιν, κατὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἀναθεώρησιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Κώδικος… (Πηγή: Τεκτονικὸν Δελτίον ἔτους 1971, τεῦχος Μαΐου-Ἰουλίου, σελ. 160-178)

Ἰδοὺ ἐν συνεχείᾳ ἡ σχετικὴ ἀρθρογραφία στὸν ἑλληνικὸ τεκτονικὸ τύπο ἐν περιλήψει…

Τίτλος δημοσιεύματος, **Ἀναμένεται ὅτι Συντόμως τὸ Βατικανὸν θὰ ἄρη τὸν Ἀφορισμὸν τῶν Τεκτόνων…** Ἐν συνεχείᾳ: **«Δὲν πρόκειται πλέον περὶ εὐσεβοῦς πόθου. Συντόμως ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία θὰ ἄρη τὸν ἀφορισμόν, ὅστις ἀπὸ τοῦ Κλήμεντος XII (1738) πλήττει πάντας τοὺς Τέκτονας…» (ΙΛΙΣΟΣ, 1971, τεῦχος 88, σελ. 349)**

Τίτλος ἄλλου δημοσιεύματος, **Καθολικὸς Ἱεράρχης τῶν Φιλιππίνων Προσκαλεῖται καὶ Ὁμιλεῖ εἰς τὴν Μεγάλην Στοάν…** Ἀκολούθως διαβάζουμε: … **«Ἴσως δύναται νὰ λεχθῇ ἐν ἀληθείᾳ ὅτι ἡ παρουσία μου [Καρδινάλιος Τζούλιο Ροζάλες] σήμερα κοντά σας ἀποτελεῖ τὴν ἐπισφράγισιν τῶν σχέσεων τῶν Ἐλευθεροτεκτόνων καὶ Καθολικῶν τῶν Φιλιππίνων. Ποιὸς θὰ μποροῦσε, στὰ περασμένα χρόνια, νὰ φαντασθεῖ ὅτι ἕνας Καρδινάλιος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἦτο κάποια ἡμέρα ὁ κύριος ὁμιλητής εἰς μίαν σημαντικὴν Τεκτονικὴν συνάθροισιν;**

…Καὶ οἱ παλαιοὶ Τέκτονες, πιθανῶς νὰ ἐστριφογύριζαν εἰς τοὺς τάφους των μαθαίνοντας ὅτι οἱ ἀδελφοί των Τέκτονες ἦσαν οἱ μόνοι ὑπόλογοι τῆς ἐνταῦθα παρουσίας ἑνὸς ὑψηλόβαθμου μέλους τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης [τῆς Παπικῆς], ἡ ὁποία, στὸ μακρινὸ παρελθόν, τοὺς εἶχε κεραυνοβολήσει μὲ τόσον σκληράς ἐπικρίσεις…» (Τεκτ. περ. Πυθαγόρας, ἔτους 1976, τεῦχος 1, σελ. 14)

Ἄλλο μασονικὸ δημοσίευμα. Τίτλος αὐτοῦ: **Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νέας Ὑόρκης ὁμιλεῖ πρὸς 3.000 Τέκτονες».** Καὶ ἐν συνεχείᾳ: **«Ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ὑόρκης, Καρδινάλιος Τέρενς Κούκ, μετασχὼν γεύματος 3.000 Τεκτόνων, ἐξεφώνησε λόγον, εἰπὼν τὰ ἑξῆς: «Βαθύτατα ἐκτιμῶ τὴν εὐγενική σας πρόσκλησί μου σ' αὐτὴν σας τὴν ἐκδήλωσι. Καὶ θλίβομαι, διότι σὲ καιροὺς περασμένους καὶ σὲ πολλοὺς τόπους ὑπῆρξε μία ἀποξένωσις μεταξὺ τῶν προκατόχων σας Τεκτόνων καὶ μερικῶν κληρικῶν…» (Τεκτ. περ. Πυθαγόρας, ἔτους 1976, τεῦχος 4, σελ. 23)**

Ἕτερο τεκτονικὸ ἄρθρο γιὰ τὴ συμφιλίωση Παπισμοῦ καὶ Τεκτονισμοῦ. Τίτλος αὐτοῦ: **Ἐλευθεροτεκτονισμὸς καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία.** Καὶ στὸ ἄρθρο αὐτὸ διαβάζουμε γιὰ τὴν πρόοδο - καὶ τὴν ἱστορία - τῶν ἀλλεπάλληλων ἐπαφῶν καὶ διαλόγων τοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ καὶ μία μεγαλοστομία γι' αὐτὸν τὸν διάλογο: **«Συμφωνοῦμε ὅτι ἡ βάσις τοῦ διαλόγου ἀπαιτεῖ ἕνα «Ναὶ» εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους» (!) (Πυθαγόρας 1978, τεῦχος 9, σελ. 19-21).**

«Ρωμαιοκαθολικοὶ ἱερεῖς προσέρχονται εἰς τὸν Τεκτονισμόν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ν. Μεξικοῦ σὲ λειτουργία τῆς Μεγ. Στοᾶς…»

Ἔτσι ἀκριβῶς διαβάζουμε σὲ ἵτλους ἄλλου, ἐκπληκτικοῦ, μασονικοῦ δημοσιεύματος. «Ἀπολαῦστε» μέρος αὐτοῦ καὶ συλλογιστεῖτε τί περιμένει ἐνδεχομένως στὸ μέλλον τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἂν δὲν κρατήσει εἰς τὸ ἀκέραιο τὴν Παράδοση, τὰ Δόγματα καὶ τὴν Ἐκκλησιολογική Της τάξη. Διαβάζουμε, μεταξὺ ἄλλων:

«Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἱερεῖς προσέρχονται στὸν Τεκτονισμό, μετὰ τὴν δοθεῖσα ἀπὸ τὸ Βατικανὸ (διὰ τοῦ ἀρμοδίως ἐξουσιοδοτημένου Καρδιναλίου Σέπερ) ἑρμηνεία τοῦ Κανόνος 2335, ὅτι δὲν ἀφορᾶ διόλου τεκτονικὲς ὀργανώσεις, ποὺ δὲν στρέφονται οὔτε κατὰ τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, οὔτε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ τεκτονικὰ περιοδικὰ ἀναφέρουν τὰ τῆς μυήσεως τοῦ ἐφημερίου τῆς Ἐκκλησίας Ἁγ. Ἰωάννου τῆς πόλης Μακάτο τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας Μινεσσότα… Στὸ «New Jersey Freemason» ἀναφέρεται, ὅτι ὁ ἱερεὺς Γοϋντφορδ μετὰ τὴν μύησή του παρέστη σὲ φιλικὸ δεῖπνον, ποὺ παρέθεσαν οἱ συνεργαζόμενες ὀργανώσεις Τεκτόνων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν [«Ἱπποτῶν τοῦ Κολόμβου» κλπ]… Ἐξ ἄλλου - ἐδήλωσε ὁ πατὴρ Γοϋντφορδ - εὐχαριστήθηκα ποὺ διαπίστωσα ὅτι καὶ οἱ ἐνορίτες μου, κατὰ τὸ πλεῖστον, αἰσθάνθηκαν εὐτυχεῖς πληροφορηθέντες ὅτι εἶχα γίνει Τέκτων…

…Μὲ διαθρησκειακὸ χαρακτῆρα…

…Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν στὴ Σάντα Φέ, παρέστη σὲ ἔκτακτη θρησκευτικὴ λειτουργία μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 100 ἐτῶν τοῦ Τεκτονισμοῦ στὴν πόλη αὐτή. Παρέστησαν ἄνω τῶν 1000 Τεκτόνων. Ἡ λειτουργία προσέλαβε διαθρησκευτικὸν χαρακτῆρα. Ὁ ραββῖνος Ἰσαὰκ Τσέλνικ, ἐδιάβασε πρῶτος ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ κατόπιν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Σαντὲζ ἔκαμε τὸ κήρυγμα τῆς ἡμέρας μὲ θέμα τὸν Οἰκουμενισμό. Τὸ μουσικὸ μέρος τῆς λειτουργίας εἶχε ἀναλάβει ἡ χορωδία τῆς 1ης Μεθοδιστικῆς Ἐκκλησίας…» (Ἀπὸ τὸ τεκτ. περ. Πυθαγόρας 1978, τεῦχος 10-11, σελ. 29)

Μικρὸ σχόλιο τοῦ γράφοντος: Μ' αὐτοὺς τοὺς Παπικοὺς ἐπιδιώκεται παρὰ τῶν ἡμετέρων Οἰκουμενιστῶν νὰ ἔχουμε **Κοινὸ Ποτήριο;** - Θεὲ καὶ Κύριε, καὶ βοήθα Παναγιά!

Αἱ ἀποκαλύψεις διὰ τὸ Παρασκήνιον Παπισμοῦ-Μασονίας συνεχίζονται…

Στὸ τεκτ. περ. Πυθαγόρας, ἔτους 1978, τεῦχος 12, σελ. 30, σὲ ὁλοσέλιδο τίτλο διαβάζουμε: **Ὑπὲρ τῆς Εἰρηνεύσεως Ἐκκλησίας-Τεκτονισμοῦ ἦτο ὁ Πάπας Παῦλος ΣΤ'. Ἀποκαλύψεις τοῦ Δὸν Ροζάριο Ἐσπόζιτο στὸν πρώην Μεγ. Διδάσκαλο τῆς Ἰταλίας.**

Διαβάζουμε ἐκεῖ περὶ τῶν παρασκηνιακῶν ἐνεργειῶν τῶν παπικῶν γιὰ τὴν προσέγγιση Μασονίας καὶ Παπισμοῦ, ὡς ἀκολούθως:

…Ὁ Δομινικανὸς πατὴρ Felix Amorfion, λίαν γνωστὸς ὡς ἱδρυτὴς τοῦ διεθνοῦς Πανεπιστημίου «Pro Deo» καὶ τῶν συγγενῶν δραστηριοτήτων, μερικὲς ἐκ τῶν ὁποίων ἀσκοῦνται εἰσέτι στὴ Ρώμη, μοῦ ἐνεπιστεύθη μία ἡμέρα, ὅτι εἶχε μιλήσει μὲ τὸν τότε αἰδεσ. Μοντίνι περὶ τῶν καταστροφικῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Τεκτονισμοῦ. Ὁ Μοντίνι τοῦ εἶπε: «Δὲν θὰ παρέλθῃ μία γενεά, καὶ μεταξὺ τῶν δύο σωμάτων θὰ γίνῃ εἰρήνη».

Ἔχω ἤδη ὑπαινιχθεῖ τὸ ἐπεισόδιο, χωρὶς νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομα τοῦ Ποντίφικος [αὐτοῦ τοῦ Μοντίνι;], σ' ἕνα ἄρθρο μου δημοσιευμένο στὴν «Βίτα Παστοριάλε» τοῦ Δεκεμβρίου 1974. Τώρα ποὺ ὁ Ποντίφικας ἔχει ἀποβιώσει, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ διατηρηθῇ τὸ μυστικό. Καὶ ἡ πρόβλεψις - θὰ ἔλεγα ἡ ἀπόφασις - ἐπαλήθευσε πλήρως. Ἡ συνάντηση μὲ τὸν Μορλιὸν δὲν πρέπει νὰ ἔγινε πρὶν ἀπὸ τὸ 1948-1950. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἁγίας Ἕδρας στὸν Καρδινάλιο Κρὸλ φέρει ἡμερομηνία 19 Ἰουλίου 1974, ὥστε ὁ ὅρος τῆς μίας γενεᾶς ὑπῆρξε σεβαστός.

Ἐξ ἄλλου ὁ Παῦλος ΣΤ' εἶχε τὴν εὐκαιρία, καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ 1974, νὰ καταφέρῃ καὶ ἄλλα πράγματα κατὰ τοῦ τείχους τῆς χριστιανὸ-τεκτονικῆς ἀφιλότητος…

Εἶναι φοβερὰ πράγματι αὐτὰ τὰ μασονικὸ-παπικὰ παρασκήνια, ἢ καλύτερα, ἐδῶ, τὰ παπικὸ-μασονικὰ παρασκήνια!

Σχόλιον τοῦ γράφοντος…

Ἂς μὴ νομισθεῖ ὅμως ὅτι μόνον ὁ Παπισμὸς χρησιμοποίησε τὸ Παρασκήνιο στὴν προσπάθειά του νὰ «τὰ βρεῖ» μὲ τὴν Μασονία. Εἶχε καὶ ἡ δική μας Ἀνατολὴ τὸ δικό της τὸ Παρασκήνιο γιὰ νὰ «τὰ βρεῖ» μὲ τὸν Παπισμό. Εἶχε καὶ ὁ δικός μας Πατριάρχης Ἀθηναγόρας **μυστικὸν ἀπεσταλμένον** νὰ στείλει στὸν Πάπα!

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ «μυστικὸς ἀπεσταλμένος» τοῦ Πατριάρχη Ἀθηναγόρα στὸν Πάπα;

Νὰ ἦταν ἄραγε κανένας ὅσιος ἀσκητής, ἐγκαταβιῶν ἐν ὑπακοῇ καὶ ἀκτημοσύνῃ στὸ Ἅγιον Ὄρος;

Νὰ ἦταν ἄραγε κάποιος ἀπὸ τοὺς λογίους Μητροπολίτες μας ἢ κάποιος ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς τοῦ πανεπιστημίου, θεολόγος μὲ ὑψηλὸ ὀρθόδοξο φρόνημα;

Ὄχι, δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους.

Μυστικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Πατριάρχη μας Ἀθηναγόρα στὸν Πάπα ἦταν ὁ πολιτικὸς (καὶ καθηγητὴς) Γρηγόριος Κασιμάτης. Νὰ δοῦμε τὸ σχετικὸ κείμενο. Γράφει ὁ ἴδιος ὁ Γρ. Κασιμάτης, τὰ παρακάτω:

«…Εἰς τὰς στιγμὰς τῶν μεγάλων καὶ πολύπλευρων δυσκολιῶν ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ Καλὸς ἐξεσφενδόνιζε τὴν πρότασιν τῆς Δευτέρας Βατικανῆς Συνόδου, ἡ ὁποία βαθμηδὸν μετέβαλε τὴν ψυχολογίαν τοῦ Καθολικισμοῦ.

Γνωρίζω [συνεχίζει ὁ Γρ. Κασιμάτης] λεπτομερείας, διότι ἀνεμίχθην - ὄχι ὡς Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας τῆς ἐποχῆς, ἀλλ' ὡς μυστικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀθηναγόρα εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν Καλὸν - πόσο τὰ πράγματα κατέστησαν εὔκολα καὶ πῶς παρεκάμφθη ὁ φόβος μήπως ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθοδοξία στείλει παρατηρητάς, ἐνῷ ἡ Ρωσικὴ Ὀρθοδοξία δὲν θὰ ἔστελνε. Φυσικὰ ἔστειλε ἐπὶ ἀνταλλάγμασι. Ἀλλὰ δὲν εἶναι, ἐπαναλαμβάνω, καιρὸς νὰ ὁμιλήσωμεν ἐπ' αὐτῶν…» (Πηγή: Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν Τιμᾶ τὴν Μνήμην τοῦ Ἀοιδίμου Οἰκουμ. Πατριάρχου ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ, «Λόγος τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας κ. Γρηγορίου Κασιμάτη κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, 12 Δεκεμβρίου 1972, Ἀθῆναι, 1973, σελ. 9).

Θὰ θέλαμε ἐδῶ νὰ προσθέσουμε, ὅτι ΚΑΙ ὁ Γρηγόριος Κασιμάτης ἦταν Μασόνος (Πηγή: Τεκτ. περ. Πυθαγόρας, 2012, τεῦχος 102, σελ. 241)!

…Καὶ ὅταν προκύπτουν ἀπορίαι Κανδηλανάπτου;

Ἐδῶ θὰ μποροῦσε ν' ἀκουστεῖ ἡ ἀπορία ἑνὸς ἀφελοῦς καντηλανάφτη:

-Πῶς γίνεται, Ἅγιοι Πατέρες, ὁ «μυστικὸς ἐκεῖνος ἀπεσταλμένος» τοῦ Παναγιώτατου Πατριάρχη μας πρὸς τὸν Πάπα νὰ εἶναι Μασόνος, ἀφοῦ, ὅπως μᾶς λέτε ἀπὸ τὸ 1933 ἤδη, ἡ ἰδιότητα τοῦ Μασόνου μ' ἐκείνην τοῦ χριστιανοῦ εἶναι ἀσυμβίβαστα;

Ἰδοὺ μία ἀπάντηση ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν:

-Ὤ, ἀφελέστατε Κανδηλανάπτα, εἶναι ἴδιον τῆς ἀμαθείας σου νὰ ἀγνοεῖ, ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ δεκαετίες ὁλόκληρες, Ἀδελφόν μας, ΜΑΣΟΝΟΝ ἔστελνε ὡς «ἀντιπρόσωπό» της στὶς ἐκκλησιαστικὲς Συνάξεις τῆς Δύσεως. Τὸν Τέκτονα Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτο συνεχῶς ἔστελνε (ΚΑΙ τοῦτον συμπτωματικῶς, βεβαιότατα)!

Δι' αὐτό, ὦ ἀγαθὲ νεωκόρε, κοίταξε ἐσὺ νὰ ἔχεις ἐν ἐπαρκείᾳ τὴν κηροδοσία καὶ νὰ γυαλίζεις καλὰ τὰ μανουάλια τῆς ἐκκλησίας ποὺ σὲ διορίσαμε!

Ὅλα τὰ ἄλλα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μόνον δι' ἡμᾶς. Δι' ἡμᾶς τοὺς πρίγκιπας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅλα τὰ ἄλλα…

Ἐὰν τώρα ἔχεις τὸ ἐλάττωμα ν' «ἀκοῦς» καὶ νὰ «βλέπεις» τί γίνεται γύρω σου, τότε νὰ σιωπᾶς, τέκνον, νὰ τὸ βουλώνεις τὸ στόμα σου ἐν πολλῇ σωφροσύνῃ καὶ ταπεινότητι…

(…Ἀλλὰ μποροῦν νὰ σιωπήσουν οἱ «νεωκόροι»; Δὲν μποροῦν! Διότι ἂν σιωπήσουν ΚΑΙ αὐτοί, τότε ἴσως μιλήσει κανένα ὀνάριο, μπορεῖ νὰ κραυγάσουν καὶ οἱ λίθοι, οἱ πέτρες! Βιβλικὰ εἶναι καὶ τοῦτα.)

(Στὸ ἑπόμενο, ἡ ἀντίσταση ἑνὸς Πάπα στὴ «συμφιλίωση»)

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Ὑπάρχουν ἄπιστοι ἐπίσκοποι;

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Δ.***

Τὸ παρακάτω ἀπόσπασμα ἀπὸ δελτίο τύπου τῆς Ἱ.Μ. Πειραιῶς μὲ θέμα «Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι «ἀποκλειστικὰ» μόνον αὐτὴ ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία» μοῦ δημιούργησε προβληματισμό:

«Κατὰ τὸν Θεοφιλέστατο ἐπισκ. Ἀβύδου Κύριλλο.: «Ἡ περὶ ἀποκλειστικότητας τῆς Ἐκκλησίας διδασκαλία δὲν ἀποτελεῖ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας»! Εἰσάγεται ἔτσι ἡ ἔννοια τῆς ὑπάρξεως «ἐκκλησιῶν», ποὺ ἐνῶ δὲν βρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὡστόσο διαθέτουν, (περισσότερα ἢ λιγότερα), στοιχεῖα ἐκκλησιαστικότητος καὶ ὡς ἐκ τούτου μετέχουν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας σὲ διάφορα ἐπίπεδα ἐκκλησιαστικῆς πληρότητος, ἔχουν ἔγκυρα μυστήρια καὶ παρέχουν σωτηρία.

Κατ' ἐπέκτασιν εἰσάγεται ἡ ἔννοια τῆς ὑπάρξεως ἀτελῶν καὶ πλήρων ἐκκλησιῶν. Ἡ θεωρία αὐτὴ τῆς «μὴ ἀποκλειστικότητος» βέβαια δὲν εἶναι καινούργια, ἀλλὰ ἔχει τὶς ρίζες της στοὺς Ρώσους θεολόγους τῆς Διασπορᾶς Π. Εὐδοκίμωφ καὶ Ν. Μπερντιάεφ. Ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν διετύπωσε τὴν ἄποψη: «Γνωρίζουμε ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, δὲν ἔχουμε ὅμως τὴν ἐξουσία νὰ ἐκφέρουμε κρίση καὶ νὰ εἰποῦμε ποῦ δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία». Στὸ ἴδιο μῆκος κύματος κινεῖται καὶ ὁ Ν. Μπερντιάεφ, ὁ ὁποῖος «ξεχώριζε μία οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία- ἡ ὁποία θὰ κατεῖχε τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας- ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὡς ὁμολογία, φέρουσα κατ' ἀνάγκην τὰ σημεῖα τῶν ἀνθρωπίνων περιορισμῶν. Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι μὲν πιὸ ἀληθινὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες, πλὴν ὅμως ἡ ἀλήθειά της θὰ παραμείνει ἐλλιπής, μέχρις ὅτου ἐπιτευχθεῖ τὸ πλήρωμα τῆς οἰκουμενικῆς ἐκκλησίας ἐν αὐτῇ καὶ πέραν αὐτῆς, πέρα ἀπὸ τὰ στενά, τωρινά, ὁμολογιακὰ ὅριά της».

Ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς θεολόγος Yves Congar, βαθειὰ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τοὺς παραπάνω Ρώσους θεολόγους, θὰ ἀποτυπώσει ἀργότερα ὡς προεξάρχων ἐκκλησιολόγος τῆς Β΄ Βατικανῆς, τὴ νέα περὶ ἐκκλησίας ἀντίληψη τῶν δύο Ρώσων θεολόγων στὰ Διατάγματα τῆς Β΄ Βατικανῆς, (Lumen Gentium καὶ Unitatis Redintegratio). Στὸ δεύτερο ἐξ αὐτῶν ἀναφέρεται ἐπὶ λέξει: «Αἱ διαιρέσεις μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν ἐμποδίζουν τὴν ἐκκλησίαν νὰ πραγματοποιεῖ τὴν ἰδίαν αὐτῆς πληρότητα τῆς καθολικότητος εἰς ἐκεῖνα ἐκ τῶν τέκνων αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν μὲν εἰς αὐτὴν διὰ τοῦ βαπτίσματος, διΐστανται δὲ ἀπὸ τὴν πλήρη κοινωνίαν αὐτῆς».

Ἐγὼ εἶχα τὴν εὐλογία νὰ σπουδάσω τὶς θετικὲς ἐπιστῆμες καὶ πολλὰ ἀπό τὰ θεωρητικὰ προβλήματα ποὺ συναντῶ στὸ ἐπάγγελμά μου λύνονται διὰ τοῦ μαθηματικοῦ λογισμοῦ. Ἐν προκειμένῳ δέτω τὸν προβληματισμό: εἶναι δυνατόν, ὅταν ξέρεις ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία δηλαδὴ τὸ θεανδρικὸ σῶμα τοῦ Κυρίου (δηλαδὴ ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἡ σωτηρία ποὺ βιώνουμε, ὅταν βρισκόμαστε ἑνωμένοι διὰ τῆς ἐξομολόγησης, τῆς θείας κοινωνίας, τῆς μετανοίας τῆς τήρησης τῶν ἐντολῶν) νὰ μὴ ξέρεις ποῦ δὲν εἶναι;

Ὁ Κύριος στὸ περίφημο παράδειγμα τῶν ἀντιμαχομένων μερῶν ἐντός τοῦ ἰδίου βασιλείου, ποὺ ἀνέλυσε ὅταν οἱ ἐχθροί του τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι βγάζει τὰ δαιμόνια μὲ τὴν δύναμη τοῦ βεελζεβοὺλ καὶ ὄχι μὲ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ (δηλαδὴ μὲ τὴν δύναμή Του), μᾶς γνώρισε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει συμπόρευση Θεοῦ καὶ Μαμωνᾶ. Ἢ τὸν ἕνα Κύριο δὰ ἀγαπήσεις καὶ τὸν ἄλλο δὰ μισήσεις ἢ τὸν ἕνα δὰ καταφρονήσεις καὶ στὸν ἄλλο δὰ προσκολληθεῖς.

Ἄρα ἡ ἀπάντηση στὸν προβληματισμό μας εἶναι ὅτι: ὅταν γνωρίζεις ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τότε γνωρίζεις καὶ ποῦ δὲν εἶναι, διότι ἐφόσον ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατ΄ ἀνάγκη καὶ ἡ κεφαλή της ὁ Χριστός. Ἐκεῖ ποὺ δὲν εἶναι ὁ ἀληθινὸς Χριστὸς ὑποχρεωτικὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει καὶ τὸ σῶμα Αὐτοῦ, ἤτοι ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία. Ὅταν ὅμως δὲν γνωρίζεις ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους τότε βρίσκεσαι στὸ σκοτάδι καὶ πολὺ φυσικὰ δὲν γνωρίζεις καὶ ποῦ δὲν εἶναι.

Συνεπῶς ἡ παραπάνω δέση τῶν Ρώσων θεολόγων ποὺ ἄνοιξε τὸ δρόμο γιὰ τὶς θεωρίες περὶ ἐλλειματικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ περὶ δύο πνευμόνων καὶ περὶ ἀόρατης ἐκκλησίας καὶ περὶ τοῦ ὅτι πρέπει νὰ γίνει ἡ ἕνωση καδόσον μόνο διὰ τῆς καδολικότητας δὰ νιώσουμε τὴν ὁλότητα ποὺ μᾶς λείπει, εἶναι ψευδοδιλήμματα καὶ προέρχονται ἀπ΄ τὸν ἄρχοντα τοῦ ψεύδους ἤτοι τὸν διάβολο. Εἶναι καδαρὰ καὶ ξάστερα παγίδα τοῦ διαβόλου γιὰ τοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας, νὰ ψάχνουν τὸν Χριστὸ δῆδεν στὴν ἕνωση καὶ ὄχι στὴν μετάνοια καὶ στὴ ἐπιστροφὴ στὴν ἀρχαία καδολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἤτοι τὴν Ὀρδόδοξη Ἐκκλησία.

Γιὰ τοὺς δικούς μας, ποὺ ἔχουν συσχηματιστεῖ μὲ τοὺς αἱρετικούς, εἶναι πρόδηλο ὅτι δὲν ἔχουν ἰδέα τί σημαίνει χάρη Θεοῦ ἀνεξάρτητα ἂν εἶναι καὶ ἐπίσκοποι. Ἄρα γι' αὐτοὺς γεννιέται τὸ ἐρώτημα: εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξει ἄπιστος ἐπίσκοπος; Καὶ ἡ ἀπάντηση ἐδόδη ἀπὸ πλείους σύγχρονους ὁμολογητὰς καὶ ἁγίους καὶ εἶναι τό… ΝΑΙ. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἄπιστοι ἐπίσκοποι ποὺ κάποιοι ἄλλοι τοὺς ἀνέβασαν στοὺς δρόνους τους ὄχι ἕνεκεν πίστεως καὶ ἀρετῆς ἀλλὰ γιὰ λόγους… πολιτικούς. Δηλαδὴ εἶναι ἐπίσκοποι ΜΑΣΟΝΟΙ !!

Γι' αὐτὸ σὰν ἀνέβουν στοὺς δρόνους πίνουν τὸ ἀμίλητο νερὸ καὶ δὲν ἐλέγχουν τὴν δημοσίως πραχδεῖσα ἁμαρτία, τὰ βάζουν μὲ τὰ πρωτοπαλήκαρα τῆς ὀρδοδοξίας τοὺς μοναχοὺς καὶ τὰ μοναστήρια τους. Κονταίνουν τὰ μούσια καὶ τὰ μαλλιά τους. Ἐξαφανίζονται ἀπό τὸ ποίμνιο καὶ δὲν τοὺς ξέρει κανεὶς προσωπικά, ἀλλὰ ξημεροβραδυάζονται στὰ δεῖπνα μὲ τοὺς ἄρχ

Σχόλια καί προτάσεις ἐπί τῶν σχεδίων κειμένων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου

Ὑπὸ τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου Ἅγιον Ὄρος, 17 Μαρτίου 2016

3ον - Τελευταῖον

4ον. Ἡ συμμετοχή τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας εἰς τό Π.Σ.Ε.

Στίς παραγρ. 1619 ἀποτυπώνεται ὁ τρόπος συμμετοχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στό Π.Σ.Ε. Ὡς γνωστόν ἡ δημιουργία τοῦ Π.Σ.Ε. καί ἡ ἐφεξῆς λειτουργία του ἀκολούθησαν τά πρότυπα κοσμικῶν συναστισμῶν (Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, Ο.Η.Ε.). Ἡ συμμετοχή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σέ αὐτό, μετά τίς κοσμογονικές ἀλλαγές πού ἀκολούθησαν τούς παγκοσμίους πολέμους, κρίθηκε ἀπαραίτητη. Ὅμως, ὅπως ἔχει ἐπισημανθῆ, ἡ "ἑνότης" πού ἐπιδιώκεται στό Π.Σ.Ε. δέν εἶναι ἡ ἑνότης πίστεως, μυστηρίων καί ἤθους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά ἀλληλοαναγνώρισις τῶν δογματικῶν διαφοροποιήσεων, τῶν τρόπων διακονίας καί τῶν "μυστηρίων" ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν μελῶν του σέ μία μορφή «ἑνότητος ἐν εὐρείᾳ διαφορετικότητι» (unity in rich diversity).

Ὑπό τήν ἔννοια αὐτή στίς συνελεύσεις τοῦ Π.Σ.Ε. ἔχει ἀλληλοαναγνωρισθῆ τό Βάπτισμα τῶν κυριωτέρων προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν, ἀκόμη καί τό "βάπτισμα" τῶν Πεντηκοστιανῶν στό Ἅγιο Πνεῦμα (9η Γενική Συνέλευσις Π.Σ.Ε, Κείμενο: «Text on ecclesiology: Called to be the One Church», 8-9. Βλ. Ἐπί τῶν Δογματικῶν Ἱεροκοινοτική Ἐπιτροπή Ἁγίου Ὄρους, Ὑπόμνημα περί τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν, Ἅγιον Ὄρος Φεβρουάριος 2007, σελ. 24 κ.ἑξ.). Καί Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ὡς γνωστόν, ἔχουν ἀναγνωρίσει τό Βάπτισμα τῶν Ἀντιχαλκηδονίων καί τῶν προτεσταντικῶν Ὁμολογιῶν τῆς Γερμανίας (ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 11).

Μέ αὐτά τά δεδομένα ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος πρέπει νά ἀναθεωρήσῃ τό θέμα τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό Π.Σ.Ε., διότι ἡ φθορά τοῦ Ὀρθοδόξου φρονήματος μεγεθύνεται. Ἐάν ὅμως κριθῆ ὅτι ἡ συμμετοχή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σέ αὐτό εἶναι ἀπαραίτητη γιά λόγους ὑψίστου, καλῶς νοουμένου καί θεοφιλοῦς συμφέροντος ὡρισμένων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (βλ. Πηδάλιον, ἔκδ. Ρηγοπούλου 1982, σελ. 56, τί ἐστι τό συμφέρον) καί ὄχι κοσμικῆς σκοπιμότητος ἤ ἀνούσιου συμφυρμοῦ, κάποιες τροποποιήσεις στό ἐν σχεδίῳ κείμενο θά ἦταν ἀπαραίτητες, ὥστε ἡ συμμετοχή νά εἶναι σύμφωνη πρός τήν Ἐκκλησιολογία της. Ἤτοι νά περιληφθῆ φράσις πού νά θέτῃ ζήτημα διακοπῆς τῶν σχέσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τό Π.Σ.Ε., ἐφ' ὅσον ἡ στοχοθεσία του παραμένει προτεσταντικῆς προοπτικῆς. Νά περιληφθῆ παράγραφος πού νά θέτῃ ὅρια στόν τρόπο συμμετοχῆς τῶν Ὀρθοδόξων ἐκπροσώπων, χωρίς συμπροσευχές καί λατρευτικές ἐκδηλώσεις, ἀλλά μέ ἐπαφές ἀκαδημαϊκοῦ χαρακτῆρος. Νά περιληφθῆ πρότασις, ὥστε οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες νά διατυπώνουν τίς θέσεις τους μέ τήν μορφή χωριστῶν δηλώσεων, ὅπως γινόταν μέχρι τό 1961 ἀπό τίς Ὀρθόδοξες Ἀνπιπροσωπίες. Στήν παράγρ. 16, εἰδικότερα γίνεται ἀναφορά στίς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ διαχριστιανικούς ὀργανισμούς καί περιφερειακά ὄργανα τοῦ Π.Σ.Ε., καί μάλιστα μέ τήν παρατήρησι ὅτι «ταῦτα μετά τοῦ Π.Σ.Ε. πληροῦν σημαντικήν ἀποστολήν διά τήν προώθησιν τῆς ἑνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου». Τό ἔργο τῶν ὀργανισμῶν αὐτῶν δέν εἶναι, ἀπό Ὀρθοδόξου ἐπόψεως κρινόμενο, σύμφωνο μέ τίς προσδοκίες τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι ἐν προκειμένῳ γνωστές κάποιες ἐνέργειες τῶν διαχριστιανικῶν ὀργανισμῶν, οἱ ὁποῖες προκαλοῦν τό Ὀρθόδοξο αἴσθημα. Μία τέτοια ἐνέργεια εἶναι, ἐπί παραδείγματι, σχετική μέ τήν ψήφισι τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Χάρτας ἀπό τό C.E.C καί τό C.C.E.E., ὅπως προκύπτει ἀπό ἔγγραφα τῶν Ἐπιτροπῶν ἐπί Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν σχέσεων. **Θά ἦταν πραγματική ἀστοχία, ἄν ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος ἐπιβεβαίωνε μεθόδους καί στόχους διαχριστιανικῆς συνεργασίας, ὅπως αὐτές.**

5ον. Ὡρισμέναι συνέπειαι τοῦ διαχριστιανικοῦ διαλόγου

Ἡ παράγρ. 23, ἐάν τήν ἐννοοῦμε σωστά, σημαίνει δύο πράγματα. Πρῶτον, σημαίνει ἐκδηλώσεις φιλοφρονήσεων πρός τούς ἑτεροδόξους. Ὅμως στό πλαίσιο αὐτῶν τῶν ἐκδηλώσεων παρέχεται ἡ ψευδής ἐντύπωσις ὑγιοῦς πορείας πρός ἑνότητα ἤ καί ὑπαρχούσης ἑνότητος, καί ἐκφέρεται λόγος ἀπό ἐπίσημα βήματα καί πρόσωπα περί αὐτῆς. Εἶναι γνωστό ὅμως ὅτι μεγάλο μέρος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ δέν ἀναπαύεται σέ ὅλα αὐτά τά ἀνοίγματα, καί ὅτι ἡ ἑνότης πού καλλιεργεῖται δέν εἶναι ἀληθής. Δεύτερον, σημαίνει ὅτι **πανορθοδόξως ἀποφασίζεται νά μή γίνωνται δεκτοί οἱ ἑτερόδοξοι πού προσέρχονται στήν Ἐκκλησία**: «ἀποκλειομένης πάσης πράξεως προσηλυτισμοῦ ἤ ἄλλης προκλητικῆς ἐνεργείας ὁμολογιακοῦ ἀνταγωνισμοῦ». Αὐτό ὅμως δέν εἶναι σύμφωνο μέ τήν πίστι καί τήν πρακτική τῆς Ἐκκλησίας. Μέ διαλόγους ἀμφιβόλου ἐκβάσεως ἀναιρεῖται ἡ ἱεραποστολική φύσις τῆς Ἐκκλησίας καί ἀποστερεῖται ἀπό τά διεσκορπισμένα τέκνα τοῦ Θεοῦ ἡ δυνατότης ἐπιστροφῆς τους στήν Ἐκκλησία. Γι' αὐτό ἡ παράγρ. 23 σύμφωνα μέ τά ἀνωτέρω **πρέπει νά τροποποιηθῇ**. Εἰς δέ τήν ἀκροτελεύτιο παράγραφο πρέπει νά ἀποφευχθῇ ἡ φράσις «ὅπως οἱ χριστιανοί ἐργασθῶσιν ἀπό κοινοῦ». Ἔτσι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν θά δεσμευθῇ μέ πανορθόδοξο συνοδική ἀπόφασι γιά κάθε εἶδους διαχριστιανική συνεργασία, ἀλλά θά μείνῃ στήν ἐλπίδα τῆς καρποφορίας τῆς δικῆς της ἁγιοπνευματικῆς μαρτυρίας.

Γ. ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΛΥΜΑΤΑ ΑΥΤΟΥ»

1ον. Ὑποδείγματα θεοσυνεργήτων τροποποιήσεων

Οἱ παράγρ. II_3 καί II_4 εἶναι ὑποδείγματα Ὀρθοδόξως ἐκφερομένου συνοδικοῦ λόγου, συμφώνου πρός τήν ἐκκλησιαστική παράδοσι καί θεολογία περί ἱερωσύνης, γάμου καί μοναχισμοῦ.

2ον. Ἡ περί γάμου προθεωρία καί ἀναγκαῖαι προσθῆκαι

Τό σχέδιο κειμένου «Τό Μυστήριον τοῦ Γάμου καί τά κωλύματα αὐτοῦ» ἔχει μία Ὀρθοδόξως τεκμηριωμένη προθεωρία. Εἶναι ἀνάγκη ὅμως ἡ προθεωρία αὐτή **νά θεμελιωθῇ, ἐπιπροσθέτως, καί ἐπί τῶν περί γάμου ἱ. Κανόνων** διά παραπομπῆς σέ αὐτούς πού ἔχουν κυρωθῆ διά τοῦ β' Κανόνος τῆς Πενθέκτης, διότι δι' αὐτῶν προστατεύεται ὁ γάμος ἀπό τήν ἐκκοσμίκευσί του. Γι' αὐτό προτείνεται ἡ προσθήκη κάποιας παραπομπῆς σέ αὐτούς τούς ἱ. Κανόνας[1]. Ἐπίσης, γιά λόγους πιστότητος στήν Κανονική παράδοσι χρειάζεται μία προσθήκη (φαίνεται μέ ἔντονη γραφή) στήν κατωτέρω διατύπωσι τῆς ἰδίας αὐτῆς παραγράφου I_4: «Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διά τόν γάμον εἶναι ἡ **Ὀρθόδοξος** πίστις εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, μία πίστις, τήν ὁποίαν ὀφείλουν νά ἀποδέχωνται ὁ νυμφίος καί ἡ νύμφη, ὁ ἀνήρ καί ἡ γυνή».

3ον. Ὁ γάμος ὡς ὁδός θεώσεως

Ὁ λόγος γιά μία ὁλοκληρωμένη, καί ὄχι ἀποσπασματική, ἀναφορά στήν κανονική περί γάμου παράδοσι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας βρίσκεται στήν ἀνάγκη νά βοηθηθοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί στόν ἀγῶνα τους γιά τήν πνευματική ὡρίμανσι καί θέωσι. Διότι καί ὁ Ὀρθόδοξος γάμος εἶναι μυστήριον φανερώσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄσκησις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν περιλαμβάνει καί τήν σωφροσύνη, ἡ ὁποία κατά τήν ἐκλογή συζύγου ἔχει τήν ἰδιαίτερη σημασία της. Ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς συζύγου, ὅπως καί ἡ ὁλοκλήρωσίς της μέ τόν Ὀρθοδόξως ἱερολογηθέντα γάμο, δέν εἶναι ἰδιωτική μόνο ὑπόθεσις, ὅπως θά ἐθεωρεῖτο στήν ἐκκοσμικευμένη ἐποχή μας, ἀλλά ὑπόθεσις ἐκκλησιαστική. Μέλη τοῦ Χριστοῦ οἱ νέοι ἀναζητοῦν ἄλλα μέλη τοῦ Χριστοῦ, γιά νά συνδεθοῦν «εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν», νά κάνουν τήν ζωή τους Βασιλεία Θεοῦ. Αὐτό λέγει καί ἡ παράγρ. I_4 τοῦ σχεδίου κειμένου.

Ἑπομένως, ὡς ἀντανάκλασις αὐτοῦ τοῦ φρονήματος, προτείνεται ἡ παράγρ. II_1 νά τροποποιηθῇ, ὥστε **νά διαφυλαχθῇ ἀναλλοίωτη ἡ συνοδική παρακαταθήκη τῆς ἀσκητικῆς τοῦ γάμου**.

4ον. Διευκρινίσεις εἰς τόν ὅρον «διγαμίαν»

Στήν παράγρ. II_2 ἡ ἔννοια «διγαμία» δέν χρησιμοποιεῖται μέ τόν κανονικῶς ἄκριβῆ ὁρισμό της. Στήν φράσι «συμφώνως πρός τήν κατηγορηματικῶς καταδικάζουσαν τήν διγαμίαν καί τόν τέταρτον γάμον Ὀρθόδοξον κανονικήν παράδοσιν» ἡ διγαμία χρησιμοποιεῖται μέ τήν ἔννοια ὅτι κάποιος ἔχει καί δεύτερη σύζυγο προτοῦ πάρῃ διαζύγιο ἀπό τήν πρώτη. Μέ αὐτήν τήν ἔννοια ἡ λέξις διγαμία συναντᾶται στά σύγχρονα λεξικά (βλ. λῆμμα στό Μέγα Ἑλληνικό Λεξικό Φυτράκη), καί ὑπ' αὐτήν τήν ἔννοια ἡ διγαμία στό σχέδιο κειμένου κατηγορηματικῶς καταδικάζεται ὅπως καί ὁ τέταρτος γάμος. Ἀλλά ὑπό τήν ἔννοια αὐτή καταδικαστέος εἶναι καί ὁ δεύτερος καί ὁ τρίτος καί ὁ τέταρτος καί ὁ πολλοστός, ἐφ' ὅσον δέν ἔχει λυθῆ κανονικῶς ὁ πρῶτος γάμος. Ἡ πολυγαμία δέν ἔχει θέσιν στήν Ἐκκλησία.

Στήν κανονική παράδοσι ἡ ἔννοια τῆς διγαμίας εἶναι διαφορετική. Σημαίνει ὅτι κάποιος, εἴτε λόγῳ θανάτου τῆς συζύγου εἴτε λόγῳ μοιχείας, ἔχει ἤδη διαζύγιο καί νυμφεύεται δεύτερη γυναῖκα. Αὐτός ὁ γάμος «παραχωρεῖται», δηλαδή συγχωρεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησία. Καί ὁ τρίτος γάμος, ἐννοεῖται λόγῳ θανάτου ἤ μοιχείας καί τῆς δευτέρας συζύγου, γίνεται ἀνεκτός ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἀλλά ὁ ἑπόμενος, ὁ τέταρτος, ἔστω καί ἄν συντρέχουν οἱ προηγούμενες προϋποθέσεις τοῦ θανάτου ἤ τῆς μοιχείας, δέν ἐπιτρέπεται.

Ἑπομένως προτείνεται νά τροποποιηθῇ ἡ φράσις διά τοῦ: «καταδικάζουσαν τόν τοιοῦτον καί τόν τέταρτον γάμον... κτλ».

5ον. Οἱ μικτοί γάμοι

Ἡ παράγρ. 5ί, περί τῶν μικτῶν γάμων «Ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων», ἔχει δύο θεολογικά προβλήματα:

α΄. Ὁ μικτός γάμος δέν ἔχει θεολογική βάσι.

Ὁ μικτός γάμος μέ ἑτεροδόξους, γράφεται στό σχέδιο κειμένου, «κωλύεται κατά κανονικήν ἀκρίβειαν, μή δυνάμενος νά εὐλογηθῇ (κανών 72 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου)». Διότι, ὅπως σωστά λέγεται στήν προθεωρία περί γάμου τοῦ σχεδίου κειμένου: «Ἡ ἐν Χριστῷ ἕνωσις ἀνδρός καί γυναικός συνιστᾷ μίαν μικράν ἐκκλησίαν ἤ μίαν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας».

Δεδομένου λοιπόν ὅτι ὁ μικτός γάμος δέν μπορεῖ νά εὐλογηθῇ γιά τούς ἀνωτέρω θεολογικούς λόγους, δέν ἀρμόζει τούς συζύγους «εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν», οὔτε τούς ἐντάσσει ὡς ζεῦγος «εἰς τήν τάξιν τῆς Βασιλείας τῆς παναγίας Τριάδος», διότι «εἰς τήν τάξιν τῆς Βασιλείας» δέν μπορεῖ νά ἐνταχθῇ, τήν στιγμή τουλάχιστον τῆς τελέσεως τοῦ μικτοῦ γάμου, τό ἑτερόδοξον μέλος. Εἰς τί συνίσταται ἑπομένως ἡ «συγκατάβασις καί φιλανθρωπία», κατά τό ἐν σχεδίῳ κείμενο; Στήν οἰκονομία τοῦ Ὀρθοδόξου μέλους. **Γιά τόν λόγο αὐτό προτείνεται νά τροποποιηθῇ τό ἐν σχεδίῳ κείμενο.** Νά τελειώσῃ δηλαδή μέ τελεία στιγμή ἡ διατύπωσις περί τοῦ ὅτι ὁ μικτός γάμος κωλύεται κατά κανονικήν ἀκρίβειαν. Αὐτό εἶναι κανονικῶς ὀρθό. Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος πρέπει νά ἐπαναλάβῃ καί ἐπιβεβαιώσῃ τήν κανονική παράδοσι. Στήν συνέχεια τό κείμενο νά διαλαμβάνῃ ὅτι **ὁ μικτός γάμος ἀντιμετωπίζεται κατ' οἰκονομίαν, ὅπως ὁρίζουν οἱ ἱ. Κανόνες**.

Ἀπό τά μέσα τοῦ 19**ου** αἰῶνος, σέ κλίμα ἐκκλησιολογικῆς καθιζήσεως,ἄρχισε νά θεωρῆται ὡς οἰκονομία ἡ ἴδια ἡ ἱερολογία τῶν μικτῶν γάμων[12]. Δέν πρέπει ὅμως νά λησμονῆται ὅτι ἡ πρακτική αὐτή δέν ἔτυχε μέχρι σήμερα πανορθοδόξου συνοδικῆς διευθετήσεως. Θά εἶναι εὐτυχές νά λάβῃ τώρα μία σύμφωνη πρός τούς ἱ. Κανόνας διευθέτησι. Ἡ **Ἐκκλησία ἐπί αἰῶνες δέν ἐπεκύρωσε συνοδικῶς κάτι διαφορετικό ἀπό τήν ἐντολή τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων**. Δογματικῶς ὀρθό εἶναι **ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος νά μή θεσμοθετήσῃ κάτι πλέον τοῦ οβ' Κανόνος τῆς Πενθέκτης**. Ἡ ὑπάρχουσα πρακτική τῶν μικτῶν γάμων πρέπει νά μείνῃ πρός καιρόν οἰκονομία τῶν ἐπισκόπων, χωρίς ἡ Σύνοδος νά διατυπώσῃ δεσμευτική ρήτρα τοῦ τύπου «κατ' οἰκονομίαν εὐλογοῦνται μικτοί γάμοι». Ὅσο ὡριμάζουμε ἐκκλησιολογικά, μπορεῖ ἡ ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας (ποιμαντική τῆς θεώσεως καί ὄχι ἄλλων κατευθύνσεων) νά θεραπεύσῃ σύν τῷ χρόνῳ τίς πληγές πού δημιούργησαν ἀθεολόγητες περί τόν γάμο πρακτικές στόν νεωτερικό κόσμο τοῦ 19ου καί 20 οῦ αἰῶνος. **Ἄς μή δεσμευθῇ ἡ Ἐκκλησία μέ μία πανορθόδοξη συνοδική ἀπόφασι**. Οἱ μικτοί γάμοι εἶναι ἀναπόφευκτοι, ὅσο ὁ λαός ὑστερῇ σέ ἐκκλησιολογική αὐτοσυνειδησία καί πνευματική ὡριμότητα.

β΄. Ὁ μικτός γάμος συνιστᾶ ἀποδοχή τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας».

Εἶναι ἐντελῶς ἀόριστη ἡ διατύπωσις τοῦ ἐν σχεδίῳ κειμένου «ὁ γάμος Ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων». Μέ ποιούς ἑτεροδόξους θά ἐπιτρέπεται (ἐνν. κατά τό σχέδιο κειμένου) καί μέ ποιούς δέν θά ἐπιτρέπεται γάμος; Ποιός κανόνας θά ἰσχύῃ; Μόνο μέ τούς Ρ/καθολικούς, Ἀντιχαλκηδονίους καί Προτεστάντες θά ἐπιτρέπεται, ἐνῶ μέ τούς Πεντηκοστιανούς καί τούς Ἀντβεντιστές καί τούς Ἀντιτριαδικούς δέν θά ἐπιτρέπεται; Καί γιατί αὐτή ἡ διαφοροποίησις, ἐφ' ὅσον ὅλοι ἔχουν δόγματα καί ἤθη ἀντιευαγγελικά;

Ὅμως, ἔστω καί ἄν δέν λέγεται στό ἐν σχεδίῳ κείμενο, ἡ πρᾶξις σήμερα εἶναι νά δεχόμαστε τόν μικτό γάμο μέ «βαπτισμένους στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος», ὅπως φαίνεται ἀπό ποιμαντικές ὁδηγίες Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σέ χῶρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ παραδοχή ἀποκαλύπτει ὅτι **ἡ πρακτική τῶν μικτῶν γάμων, πού θεσμοθετεῖται μέ τό σχέδιο κειμένου, ἐπιβεβαιώνει τήν λεγομένη «βαπτισματική θεολογία»**, ἄγνωστη στήν πατερική Παράδοσι καί χαλκευμένη τά τελευταῖα πενήντα χρόνια μέ τούς θεολογικούς διαλόγους.

Δ΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ «Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΣΥΓΧΡΟΝΩ ΚΟΣΜΩ»

1ον. Γενικαὶ ἐπισημάνσεις

Τό σχέδιο κειμένου διαπνέεται ἀπό μία ἀντίφασι, ὅσον ἀφορᾶ τόν χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας. Σέ κάποιες παραγράφους ἡ Ἐκκλησία περιγράφεται ὀρθά σύμφωνα μέ τήν φύσι της (καινή κτίσις κ.λπ.) καί σέ ἄλλες μέ μία καθιδρυματική ἀντίληψι, σάν κοσμικός ὀργανισμός πού συμμετέχει στίς δομές τοῦ συγχρόνου κόσμου.

2ον. Περί τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου καί περί περσοναλισμοῦ

Γράφεται ὅτι ὡς προϋπόθεσις γιά τήν διαχριστιανική συνεργασία καί διαθρησκειακή συνεννόησι γιά τήν προστασία τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου «δύναται νά χρησιμεύσῃ ἡ κοινή ἀποδοχή τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου» (παράγρ. Α3).

Πόσο κοινή ὅμως εἶναι ἡ διδασκαλία περί τοῦ ἀνθρώπου ἀνάμεσα στήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία καί στίς ἄλλες χριστιανικές ἐκκλησίες καί ὁμολογίες, πού δέν δέχονται τήν κατά Χάριν θέωσι τοῦ ἀνθρώπου, καί στίς ἄλλες θρησκεῖες πού τήν ἀγνοοῦν παντελῶς;.

Εἰδικότερα ἡ περσοναλιστική (οὐμανιστικῆς, ὑπαρξιστικῆς προελεύσεως) ἑρμηνεία τοῦ ὅρου «ἀνθρώπινο πρόσωπο», ἡ ὁποία δεσπόζει στήν παράγραφο Β1, προτείνεται νά τροποποιηθῇ. Ἡ κοινωνία μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ἀκόμη καί λόγῳ τῆς ἑνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δέν ἀντανακλᾶ ἀπροϋποθέτως «τήν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι ζωήν» (παράγρ. Β1), ἀλλά μόνο ὑπό τήν προϋπόθεσι ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν γίνει σῶμα Χριστοῦ στήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία καί ἔχουν ὡς ζωή τους τήν «δόξαν», τήν ὁποία ἔδωσε ὁ Χριστός σέ αὐτούς πού ἔγιναν σῶμα Του, «ἵνα ὦσιν ἕν», καθώς εἶναι τά Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αἰχμή στήν παράγρ. Β1 ἀποτελεῖ **ὁ ὅρος «κοινωνία τῶν θείων προσώπων». Εἶναι καθαρά περσοναλιστικῆς προελεύσεως, ἀντορθόδοξος,** καί ὀφείλει νά ἀποφευχθῇ.

3ον. Περί εἰρήνης καί δικαιοσύνης

Ὅσον ἀφορᾶ τήν εἰρήνη καί τήν δικαιοσύνη, γιά τίς ὁποῖες γίνεται λόγος στό ὑποκεφάλαιο Γ., ὑπάρχει σύγχυσις ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου. Στίς ἴδιες παραγράφους χρησιμοποιοῦνται μέ τήν ἁγιοπνευματική τους ἔννοια καί μέ τήν κοσμική (ἐνδοκοσμική) ἔννοια. Βλ. π.χ. στήν παράγρ. Γ 1, ὅπου ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ ὡς ὁ «ὥριμος καρπός τῆς ἐν Αὐτῷ (τῷ Χριστῷ) ἀνακεφαλαιώσεως τῶν πάντων», μία εἰρήνη ὑπέρ νοῦν καί κατάληψιν, χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Γαλ. 5, 22), φέρεται ἐπίσης ὡς καρπός «τῆς καθολικότητος τῶν ἀρχῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καί, τέλος, τῆς καρποφορίας τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν τοῦ κόσμου». Περιττόν νά ποῦμε ὅτι οὔτε ἡ ἱστορία οὔτε ἡ ἐσχατολογική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ὁμιλοῦν γιά «ἐπί τῆς γῆς ἐπικράτησι ὅλων αὐτῶν τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν» (παράγρ. Γ1). Μόνον ἡ προφητική, χριστολογική, διάστασις τῆς εἰρήνης ἀπομένει (Ἡσ. 11, 19) καθώς καί οἱ αἰτήσεις τῆς Ἐκκλησίας «ὑπέρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καί τῆς σωτηρίας» τῶν τέκνων της, πού εἶναι ἡ ἁγιοπνευματική διάστασις τῆς εἰρήνης. Ἀκολουθοῦν κατόπιν εὐχετικῶς καί οἱ δεήσεις «ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου», ὁ ὁποῖος ταλαιπωρεῖται ἀπό τίς πολλές καί πολύμορφες διαστάσεις καί ἐχθρες καί μάχες.

Προτείνεται λοιπόν ἡ σαφής καί ἀνεπίμικτη χρῆσις τῶν ὅρων, ὥστε νά εἶναι καθαρή ἡ μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διότι στίς παράγρ. Γ3-5 φαίνεται ἡ σύγχυσις αὐτοῦ πού εἶναι ἡ «ἄνωθεν εἰρήνη» μέ αὐτό πού ἐπιδιώκεται μέ τίς διαχριστιανικές καί διαθρησκειακές πρωτοβουλίες. Πολύ περισσότερο πού σέ αὐτές τίς τελευταῖες γίνονται προσευχές ὄχι σέ Ἐκεῖνον τόν ἀληθινό Θεό, τόν χορηγό τῆς «ἄνωθεν εἰρήνης», ἀλλά σέ ποικιλία θεῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος καλεῖται νά ἀναδείξῃ τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας,ὡς πιστότητα ὅλων τῶν ἐπισκόπων καί τοῦ λογικοῦ ποιμνίου τους στό φρόνημα τῶν ἁγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων καί Πατέρων: ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἴμαστε «ἓν σῶμα καί ἓν Πνεῦμα, καθώς καί ἐκλήθημεν ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν» (πρβλ. Ἐφ. 4, 4).

Ἡ Σύνοδος θά ψηφίσῃ τά προετοιμασμένα, ἐνδεχομένως μέ τροποποιήσεις, προσυνοδικά κείμενα. Τήν ἑνότητα στήν Σύνοδο δέν δίνει ἡ ὑπερψήφισις ἁπλῶς τῶν κειμένων. Τά κείμενα πρέπει νά ἔχουν περιεχόμενο σύμφωνο μέ τό φρόνημα τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἀπό τά κείμενα πού θά τεθοῦν πρός ψήφισι, ἄλλα ἔχουν καθαρά δογματικό (ἐκκλησιολογικό) περιεχόμενο καί ἄλλα ποιμαντικό μέ δογματικές προϋποθέσεις ἤ συνέπειες. Τό ἀνά χεῖρας ὑπόμνημα ἐκθέτει τίς δογματικές παραμέτρους πού διέπουν τά προσυνοδικά κείμενα καί προσφέρει ἐνδεχόμενες τροποποιήσεις σέ αὐτά, ὥστε ἡ ἑνότης στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο νά μή εἶναι ἁπλῶς ἀπουσία διαφορετικῶν (διασταστικῶν) τάσεων, ἀλλά ὁμογνωμία σέ «ὅ,τι πάντοτε, πανταχοῦ καί ὑπό πάντων ἐπιστεύθη», ἐν προκειμένῳ στήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησιολογία.

Ἡ ἐποχή μας δέν ὑστέρησε σέ μορφές Ἁγίων, ἐν οἷς καί ἐξαιρέτων θεολόγων. Ἡ χαρισματική μαρτυρία τῶν συγχρόνων Ἁγίων καί ἡ «ἑπομένη τοῖς ἁγίοις πατράσι» μαρτυρία τῶν θεοφόρων θολόγων εἶναι σημεῖα ἀναφορᾶς, πού μποροῦν νά ἐξασφαλίσουν θεοσυνέργητη ἑνότητα στήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο.

Διαίρει καὶ βασίλευε!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ριολεκτικῶς, μιᾶς ἀντικανονικῆς δῆθεν Συνόδου, τήν ὁποίαν μάλιστα ὠνόμασαν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην, διότι ἔτσι ὠνομάζοντο αἱ ἀρχαῖαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι.

Ὅσοι ὅμως μείνουν εἰς αὐτό, παραβλέπουν τὴν ὅλην προϊστορίαν μεθοδεύσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διὰ ἐκκλησιαστικῶν διοικητικῶν παραχαράξεων. Προηγήθησαν «Συνάξεις Προκαθημένων», αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἕνας ἐντελῶς ἄγνωστος εἰς τὴν Παράδοσιν θεσμός. Πρό ὅμως ἀκόμη καὶ αὐτῶν, προηγήθη πρό δεκαετιῶν ἡ προσπάθεια τῆς ἀναδείξεως τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως ὡς «ἱεροῦ θεσμοῦ», «συντονιστικοῦ κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας» καὶ τοῦ Πατριάρχου ὡς «Πρώτου καὶ κεφαλῆς τῆς Ὀρθοδοξίας», πρωτοφανῆ πράγματα διὰ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ θεσμοὶ ἦσαν ἱεροί, ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι ἦσαν συνυπεύθυνοι διὰ τὴν πλοήγησιν τοῦ πλοίου τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν ὑπῆρχε ποτὲ πρῶτος! Ἡ **ἔννοια** αὐτὴ τοῦ Πατριάρχου ὡς «Πρώτου» ἐπεβλήθη πρῶτα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος (τὸ ὁποῖον ἀνῆκε διοικητικῶς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ πνευματικῶς πάντοτε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγίου Ὄρους, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέκαθεν τὸ ἴδιο τὸ Πατριαρχεῖον ἀνεγνώριζε τὸ δικαίωμα μνημονεύσεώς του, ἐνῶ διὰ ὁ,τιδήποτε ἄλλο ὁ ἴδιος ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἀθωνιτῶν μόνον καὶ ἐφ' ὅσον ἐλάμβανε πρόσκλησιν, τῶν τελευταίων πάντοτε ἐξ ὁλοκλήρου αὐτοδιοικουμένων). Ἀργότερα ἐπεξετάθη εἰς κάθε ἄλλην περιοχὴν ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς Τουρκοκρατίας εἶχεν ὑπαχθῆ εἰς τὸ Φανάρι.

Χαρακτηριστικὴ περίπτωσις εἶναι αὐτὴ ποὺ ἀφορᾶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης, ἀφοῦ ε

Ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς καὶ οἱ Οἰκουμενισταί

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ναὶ μὲν ὁ Ἅγιος Μᾶρκος συμπροσευχήθηκε, πότε ὅμως καὶ ποῦ ἐδίδαξε, προέτρεψε καὶ πολλῷ μᾶλλον ἐπέβαλε ὡς κανόνα τὸ νὰ συμπροσεύχονται καὶ οἱ ἄλλοι; Φυσικὰ ποτέ!!! Μὲ ποιὸ δικαίωμα τότε παίρνετε, ἔτσι ξερά, ὡς παράδειγμα, μία πράξη ἑνὸς Ἁγίου ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν διδασκαλία του καὶ τὴν μιμεῖσθε (δῆθεν), ὅταν ὁ Ἅγιος Μᾶρκος μάλιστα, δίδαξε τὰ ΑΝΤΙΘΕΤΑ, ὅπως εἴπαμε παραπάνω; Μὲ τὴν ἴδια τότε λογική, γιατί οἱ Οἰκουμενιστὲς δὲν παίρνουν, ἔτσι ξερά, ὡς παράδειγμα τὴν πράξη τοῦ Ὁσίου Παϊσίου τοῦ μεγάλου, ποὺ δὲν ἔφαγε γιὰ δεκαετίες, γιὰ νὰ τὴν μιμηθοῦν; Ἢ τὴν πράξη τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Στυλίτη καὶ νὰ κάτσουν σὲ στῦλο γιὰ ἔτη, κ.ἄ. παρόμοια; (βεβαίως γιὰ τὴν πνευματικότητα τῶν Οἰκουμενιστῶν καλύτερα νὰ μὴ μιλήσουμε, τὰ εἶπε ἄλλωστε ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης).

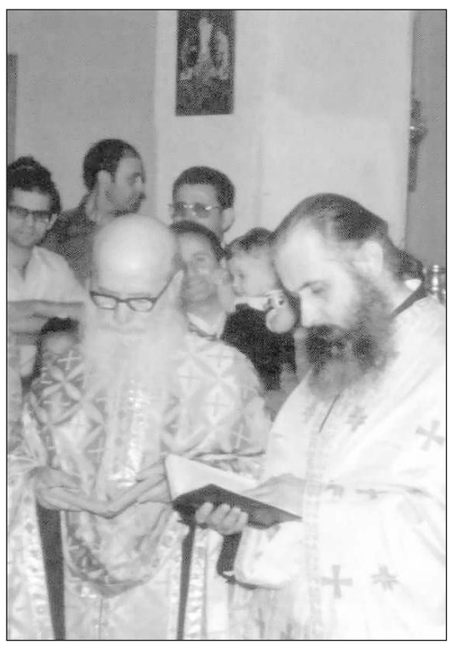

Ὁ Ἅγ. Πορφύριος μέ τόν π. Ἐπιφ. Θεοδωρόπουλον

Τὸ δεύτερο κερασάκι θὰ τὸ δανειστοῦμε ἀπὸ τὸ Πηδάλιο (ἑρμηνεία ΣΤ' Οἰκουμ., Κανὼν 94ος, ὑποσ. 1). Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁμιλεῖ γιὰ τὸν ὅρκο καὶ ἐπικαλεῖται τὸν ἅγιο Χρυσόστομο. Λέει ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος περὶ ὅρκου (μὲ λίγα λόγια), ὅτι ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὴν Γραφή. «Ἀλλά μοῦ λέγεις, ὁ δεῖνα ἄνθρωπος, ἑνάρετος, εὐλαβής, ἱερωμένος, σώφρων, ὁρκίσθηκε. Μὴ μοῦ λὲς ὅτι.... ὁρκίσθηκε...Ἀκόμα καὶ ἑάν, καθ' ὑπόθεση, ὁ Πέτρος, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ἄγγελος ὁρκίσθηκαν...δὲν εἶναι δική τους ἐντολή, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ...Τί φέρνεις στὸ μέσον τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα;...διότι ὁ Θεὸς ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως θὰ σοῦ πεῖ «πρόσταξα» καὶ ἐσὺ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσεις, ὄχι νὰ μοῦ προβάλεις τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο, καὶ τὶς παραβιάσεις τῶν ἄλλων νὰ περιεργάζεσαι...ἀκόμα καὶ ἂν εἶναι μυριάκις μεγάλος καὶ θαυμαστὸς ὁ παραβαίνων». Νομίζω ὅτι ὁ παραλληλισμὸς εἶναι ἄψογος καὶ κατανοητός. Μὲ ἄλλα λόγια, κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεῖται παραβιάσεις ἄλλων, ἀκόμη καὶ Ἁγίων (ἔστω καὶ τῶν μεγαλύτερων). Οἱ Οἰκουμενιστὲς κάνουν ὅμως τὸ ἀντίθετο, ἤτοι ἐπικαλοῦνται παραβιάσεις Ἁγίων, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰ αἱρετικὰ ἀτοπήματά τους.

Δὲν ξέρω πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ χαρακτηρισθεῖ κάποιος, ὁ ὁποῖος μετὰ τὰ παραπάνω ἐπιχειρήματα ἐμμένει στὴν κακοδοξία τῶν Οἰκουμενιστῶν. Ἐμεῖς πάντως ἔχουμε χρέος γιὰ τὸ τέλος νὰ προσθέσουμε καὶ **τὸ τρίτο ὑποσχόμενο καὶ καινοτόμο κερασάκι,** τὸ ὁποῖο προέρχεται **ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο σύγχρονο Ἅγιο, σφοδρὸ πολέμιο τῆς παναίρεσης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο** (τὸν ἐφιάλτη τῶν Οἰκουμενιστῶν). Θὰ παραθέσουμε λίγες φράσεις ἀπὸ μία ἐπιστολή του, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόθεση ἔχει ὡς ἑξῆς: Ὁ Γέροντας ἦταν σφοδρὸς πολέμιος τοῦ μεταθετοῦ τῶν Ἐπισκόπων (ἄλλη πληγή αὐτή), καὶ κάποιος, γιὰ νὰ δικαιολογήσει τὴν παραβίαση αὐτῆ τῶν Ἐπισκόπων, μνημόνευσε τὴν μετάθεση ἑνὸς Ἁγίου καὶ εἶπε: «Ἰδού, τί φωνάζεις;» Καὶ φυσικὰ εἰσέπραξε τὴν κατάλληλη ἀπάντηση ἀπὸ τὸν σοφότατο Γέροντα καὶ ὁ παραλληλισμὸς μὲ τὸ θέμα μας εἶναι καὶ ἐδῶ ἄψογος. Παραθέτουμε περίπου τὰ ὅσα ἔγραψε, χωρὶς βέβαια νὰ ἀλλοιώνουμε τὸ νόημα: «Ὁ θεῖος Πατὴρ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς λέγει ποὺ ὅτι, «ἂν μεμφθῇς τινα ἐπὶ τινι παραβάσει, ἑκουσίως καὶ ἐσκεμμένως γινομένην, θὰ σπεύσῃ οὗτος νὰ εὕρῃ παραδείγματα ἄλλων, ἵνα δικαιολογήσῃ τὸν ἴδιον ἑκτροχιασμόν. Ἐὰν π.χ. εἴπῃς εἴς τινα ὅτι δὲν πρέπει, ἀγένειος ἀκόμη ὤν, νὰ ἀναλαμβάνῃ ἔργον διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος τριακονταετὴς ἐβαπτίσθη καὶ ἤρξατο διδάσκειν, αὐτὸς θὰ σὲ παραπέμψῃ εἰς τὸν Δανιήλ, ὅστις ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἐγένετο Κριτής, καὶ εἰς ἄλλους!...Οὐ νόμος Ἐκκλησίας τὸ σπάνιον» (Λόγος ΛΖ', Ε.Π. Migne 36, 352)....Ποίαν σημασίαν ἔχει ἂν ἐγένοντο ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας ὀλίγαι ἢ πολλαὶ παραβάσεις τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Κανόνος; Ἡ παράβασις θὰ ἐπικρατήσῃ ἢ ὁ Νόμος; Ἀλλά, συμβαίνει νὰ ὑπάρχωσι, μεταξὺ τῶν κατὰ καιροὺς παραβάντων τοὺς κατὰ τοῦ μεταθετοῦ Κανόνας (σὲ ἐμᾶς, τοὺς κανόνας κατὰ τῶν συμπροσευχῶν μὲ τοὺς αἱρετικούς), καὶ πρόσωπα σεβαστά, ἀξιόλογα, ἑνάρετα; Καὶ τί σημαίνει τοῦτο; «Οὐδείς καθαρὸς ἀπὸ ρύπου κἂν μία ἡμέρα ἡ ζωή αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς». Καὶ οἱ ἁγιώτατοι τῶν ἀνθρώπων ὑπόκεινται εἰς παραβάσεις καὶ ὀλισθήματα. Τί πρέπει ἡμεῖς νὰ μιμώμεθα; Τὰς παραβάσεις καὶ τὰ ὀλισθήματα ἢ τὰς ἀρετάς αὐτῶν; Αἱ ἀρεταὶ εἶναι πρὸς μίμησιν, τὰ σφάλματα εἶναι πρὸς ἀποφυγήν. Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος, ὁ Ἐπίσκοπος Κύπρου, ἐτέλεσεν ἐν Κωνσταντινούπολει, κατὰ προφανῆ παράβασιν τῶν ἱερῶν Κανόνων, χειροτονίαν ἄνευ ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου (Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου)...Θὰ ἔπρεπε διὰ τοῦτο νὰ καταργήσωμεν τοὺς συναφεῖς Κανόνας καὶ νὰ νομοθετήσωμεν ὅτι ἕκαστος Ἐπίσκοπος δύναται ἐλευθέρως νὰ χειροτονῇ εἰς οἱανδήποτε ξένην Παροικίαν;...Ἡ Ἁγία Θεοδώρα οὐ μόνον ἐφόρεσεν ἀνδρικὰ ἐνδύματα, ἀλλὰ καὶ ἐγκατεβίωσεν ἐν ἀνδρικῷ Μοναστηρίῳ...Θὰ ἔπρεπε διὰ τοῦτο νὰ καταργήσωμεν τοὺς συναφεῖς Κανόνας;...Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων ἔδειρε μοναχόν, κατὰ παράβασιν τῶν ἱερῶν Κανόνων. Θὰ ἔπρεπε διὰ τοῦτο νὰ καταργήσωμεν τοὺς τύπτειν ἀπαγορεύοντας Κανόνας καὶ νὰ νομοθετήσωμεν ὅπως οἱ Κληρικοὶ χρῶνται ἀκωλύτως ράβδῳ πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ἀπειθούντων;...Τί καὶ ἂν μεταξὺ τῶν παραβατῶν ὑπῆρξαν ἐνδεχομένως καὶ πρόσωπα ἑνάρετα; Αἱ ἀρεταὶ αὐτῶν, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι παράδειγμα πρὸς μίμησιν• αἱ τυχὸν παραβάσεις καὶ τὰ σφάλματα αὐτῶν εἶναι παράδειγμα πρὸς ἀποφυγήν. Ἀκούσωμεν τοῦ μεγάλου Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου βοῶντος: «Εἰ καὶ εἶπεν ὁ Ἅγιος Διονύσιος τῆς Ἀλεξανδρείας ὅτι οἱ ἐκ Μοντανιστῶν ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ γίνωνται δεκτοὶ ἄνευ βαπτίσματος, ἀλλ' ὅμως εἰς τοῦτο ἠστόχησε. Καὶ πᾶν ἄλλον ἢ πρέπει νὰ ἀκολουθήσωμεν τῷ σφάλματι αὐτοῦ (Μ. Βασιλείου Κανὼν Α')...». (Ἄρθρα, Μελέται, Ἐπιστολαί, ἔκδ. β', σελ. 137, «ΟΥ ΦΥΛΑΚΤΕΟΝ ΤΗΝ ΜΙΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΦΑΛΜΑΤΟΣ»). Νομίζω τὰ σχόλια περιττεύουν.

"Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός σας"

Ν΄ΑΙ εἰς τὰ μυστήρια τῶν αἱρετικῶν! ΟΧΙ εἰς τὰ μυστήρια τῶν ΓΟΧ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κανούς, Λουθηροκαλβίνους, Μαρωνίτες, Οὐνίτες (μάλιστα αὐτούς τούς Οὐνίτες, τούς ἀπεκάλεσεν ὡς «Ἑλληνορύθμους Καθολικούς», μᾶλλον τζάμπα πατριωτισμοί μακαριώτατε) κ.ο.κ. χωρίς κἂν νά κάνη ἀναφορά, ὅτι ὑφίσταντο προΝικαϊϊκοί Κανόνες (π.χ. Σύνοδοι τῆς Καρχηδόνος κ.ἄ.), Ἀποστολικοί Κανόνες, Κανόνες τῶν Ἁγίων Μεγάλων Οἰκουμενικῶν ἤ καί Τοπικῶν Θεοφόρων Συνόδων, Κανόνες Ἁγίων Πατέρων μέ ἐπικύρωσιν Οἰκουμενικήν πού ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ ῥητῶς ἀλλά καί ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ σαφῶς ὅτι ὑφίστανται Μυστήρια καί σωτήριος Θεία Χάρις ἐκτός τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης ὑπεραμύνθη τῶν «Μεικτῶν Γάμων», ἀποσιωπῶν πονηρῶς, τούς σωρηδόν ἄλλους τόσους Ἱερούς Κανόνες πού ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ ῥητῶς τήν τέλεσιν τέτοιων μεικτῶν συγκρητιστικῶν γάμων.

Ἀλλὰ εἶχε καί τά θετικά του ὁ ἄνθρωπος: ὅπως π.χ. θετικές πατριωτικές ἀπόψεις εἰς τό Ἐθνικόν μας πρόβλημα· σωστήν πολιτικήν ἄποψιν, θέσιν καί δικαίαν πολιτικήν κρίσιν· περίφημες ἀναλυτικές οἰκονομολογικές σκέψεις, προτάσεις, θέσεις καί ἐνέργειες ἐπενδύσεων· πλούσιον φιλανθρωπικόν ἔργον· βοηθήσατε τουλάχιστον, Μακαριώτατε, νά ἐξοφλήσετε καί τά ἀνυπέρβλητα χρέη τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς νήσου μας, ἤ ἔστω, ἀνοίξατε δουλειές εἰς τάς ἐπιχειρήσεις καί ἐπενδύσεις τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, ὅπως δουλέψωμε ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄνεργοι Ἑλληνοκύπριοι. Εἰς ὅλα αὐτὰ συμφωνοῦμεν, καθὼς καί εἰς τόσα ἄλλα ζητήματα μαζί σας, ἀλλά Μακαριώτατε, ΠΟΙΟΣ εἶναι ὁ κατ΄ἐξοχήν θεσμικῶς σας ρόλος;

Κάτι ἐν κατακλεῖδι: πρό καιροῦ παρετήρησα ἐκ τῆς τηλοψίας μίαν ὁμαδικήν ΤΡΑΓΕΛΑΦΙΚΗΝ βάπτισιν μικρῶν καί μεγάλων ἀπόρων νεοφωτίστων, ἡ ὁποία ἔγινεν, ἔμπροσθεν τῶν Μ.Μ.Ε. μάλιστα, μέ μερικούς ἱερεῖς μέ προεξάρχοντα τήν σεπτήν Μακαριότητά σας, ὅπου ἀντί νά γίνεται Ἱεροκανονικῶς (μέ τριπλῆν βύθισιν εἰς τό νερό) τό Ἱερόν Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, ἔγινεν, ΑΚΟΥΣΟΝ-ΑΚΟΥΣΟΝ διά τοῦ ραντισμοῦ καί τῆς ἐπιχύσεως ὀλιγοστοῦ νεροῦ ὑπό τινων κανατιδίων εἰς τάς κεφαλάς τῶν νεοκατηχουμένων! Κύριε ἐλέησον!! Ἐγίναμεν μήπως Φραγκολατῖνοι; Τί ἔγινε, Μακαριώτατε, ἐχάθη νά κτίσετε ἕνα παραδοσιακόν βαπτιστήριον διά μικρούς καί μεγάλους; Δέν ἦτο δυνατόν νά τούς βαπτίσετε σέ μίαν βαρέλαν; Ἐχάθησαν οἱ ποταμοί καί οἱ θάλασσες ἀπό τήν Κύπρον; ὅμως, εἰδικήν κατασκευήν διά τό ἀτομόν σας καί ἀναντιρρήτως καί εὐλόγως διά τήν ὑγείαν σας, κατωρθώσατε νά ἑτοιμάσετε! Διά τήν πνευματικήν ὑγείαν καί ἀκριβῆ δογματολογικήν ἐνέργειαν ἐπί τῶν νεοφωτίστων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, διά ποῖον λόγον κάνετε προχειρότητες; Εἶναι βαπτισμένοι τώρα ἤ μᾶλλον ραντισμένοι ἐξ ἄκρας παραοικονομίας;

Ἐρωτήματα πρὸς τὸν κ. Θ.Γιάγκου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σμοὺς Θὰ πορεύεται ἡ Ἐκκλησία ὡς νὰ μὴ ἔχουν παρέλθει 2.000 ἔτη καὶ τοιαῦτα ζητήματα νὰ ἔχουν διευκρινισθῆ πλήρως;

Εἰς τὸ τέλος τοῦ κειμένου του ὁ κ. Γιάγκου ἐπιχειρῶν νὰ δώσῃ μίαν ἄλλην προοπτικὴν εἰς τὴν Μ. Σύνοδον -καὶ συγκεκριμένως εἰς τὸ ὅτι ἀποκλείονται Ἱεράρχαι- ἐπικαλεῖται τὴν «συνοδικὴ πρακτική τῆς δεύτερης χιλιετίας» ἐρωτῶν «γιατί νὰ μὴ λαμβάνομεν ὑπόψη» αὐτὴν καὶ ὄχι ἐκείνην τῆς πρώτης χιλιετίας. Γνώμη μας εἶναι ὅτι ἡ δευτέρα χιλιετία χαρακτηριζομένη ἀπὸ τὰς πιέσεις κατακτητῶν δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἐκδίπλωσιν τοῦ συνοδικοῦ συστήματος ἐλευθέρως μὲ ἀποτέλεσμα αἱ περισσότεραι Μ. Σύνοδοι ἐξ ἀνάγκης νὰ διαθέτουν μειωμένην συμμετοχήν. Τρανὸν παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ προβολὴ ἀπὸ τοὺς Φαναριώτας ὡς πρότυπον τῆς Μ. Συνόδου τὴν Ἑνδημοῦσαν καὶ ὄχι τὰς κανονικὰς Συνόδους! Τὴν ἐξαίρεσιν θὰ καταστήσωμεν εἰς κανόνα;

Διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ὅρου «Ἐκκλησία» δι' ἄλλας ὁμολογίας ὁ κ. Καθηγητὴς παραθέτει φράσεις ἀπὸ κείμενα Ἁγίων καὶ ἐγκρίτων θεολόγων, δὲν μᾶς ἐξηγεῖ ὅμως ἂν ἔστω ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐθεώρει τοὺς Παπικοὺς ὡς αἱρετικοὺς ἢ κακοδόξους. Ἐθεώρουν δηλαδὴ ὅλοι αὐτοὶ ὅτι εἶμεθα «διηρημένη Ἐκκλησία»; Ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι δὲν ἐπανεχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς. Ἂς παραθέσωμεν ἐκ ἀπόψεων τοῦ Ἁγ. Συμεὼν Θεσσαλονίκης: «Καὶ ὥσπερ οὐ Πέτρος, οὐδ' ἀπόστολος, οὐδὲ πρῶτος τὸν Χριστὸν ἀρνησάμενος, οὐδ' ὁ λεγόμενος, πάπας, ἔσται πάπας ποτέ, μὴ τὴν πίστιν ἔχων τοῦ Πέτρου... οὐδ' ἔσται διάδοχος, εἰ μὴ πλουτῶν ἔχῃ τὰ τῆς καλῆς ὁμολογίας τοῦ θείου Πέτρου...» (Διάλογος ἐν Χριστῷ κατὰ πάντων τῶν αἱρέσεων). Ἂν δὲν ἀναγνωρίζεται ἡ ἱερωσύνη τοῦ πάπα θὰ ἀνεγνωρίζετο τῶν ὑπολοίπων;

Ὡραῖα εἶναι ὅλα ὅσα ἀναφέρονται, ἀλλὰ καὶ πάλιν εἶναι ὡς νὰ εἴμεθα εἰς τὸ 1054 μ.Χ. Δὲν ἐμεσολάβησαν τὰ ἐγκλήματα τοῦ Παπισμοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ἐξέτασιν ὡς καὶ τὴν ἁγιοποίησιν τοῦ Στέπινατς διὰ τὴν σφαγὴν τῶν Σέρβων; Δὲν ἐθέσπισεν ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Παπισμὸς νέα δόγματα; Τὸ 1054 μ.Χ. τὸ filioque ἴσως ἀπετέλει ἕνα ὀλίσθημα ὑπὸ διευθέτησιν, ὅμως σήμερα εἶναι δόγμα, τὸ ὁποῖον δὲν διαγράφεται! Παρὰ τὸ δόγμα τοῦ filioque, τοῦ ἀλαθήτου καὶ τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Παναγίας, δικαιολογούμεθα νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν ὅρον «Ἐκκλησίαν» ἔστω καὶ τεχνικῶς;

Περὶ τῆς Η΄ καὶ Θ΄ συμφωνοῦμεν μὲ τὸν κ. Καθηγητήν. Ὅπως ἐπίσης συμφωνοῦμε, ὅτι «τὸ μεγάλο στοίχημα εἶναι… ἡ ἑπόμενη ἡμέρα», καθὼς οἱ ἰθύοντες δὲν ἐσκέφθησαν τὴν ἑπομένην ἡμέραν, παρὰ μόνον τὴν ἐθυσίασαν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν στόχων τους εἰς τὸ νῦν.

Ἡ Σύνοδος τοῦ παρασκηνίου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θὰ ληφθοῦν ἄραγε εἰς τὰ ὑπ' ὄψιν; Ἂν ληφθοῦν εἰς τὰ ὑπ' ὄψιν τότε θὰ ὀνομασθῆ ἡ σύνοδος αὐτὴ ἁγία. Ἂν δὲν ληφθοῦν θὰ ὀνομασθῆ ληστρικὴ σύνοδος. Πρόσφατα ἐρωτηθείς Ἱεράρχης τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὰ θέματα ποὺ θὰ συζητηθοῦν στὴν Μ. Σύνοδο, δήλωσε μὲ μεγάλη ἔμφαση ὅτι "εἶναι ὅλα συμφωνημένα γιὰ τὴν Μ. Σύνοδο". Ἑπομένως τὸ πρέπον ὄνομα τῆς Συνόδου αὐτῆς θὰ πρέπει νὰ εἶναι "Σύνοδος τοῦ παρασκηνίου". Τώρα ὡς πρὸς τὸ θέμα ποὺ εἶναι ὁ πυλώνας τῆς Συνόδου καὶ ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα "Σχέσεις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον" ἔχουμε νὰ ποῦμε τὰ ἑξῆς. Πενῆντα χρόνια θεολογικῶν διαλόγων Ὀρθοδοξίας καὶ παπισμοῦ τί ἀπέδωσαν; Ὅταν οἱ πολυχρόνιοι αὐτοὶ θεολογικοὶ διάλογοι δὲν ἀπέδωσαν οὐδὲν τί θέση ἔχει στὴν ἀτζέντα τῆς συνόδου τὸ θέμα αὐτό; Παρασκήνιο στοὺς πολυχρονίους θεολογικοὺς διαλόγους, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ ὀρθόδοξο ποίμνιο τὴν ἔκβαση αὐτῶν, παρασκήνιο καὶ τώρα γιὰ τὰ θέματα τῆς λεγομένης Μ. Συνόδου, γιὰ νὰ ἀκούσῃ τὸ Ὀρθόδοξο ποίμνιο στὸ τέλος ὅλων αὐτῶν ὅτι "ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν!"

Μετὰ ἀπὸ πενῆντα χρόνια θεολογικῶν διαλόγων καὶ προχωρημένων συμπροσευχῶν, ἰδοὺ ὡρίμανσε ἡ παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ θέλουν τώρα οἱ οἰκουμενιστὲς νὰ περάσουν διὰ πύλης Μ. Συνόδου. Τὸ ψεῦδος τῆς παπικῆς αἱρέσεως ἀντάμα μὲ τὴν ὀρθόδοξο ἀλήθεια, πρὸς καύχηση τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως. Ἡ ἀλήθεια τῆς ὀρθόδοξου πίστεως ὅπως ἔλαμψε στὸ παρελθόν, θὰ λάμψῃ καὶ στὸ παρὸν, διότι θεμελιωτὴς αὐτῆς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ συγκάτοικοι πάντες οἱ Ἅγιοι αὐτοῦ.

Ὅμηρος ἡ Ἐκκλησία εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἱστο-παγίδος

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτῶν τῶν Συνόδων… Οἱ ἀποφάσεις ἀπὸ αὐτὲς τὶς Μεγάλες Συνόδους ποὺ ἀναφέρονταν σὲ ζητήματα πίστεως εἰσήχθησαν στὸ Συνοδικὸ τῆς Ὀρθοδοξίας…».

Εἰς τὴν παράγραφον αὐτὴν τὸ Φανάρι ἐπιχειρεῖ μὲ συγκεκαλυμμένον τρόπον νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἄποψιν ὅτι, ἐπειδὴ ἔγινε τὸ Σχίσμα εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπέμειναν μόνον Μεγάλαι Σύνοδοι! Μάλιστα, τὸν θεσμὸν αὐτὸν τῶν Μεγάλων Συνόδων προσπαθεῖ νὰ θεμελιώσῃ εἰς τὴν παράδοσιν ποὺ ἐπεκράτει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐκείνην τῆς Ἐνδημούσης Συνόδου, διὰ νὰ καταδείξῃ τὴν «ἐγκυρότητα». Ἀποκρύπτουν σκοπίμως ὅτι ἡ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος ἦτο μία Σύνοδος, ἡ ὁποία καθιερώθη ἀναγκαστικῶς, διότι ἀρχικῶς ἡ Κωνσταντινούπολις δὲν εἶχε ὑποκειμένας Ἐπισκοπὰς καὶ μετεῖχεν ὅποιος ἐτύγχανε νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν Πόλιν. Ἐδῶ ὅμως προβάλλεται ὡς «πρότυπον» καὶ μέρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, ἐνῶ ἀπετέλει τὴν ἐξαίρεσιν, καθ' ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι εἶχον τακτικὴν Σύνοδον! Αὐτὸ προφανῶς γίνεται, διὰ νὰ δοθῆ ἐγκυρότης εἰς τὴν ἀντικανονικότητα τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ μετάσχουν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι, ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἐνδημοῦσαν, καθὼς καὶ νὰ προσδώσουν κῦρος συνδέοντες τὴν Μεγάλην Σύνοδον μὲ τὴ δρᾶσιν τοῦ Πατριαρχείου.

Συνοδικὴ ἐπαναφορά!

Εἰς πολλὰ σημεῖα τῆς ἱστοσελίδος ἐπαναλαμβάνεται τὸ σύνθημα «Γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ ἀπὸ 1200 χρόνια...». Αὐτὸ τὸ σύνθημα ἐννοεῖ ὅτι συγκαλεῖται Σύνοδος ὅλης τῆς Ἐκκλησίας διὰ πρώτην φορὰν μετὰ τὴν τελευταίαν Οἰκουμενικήν! Ἑπομένως, ἐπιθυμοῦν νὰ κατατάξουν τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης εἰς τὴν σειρὰν τῶν Οἰκουμενικῶν, ὅπως ἦτο τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ Φαναρίου καὶ ὄχι ὅπως τελευταῖα προσεπάθησεν ὁ Πατριάρχης νὰ θολώσῃ τὰ νερὰ λέγων ὅτι δὲν πρόκειται διὰ Οἰκουμενικήν. Μάλιστα εἰς βίντεο ὁ π. Ἰωάννης Χρυσαυγῆς ἰσχυρίζεται ὅτι «Ποτὲ προηγουμένως στὴν ἱστορία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν εἶχαν συγκεντρωθῆ τόσες πολλὲς Ἐκκλησίες, 14 ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, στὸ ἴδιο μέρος μαζί»! Δὲν ὑπάρχει πιὸ ψευδὴς ἰσχυρισμὸς ἀπὸ αὐτόν! Ἡ ἀντίληψις ὅτι μὲ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης τὸ Πατριαρχεῖον ἐπιτυγχάνει νὰ ἐπαναφέρῃ δῆθεν τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς τὸ συνοδικὸν σύστημα διατυπώνεται μὲ σαφέστατον τρόπον εἰς στὸ ἑξῆς παράδεμα:

«Περισσότερο ἀπὸ πέντε δεκαετίες (1968-2015), μία πραγματικὰ σπουδαία διεργασία ἐπετεύχθη, ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἀρμόζουσα προετοιμασία τῶν ἐπιλεγμένων θεμάτων, ἀλλὰ ἐπίσης γιὰ τὴν ἐπανεργοποίηση τῆς συνοδικῆς αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ ρόλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, ὡς πρώτου μεταξὺ ἴσων καὶ κατέχοντος τὰ πρεσβεῖα, θὰ συνεχίσει νὰ κάνει ὁρατὸ (manifest) τὸ λειτούργημα τοῦ πρωτοκλήτου Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν ἀδελφό του στὸν Χριστό. Ἔτσι τώρα, ὁ διάδοχος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἡ Παναγιότητά του ὁ Βαρθολομαῖος, συνεχίζει αὐτὸ τὸ λειτούργημα τῆς ἀγάπης καὶ διακονίας, καὶ φέρνει τὰ ἀδέλφια του στὸν Χριστό, στὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν κοινωνία τῆς εἰρήνης… Εἶναι ὁ 269ος διάδοχος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τοῦ πρωτοκλήτου ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους».

Τὸ κείμενον βρίδει σοφιστιῶν! Προσπαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς ἀδαεῖς ὅτι εἶχεν ἀπωλεσθῆ ἡ συνοδικότης καὶ τὴν ἐπανέφεραν! Κάνουν τὸ μαῦρον ἄσπρον καὶ ἀλλοιώνουν τὴν ἐκκλησιολογίαν! Ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράφη ἀπὸ τὸν π. Δ. Στανιλοάε ἡ συνοδικότης εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν εἶναι ὡς ἡ ἀναπνοὴ καὶ δὲν ἔπαψε ποτέ! Δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὸ νὰ διατυπώσουν αὐτὴν τὴν βλασφημίαν ὅτι τὸ Φανάρι ἀποκατέστησε τὴν συνοδικότητα (μὲ τὴν ἀντικανονικὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης!) εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ τὸ συσχετίζουν αὐτὸ μὲ τὸ δῆθεν «λειτούργημα τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα»! Πρόκειται διὰ ἀνύπαρκτον λειτούργημα καὶ χρησιμοποιεῖται μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ προσεγγίσουν τὴν διδασκαλίαν τῶν Παπικῶν περὶ «λειτουργήματος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου»! Ἡ ἐμμονὴ μάλιστα εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ «Πρωτοκλήτου» διὰ τὸν Ἀπ. Ἀνδρέαν εἶναι, διὰ νὰ δυμίζῃ τὸν «Πρωτοκορυφαῖον» Ἀπ. Πέτρον! Ὁ παραβολικὸς λόγος ὅτι ὅπως ὁ Ἀπ. Ἀνδρέας ἔφερε τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἔτσι καὶ ὁ Πατριάρχης φέρει τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως εἶναι ἀνεπίτρεπτον νὰ διατυπώνεται θεολογικῶς! Βεβαίως, αὐτὰ πηγάζουν ἀπὸ τὴν παπικὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ ἀνυπάρκτου «λειτουργήματος τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέα», τὸ ὁποῖον ἔχουν υἱοθετήσει εἰς τὸ Φανάρι. Ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι δὶς ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶναι διάδοχος τοῦ Ἀπ. Ἀνδρέου! Αὐτὸ ἀποτελεῖ μεγίστην κακοδοξίαν καὶ τὰ πιστεύουν οἱ παπικοί, διότι συμφώνως πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι εἶναι διάδοχοι ὅλων τῶν Ἀποστόλων!

Ἡ «ἐπηρμένη» καθέδρα

«Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο εἶναι ἡ ὑψηλότερη καθέδρ

Μυστικὴ συνάντησις Ἀρχιεπισκόπου - Πρωθυπουργοῦ

Διὰ ἀσυνέπειαν καὶ ὑποκρισίαν κατηγόρησεν ἐμμέσως ὁ Μακαριώτατος τὸν Πρωθυπουργόν, καθὼς ἄλλα συμφωνοῦν καὶ ἄλλα γίνονται. Δυστυχῶς εἰς μάτην ἐλπίζει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς συμφωνίαν κυρίως μὲ ἕνα ἄνθρωπον ποὺ δὲν πιστεύει εἰς τὸν Θεόν. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ» τῆς 18ης Ἰουνίου 2016:

«Εἶχαν προηγηθεῖ τοποθετήσεις ἀπὸ ὑπουργικὰ χείλη γιὰ ἀλλαγές, ὅπως γιὰ τὴν κατάργηση τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν, τοῦ θρησκευτικοῦ ὅρκου καὶ τῆς πρωινῆς προσευχῆς στὰ σχολεῖα, τὸν χωρισμὸ κράτους Ἐκκλησίας, τὴν κατάργηση τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου ἀπὸ τὸ κράτος, τὴν ἀπαγόρευση στοὺς Μητροπολίτες νὰ ἐπισκέπτονται τὰ σχολεῖα καὶ τὴν ἀπάλειψη ἀπὸ τὸ προοίμιο τοῦ Συντάγματος τῆς ἀναφορᾶς «εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος», θέματα ποὺ γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἀποτελοῦν «casus belli», καὶ αὐτὸ εἶχε διαμηνυθεῖ πρὸς τὸ Μέγαρο Μαξίμου μὲ κάθε τρόπο. Ὅλα αὐτὰ συνέτειναν στὴν ἀνάγκη τῆς συνάντησης τῶν δύο ἡγετῶν, ποὺ ἐπανειλημμένα εἶχε ζητήσει τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Τελικά, ἡ συνάντηση ἔγινε τὴν περασμένη Δευτέρα, χωρὶς νὰ προηγηθεῖ καμία ἀνακοίνωση… δημιουργήθηκε ἕνα κλῖμα ἐμπιστοσύνης, παρότι ὑπῆρξαν στιγμὲς ποὺ ἀνάγκασαν τὸν κ. Ἱερώνυμο νὰ πεῖ: «Ἄλλα συμφωνοῦμε καὶ ἄλλα κάνετε»!».

Ἐκ-φυλισμὸς τῆς Κυβερνήσεως!

Ἡ Κυβέρνησις προχωρεῖ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ λεγομένου δῆθεν «τρίτου» φύλου! Συμφώνως πρὸς τὸ news.in τῆς 7ης Ἰουνίου 2016:

«Μὲ ἀφορμὴ δημοσιεύματα ἀναφορικὰ μὲ διαφημιστικὸ σπὸτ τοῦ Athens Pride ποὺ ὑποβλήθηκε στὸ ΕΣΡ, ἀλλὰ δὲν ἐγκρίθηκε ἡ δωρεὰν προβολή του ὡς κοινωνικοῦ μηνύματος, ἡ Γενικὴ Γραμματεία Διαφάνειας καὶ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἀναφέρει πὼς ἡ θέσπιση νομοθετικοῦ πλαισίου γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς ταυτότητας φύλου ἀποτελεῖ προτεραιότητα γιὰ τὴν κυβέρνηση καὶ ἔχει ἤδη δρομολογηθεῖ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης. Γιὰ τὴ σύνταξη τοῦ νομοσχεδίου ἐργάζεται ἤδη ἡ Νομοπαρασκευαστικὴ Ἐπιτροπὴ ποὺ ἐπεξεργάστηκε τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὸ νέο Σύμφωνο Συμβίωσης. Μέλη τῆς νομοπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ στέλεχος τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν μὲ εἰδίκευση στὰ ληξιαρχικὰ θέματα πραγματοποίησαν ἐπίσκεψη ἐργασίας στὴ Μάλτα γιὰ ἐνημέρωση καὶ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων σχετικὰ μὲ τὸ νομοθετικὸ πλαίσιο καὶ τὶς βέλτιστες πρακτικὲς γιὰ τὴν νομικὴ ἀναγνώριση τῆς ταυτότητας φύλου. Ἡ ἐπίσκεψη πραγματοποιήθηκε μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης».

Ὄχι εἰς τὰς ἀνηθίκους παρελάσεις

Ὁ Πατριάρχης Βουλγαρίας ὕψωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ ἐκάλεσεν εἰς μετάνοιαν τοὺς συμμετέχοντας εἰς παρελάσεις καταπτώσεως. Ποῖος δὰ τὸν μιμηθῇ; Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης οὔτε διὰ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν δὲν διεμαρτυρήθησαν… Συμφώνως πρὸς τὸ vima orthodoxias τῆς 19ης Ἰουνίου 2016:

«Ὁ κ. Νεόφυτος ἀντέδρασε ἔντονα γιὰ τὸ λεγόμενο "Sofia Pride" καὶ ἕνας λόγος μεταξὺ ἄλλων ἦταν πὼς ἐπελέγη ἡ ἡμέρα τοῦ Ψυχοσάββατου, ὅταν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ θυμοῦνται τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα ποὺ ἔχουν φύγει ἀπὸ τὴ ζωή καὶ προσεύχονται γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους. "Γιὰ ἕνατη συνεχόμενη χρονιὰ στὸ κέντρο τῆς Σόφιας θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ "Sofia Pride". Στὸ κεντρικὸ τμῆμα τῆς πρωτεύουσας γιὰ ἄλλη μία φορὰ γινόμαστε μάρτυρες τῆς ἀνοιχτῆς προπαγάνδας μὲ δημόσιες ἐπιδείξεις τῆς ὁμοφυλοφιλίας ὡς τρόπο ζωῆς" εἶπε ὁ κ. Νεόφυτος… Σημείωσε ἀκόμη πὼς ἡ σύγχρονη κοινωνία, ἀποκομμένη ἀπὸ τὶς χριστιανικὲς ρίζες της ἔχει τὴν τάση νὰ εἶναι ἀνεκτικὴ καὶ ἀνθρώπινη, ἀλλάζοντας ὅμως ἔννοιες βασικὲς καὶ ἀξίες ὅπως ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλευθερία ἀποκαλώντας τὴν ὁμοφυλοφιλία μὲ ἠθικὰ οὐδέτερους ὅρους, ὅπως «σεξουαλικὲς μειονότητες» ἢ «μὴ παραδοσιακὸς γενετήσιος προσανατολισμός».

Σεβ. Δημητριάδος: «Νὰ στηρίξουμε τὸ Ἰσλὰμ»

Εἰς τηλεοπτικὴν ἐκπομπὴν ἐκλήθη ὁ Σεβ. Δημητριάδος, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης. Εἰς τὰς ἀπαντήσεις του ἐχρησιμοποίησε πληθυντικὸν ἀριθμόν. Διερωτώμεθα: ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱ. Σύνοδον ἢ μήπως ἀθελήτως κατέστησε γνωστὸν ὅτι ἦτο εἰς συνεννόησιν μὲ τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως; Πάντως οὐδὲν νεώτερον ἀνέφερε παρὰ μόνον ἐπανέλαβε τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ ἐχρησιμοποίησε καὶ τὸ Φανάρι. Τὸ σκανδαλῶδες ὅμως ἦτο, ὅταν ἠρωτήθη διὰ τὴν κατάστασιν ποὺ ἔχουν δημιουγήσει οἱ Ἰσλαμισταί. Ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «θὰ πρέπει νὰ στηρίξουμε τὸ μετριοπαθὲς Ἰσλάμ… ὥστε νὰ ξαναβρεῖ τὸ χαμένον πρόσωπόν του τὸ εὐρωπαϊκὸ Ἰσλάμ»! Εἶναι ἀπάντησις ἡ ὁποία ἀρμόζει εἰς Ὀρθόδοξον Ἱεράρχην; Κανένας λόγος περὶ ἱεραποστολῆς! Θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ ὅτι θὰ στηρίξωμεν τοὺς κατατρεγμένους καὶ τοὺς πρόσφυγας μουσουλμάνους, ἀλλὰ δὲν ἐπέλεξε κάτι παρόμοιον. Πῶς θὰ στηρίξῃ ἕνας Ἱεράρχης τὸ Ἰσλάμ; Θὰ συνεργασθῇ μὲ ἰμάμηδες διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἀγωγὴν εἰς τὰ σχολεῖα; Εἶναι τυχαῖον ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε ταχθῇ ὑπὲρ τοῦ τμήματος μουσουλμανικῶν σπουδῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Θεσσαλονίκης;

Γιγαντιαῖος Σταυρὸς εἰς τὸ Αἴγιον

Ὁ Σεβ. Καλαβρύτων ἀπεφάσισε νὰ ὑψώσῃ μεγάλον Τίμιον Σταυρὸν μετὰ ἀπὸ δαῦμα. Εἶναι ἀξιοθαύμαστον ὅτι πολλοὶ Ἱεράρχαι καὶ Ἡγούμενοι μέχρι σήμερον ἔχουν ὑψώσει Τ. Σταυροὺς εἰς πολλὰ ὑψώματα τῆς πατρίδος μας. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Δημητρίου Τριανταφυλλοπούλου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ» τῆς 16ης Ἰουνίου 2016:

«Ὁ Μητροπολίτης Αἰγιαλείας ὑποστηρίζει , πὼς πρὶν ἀπὸ τὸν σεισμὸ τῆς 15ης Ἰουνίου 1995, «εὐωδίαζε ὁ Σταυρός, τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦσε σὲ κάθε θεία Λειτουργία καὶ Ἱερὴ Λιτανεία μ' ἕνα μικρὸ τεμάχιο Τιμίου Ξύλου, δῶρο τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Βενέδικτου». Σύμφωνα μὲ τὸν Ἀμβρόσιο, εὑρισκόμενος, στὶς 28 Μαΐου 1995, στὸν ἱερὸ ναὸ Ἁγίου Ἀθανασίου Ἐλίκης, ὅταν ὁ εἰκονιζόμενος Σταυρὸς τοποθετήθηκε στὴν Ἁγία Τράπεζα, ἔνιωσε ξαφνικὰ ν ἀναδίδεται ἐξ αὐτοῦ μία λεπτὴ καὶ ἄρρητη εὐωδιά, ὅμοια μὲ ἐκείνη τῶν ἱερῶν λειψάνων τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν Κυριακὴ μετὰ τὸν σεισμό, ἐνῶ ὁ μητροπολίτης βρισκόταν στὸ 4ο Δημοτικὸ Σχολεῖο, σὲ δύο σκηνὲς τῶν Ὑπηρεσιῶν Διάσωσης, σὲ σύσκεψη τοπικῶν ἀρχῶν, ἔγινε ἕνα ξαφνικὸ τηλεφώνημα -ἀπὸ ἀριθμὸ ποὺ δὲν ἦταν καταχωρημένος- καὶ ἦταν μία ἄγνωστη γυναικεία φωνή, ἡ ὁποία εἶπε: «Σᾶς τηλεφωνῶ ἀπὸ Θεσσαλονίκη. Σᾶς ἔσωσε ὁ Σταυρός. Νὰ τὸ πεῖτε στὸ Αἴγιο καὶ νὰ κατασκευάσετε ἕνα πελώριο Σταυρό, κάπου πολὺ ψηλά, γιὰ νὰ τὸν προσκυνοῦν!». Ὁ Ἀμβρόσιος καλεῖ πλέον σὲ ὑλοποίηση αὐτῆς τῆς θεϊκῆς ἐπιθυμίας κι ἔχοντας τὴν τοποθεσία ποὺ δώρισε ὁ Ἀνδρέας Ἀγγελόπουλος, 300τ.μ, ψηλὰ σὲ κορυφὴ τοῦ Σελινούντα Αἰγίου, ἀλλὰ καὶ σχέδια τοῦ πολιτικοῦ μηχανικοῦ Δημήτρη Χατζησοφιανοῦ, καλεῖ σὲ ἐκστρατεία συγκέντρωσης τοῦ ποσοῦ τῶν 36.500 εὐρώ, ποὺ ἀπαιτεῖται. Θὰ εἶναι σιδερένιος μὲ ὕψος 18 μέτρων καὶ τὸ βράδυ θὰ φωτίζεται, ὁρατὸς ἀπ' ὅλο σχεδὸν τὸ Αἴγιο».

Νέα τροπὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σινούκ

Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας δικαιώνει τελικῶς τὰς οἰκογενείας τῶν 17 δυμάτων ἀπὸ τὴν πτῶσιν τοῦ Σινούκ. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τῆς κ. Βάσως Παλαιοῦ εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ»:

«…τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, μὲ σειρὰ ἀποφάσεών του, ἄνοιξε τὸν δρόμο γιὰ τὴν καταβολὴ ἀποζημιώσεων περίπου 7.000.000 εὐρὼ στὶς οἰκογένειες τῶν θυμάτων. Οἱ συγγενεῖς ἀναμένουν πλέον μὲ ἀγωνία τὴ νέα κρίση τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου τῆς Ἀθήνας προκειμένου νὰ κλείσει ἡ μακρὰ δικαστικὴ περιπέτειά τους…

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας μέτρησε στὴν τραγωδία δύο θύματα, καθώς, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πατριάρχη, τραγικὸ θάνατο βρῆκε καὶ ὁ ἀδελφός του Γεώργιος Παπαπέτρου. Ὁ ἀδελφός τους Μάμας Παπαπέτρου… τονίζει «αὐτὸς εἶναι ὁ ἑνδέκατος χρόνος ἀπὸ τὴν πτώση τοῦ ἐλικοπτέρου καὶ δὲν μᾶς ἔχει βοηθήσει κανείς…». Συνολικὰ ἡ οἰκογένεια ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ὀκτὼ ἀδέλφια, τὰ δύο χάθηκαν στὴν ἀεροπορικὴ τραγωδία, ἐνῶ, ὅπως ἐξιστορεῖ ὁ κ. Παπαπέτρου, ἕνα χρόνο μετὰ τὸ γεγονὸς πέθανε καὶ ἡ δίδυμη ἀδελφή τοῦ Πατριάρχη Πέτρου ἀπὸ τὴ στενοχώρια της… Συγκεκριμένα, τὸ ΣτΕ ἔκρινε ὅτι ἐννέα ἀνθρώπινα λάθη καὶ παραλείψεις ὁδήγησαν στὴν τραγωδία…».

Σιδηροδέσμιοι ἄγονται ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν οἱ μετέχοντες εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης

Ἤδη κατὰ τὴν ἐναρκτήριον ὁμιλίαν του εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως προδιέγραψε τὴν πορείαν τῆς Συνόδου λέγων:

«Διὸ καὶ κατέστησαν ὑποχρεωτικαὶ αἱ ἀποφάσεις αὗται (τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου) διὰ πάντα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅσοι δὲ ἠρνήθησαν τὴν ἀποδοχήν των, ὡς ἡ μερὶς τῶν ἰουδαϊζόντων, παρέμειναν ἐκτὸς αὐτῆς, διὰ νὰ παραδοθοῦν τελικῶς εἰς τὴν ἀφάνειαν, μετεξελισσόμενοι εἰς διαφόρους αἱρετικὰς ὁμάδας... Ἐὰν τροπολογία, προτεινομένη ὑπὸ τινος ἢ ὑπὸ τινων ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἱεροῦ τούτου Σώματος προσκρούσῃ εἰς τὴν μὴ ἀποδοχὴν αὐτῆς ὑπὸ μιᾶς ἢ περισσοτέρων Ἐκκλησιῶν, αὕτη καταπίπτει, καὶ τὸ Κείμενον διατηρεῖται ὡς εἶχεν ἐν τῇ ἀρχικῶς ἐγκριθείσῃ μορφῇ αὐτοῦ, ἐγκρινόμενον καὶ ὑπογραφόμενον ὑφ' ὅλων τῶν μελῶν τοῦ Σώματος».

Ἐμμέσως πλὴν σαφῶς ἐταύτισε τὸ κῦρος τῆς Συνόδου μὲ ἐκεῖνο τῶν Ἀποστόλων(!) ἐνῷ προειδοποίησεν ὅτι αἱ τροπολογίαι δὲν δὰ ἐγκριθοῦν παρὰ μόνον αἱ «ἀνώδυνοι», ἐκεῖναι ποὺ δὲν ἐνοχλοῦν τὰ σχέδια τοῦ Φαναρίου. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἀνεμέναμεν ἀπὸ τὸν Πατριάρχην νὰ περιπέσῃ εἰς ὀλίσθημα διὰ τῶν παρακάτω λόγων του:

«Πᾶν πλῆγμα κατὰ τῆς Συνόδου πλήττει αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ αὐτοὺς τούτους τοὺς πλήττοντας. «Σκληρὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν» (Πράξ. κς΄ 14). Ὅταν μάλιστα ἡ ἀποχὴ ἐκ τῆς Συνόδου γίνεται ἀφοῦ ἔχει ἤδη συμφωνηθῆ, καὶ δὴ καὶ ἐνυπογράφως, ὑπὸ πάντων ἡμῶν ἡ σύγκλησις αὐτῆς, τότε τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ καὶ ἡ συνέπεια καὶ σοβαρότης ἡμῶν, ἐπὶ ζημίᾳ τῆς ὅλης εἰκόνος τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐντὸς καὶ τοὺς ἐκτὸς αὐτῆς».

Διατὶ ἐπιμελῶς ἀποκρύπτει τὸ Φανάρι νὰ ἀναφέρῃ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας δὲν εἶχεν ὑπογράψει; **Πᾶν πλῆγμα τῆς Συνόδου, Παναγιώτατε, δὲν πλήττει τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ μόνον ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐξεβίασαν τὴν σύγκλησιν αὐτῆς τῆς Συνόδου.**

Δὲν καθυστέρησε νὰ ἔλθῃ ἀπάντησις ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας διὰ τοῦ μηνύματος τοῦ κ. Κυρίλλου πρὸς τοὺς Προκαθημένους, εἰς τὸ ὁποῖον ἔδιδεν ἀπάντησιν μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἀπ. Παύλου «δεῖ γαρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα καὶ οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν» (Α΄ Κορ. 11.19) θέτων τὸν Κων/πόλεως τοιουτοτρόπως πρὸ τῶν εὐθυνῶν του. Μάλιστα ἐζήτησε νὰ «σεβασθῆ» τὰς Ἐκκλησίας ποὺ ἀπουσιάζουν, ἐνῷ ἐχαρακτήρισε τὴν Σύνοδον ὡς «συνάντησιν» καὶ στάδιον προετοιμασίας διὰ τὴν Μεγάλην Σύνοδον.

Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν συνεζητήθη τὸ κείμενον διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον καὶ ὑπῆρξε λογομαχία μεταξὺ τοῦ Σεβ. Ναυπάκτου καὶ τοῦ Σεβ. Περγάμου. Ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως ἐκολάκευσε καὶ τοὺς δύο, διὰ νὰ περάσῃ τὸ κείμενον χωρὶς νὰ ἡττηθῆ ὁ Σεβ. Περγάμου, ἐνῷ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐτάχθη καὶ ὁ Σεβ. Περιστερίου! Τὴν συζήτησιν ἔκλεισεν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐπισημαίνων ὅτι «τὰ μέλη δὲν εἶναι φοιτητές, γιὰ νὰ διδάσκονται θεολογία». Τὸ ἀπόγευμα ὡμίλησε καὶ ὁ Παν. Ταμασοῦ, ἀλλὰ ὁ Πατριάρχης παρέπεμψε τὰς προτάσεις του διὰ συζήτησιν μετὰ τὸ τέλος τῆς Συνόδου. Τελικῶς αἱ δύο, αἱ πλέον ἀνώδυνοι, ἀπὸ τὰς τρεῖς τροποποιήσεις ποὺ κατέθεσεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν δεκταὶ ἐνῷ ἡ τρίτη, ἡ κρισιμωτέρα περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ «προσώπου» δὲν υἱοθετήθη. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν προσεπάθησε νὰ ἀπαλύνῃ τὸ γεγονὸς γράφουσα ὅτι ἡ Σύνοδος «δὲν ἔκλεισε τὸ θέμα τῶν ὅρων αὐτῶν»…

Εἰς τὴν ἐπίσημον ἐνημέρωσιν ὁ ἐκπρόσωπος τύπου Ἀρχιεπίσκοπος Τελμησοῦ κ. Ἰώβ, ἐκπρόσωπος τῆς Γραμματείας, ἐρωτήθη διὰ τὴν ἀπουσίαν τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν καὶ ἰσχυρίσθη ὅτι δὲν ἀφορᾶ εἰς διαφωνίας διὰ τὰ κείμενα, ἀλλὰ εἰς ἐσωτερικὰ προβλήματα ἑκάστης Ἐκκλησίας. Ἐπίσης ἐπεχείρησε νὰ ὑποβαθμίσῃ τὴν ἀπουσίαν λέγων ὅτι ἔχει συμβῆ καὶ εἰς τὸ παρελθόν! **Ὁ κ. Ἰὼβ ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐρώτημα** τοῦ δημοσιογράφου κ. Ἀλεξάνδρου Στεφανοπούλου, ἂν ἡ Σύνοδος αὐτὴ παράγει ἕνα νέον κανονικὸν δίκαιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀφοῦ ἔχουν δικαίωμα ψήφου καὶ λόγου (ἐφ' ὅσον δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ εἰσηγήσεις τῶν ὑπολοίπων Ἱεραρχῶν) μόνον οἱ Προκαθήμενοι, ἀποκαλύπτων τὴν ἀλήθειαν, ποὺ ἀπεσιώπων μέχρι σήμερον.

Τὴν Τρίτην συνεζητήθη τὸ θέμα τῆς Διασπορᾶς. Οἱ Σέρβοι προέτειναν ὅτι ἡ ἀπουσία τῆς Ρωσίας δεσμεύει τὴν Σύνοδον, διὰ νὰ μὴ προβῇ εἰς ἀποφάσεις. Ἡ ἀντίδρασις ἦλθεν ἀπὸ τὸν Παν. Κύκκου κ. Νικηφόρον, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινεν εἰς τὸ νὰ προχωρήσουν κανονικῶς. Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν τὸν λόγον τὸ ζήτημα δὰ συνεχίζετο καὶ τὴν ἑπομένην ἡμέραν.

Κατὰ τὴν συνέντευξιν τύπου ποὺ ἠκολούθησεν οἱ δημοσιογράφοι ἀπηύθυναν ποικίλα ἐρωτήματα. Ὁ κ. Ἰὼβ ἰσχυρίσθη καὶ πάλιν ὅτι ἡ Ἀντιόχεια δὲν ὑπέγραψε τρία κείμενα ὄχι ἀπὸ ἐνστάσεις εἰς τὰ κείμενα, ἀλλὰ ὡς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι συμμετεῖχε μέχρι τελευταίας στιγμῆς κανονικὰ εἰς τὴν προετοιμασίαν. Εἰς ἐρώτημα περὶ ἀλλαγῆς τῆς διαδικασίας ἀνέφερεν ὅτι δὲν ὑπάρχει περίπτωσις νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ὁμοφωνίαν εἰς τὴν πλειοψηφίαν, διότι ὁ κανονισμὸς εἶναι δεσμευτικὸς καὶ ὅτι ἡ πρότασις τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀλβανίας περὶ αὐτοῦ ἦταν προσωπικὴ καὶ δὲν συνεζητήθη καθόλου εἰς τὴν Σύνοδον. Ὁ π. Ἰωάννης Χρυσαυγῆς εἰς ἐρώτημα διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς Συνόδου ἀπήντησεν ὅτι «ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ δώσει **νέες ἀπαντήσεις καὶ νὰ μὴ ἐπαναλάβει τὶς παλιές, ὅπως τὶς λαμβάνει ἀπὸ τὴν παράδοσιν».** Ὁ Σεβ. Νιγηρίας προσέθεσεν ὅτι τὸ πρῶτον ἐψηφισμένον κείμενον εἶναι ἄτολμον καὶ ὅτι θὰ ἐπεθύμει νὰ καταδειχθοῦν καὶ ἄλλαι πλευραὶ π.χ. «ὅτι ὑπάρχει σχέση aids καὶ οἰκονομίας, διότι αὐτὸ ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν φτώχεια»! Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ρουμανίας ἐξέπληξεν ὅλους, ὅταν εἶπε, ὅτι ἡ Συνοδος αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς τὴν φυσιολογικότητα τῆς Ἐκκλησίας!

Συμπέρασμα τῶν δύο πρώτων συνεδριάσεων εἶναι ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι καὶ ἰδιαιτέρως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐνόμιζεν ὅτι ὡς στρατηγικὸς κρίκος ἠδύνατο νὰ ὑπογράφῃ προσυνοδικῶς ὁ,τιδήποτε καὶ ἔπειτα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σύνοδον καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς ἀπόψεις της. **Δυστυχῶς δὲν εἰσηκούσθη ἡ γνώμη τοῦ Ο.Τ. ὅτι ἡ ἀντικανονικὴ εἰς τὰς προϋποθέσεις της Σύνοδος ἐσχεδιάσθη, ὥστε νὰ δεσμεύῃ τὰς Ἐκκλησίας εἰς τὰ κελεύσματα τοῦ «πρωτοθρόνου» Φαναρίου.** Αὐτὸ ἐπεκαλέσθη εἰς τὴν ἐναρκτήριον ὁμιλίαν του ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος:

«ἐν ἑκάστῃ ἐπαρχίᾳ ἢ εὐρυτέρᾳ γεωγραφικῇ περιοχῇ, ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι δέον νὰ ἀποφασίζουν πάντοτε ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ «πρώτου» μεταξὺ αὐτῶν, ἡγούμενοι τοῦτον ὡς «κεφαλὴν» αὐτῶν, ἐνῷ καὶ οὗτος δέον πάντοτε νὰ ἀποφασίζῃ καὶ ἐνεργῇ ἐν συμφωνίᾳ μετ' αὐτῶν. Ὁ χρυσοῦς οὗτος κανὼν τῆς συνοδικότητος καθορίζει ἑκτοτε καὶ τὴν περὶ πρωτείου ἀντίληψιν τῆς ἡμετέρας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Ἔτσι αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου σήμερον ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἂν δὰ συμφωνήσῃ ὁ ὑποτιθέμενος «πρῶτος», τοῦ ὁποίου ἡ γνώμη βαραίνει ὅσον τῶν ὑπολοίπων ἐννέα Ἐκκλησιῶν μαζί!

Ἐν κατακλεῖδι ὑποθάλπομεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ «μακρὺ χέρι» τοῦ ἐξ ἀμερικῆς πάπα, ὁ ὁποῖος δίγει μὲ τὸ Ἰσλὰμ καὶ τὴν οὐνίαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας. Κατὰ τἆλλα ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης εὐχαρίστησε τὸν πάπαν διὰ τὴν προσευχήν του, προχωρεῖ εἰς τὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων μὲ αὐτὸν διὰ τοῦ κειμένου τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων καὶ ὁ Μακαριώτατος καὶ οἱ Ἱεράρχαι μένουν ἀδρανεῖς...

Τὸ διπλοῦν παίγνιον τοῦ πρώτου ἐξ Ἀμερικῆς Ποντίφικος

Ὁ Ἀργεντινὸς κ. Φραγκίσκος εἶναι ὁ πρῶτος πάπας ποὺ προῆλθεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν. Ὡς ἄλλος διπλοῦς πράκτωρ ἢ διεθνὴς διπλωμάτης ὁ ἐξ ἄκρας δύσεως ὁρμώμενος πάπας ἁπλώνει παραλλήλως γεφύρας πρὸς τοὺς δύο πόλους τῆς Ἀνατολῆς: τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἰσλάμ.

Συμπόρευσις μὲ τὸ Ἰσλάμ

Δὲν ἔχει παρέλθει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ κ. Φραγκίσκος ἔλαβε μαζί του ἀπὸ τὴν Λέσβον μόνον μουσουλμάνους. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε θερμὸν ἐναγκαλισμὸν μὲ τὸν προσκεκλημένον του ἰμάμην τοῦ Καΐρου. Τώρα, νέον ἀνακοινωθὲν τοῦ Βατικανοῦ κάνει λόγον διὰ τὸν κοινὸν Ἐλέημονα Θεὸν χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων! Συμφώνως πρὸς τὴν ἠλεκτρονικὴν ἐφημερίδα vatican insider τῆς 17ης Ἰουνίου 2016:

«Τὸ Ποντιφικὸ Συμβούλιο γιὰ τὸν Διαθρησκευτικὸ διάλογο ἀπεύθυνε αὐτὰ τὰ λόγια στοὺς μουσουλμάνους σὲ ὅλο τὸν κόσμο στὸ ἐτήσιο μήνυμά του γιὰ τὸ μήνα τοῦ Ραμαζανιοῦ καὶ τὸ τέλος τῆς Id al-Fitr γιορτῆς. "Ἐμεῖς, οἱ Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι, καλούμαστε νὰ κάνουμε τὸ καλύτερο δυνατό, γιὰ νὰ μιμηθοῦμε τὸν Θεό. Αὐτός, ὁ Ἐλέημων, μᾶς ζητᾶ νὰ εἴμαστε φιλεύσπλαγχνοι καὶ συμπονετικοὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, εἰδικὰ σὲ ἐκείνους ποὺ εὑρίσκονται σὲ κάθε εἴδους ἀνάγκη. Ἔτσι, ἐπίσης μᾶς καλεῖ νὰ εἴμαστε συγχωρετικοὶ ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλο". Τὸ κείμενο δημοσιεύθηκε ἐπίσης στὰ ἀραβικὰ καὶ ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν πρόεδρο, Καρδινάλιο Jean-Louis Tauran καὶ τὸν γραμματέα, Mgr. Miguel Angel Ayuso Guixot... «Εἶναι μία πηγὴ μεγάλης ἐλπίδας, ὅταν βιώνουμε ἢ ἀκοῦμε μουσουλμάνους καὶ χριστιανοὺς ποὺ ἑνώνουν τὰ χέρια, γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἐνδεεῖς. Ὅταν ἑνώνουμε τὰ χέρια, λαμβάνουμε σοβαρὰ ὑπόψη μία σημαντικὴ ἐντολὴ στὶς θρησκεῖες μας καὶ δείχνουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, προσφέροντας ἔτσι μία πιὸ ἀξιόπιστη μαρτυρία, ἀτομικὰ καὶ συλλογικά, γιὰ τὶς πεποιθήσεις μας. **Εἴθε ὁ Ἐλέημων καὶ Παντοδύναμος Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ περπατοῦμε κατὰ μῆκος τῆς διαδρομῆς τῆς καλοσύνης καὶ τῆς συμπόνιας!**». Τὸ κείμενον ἀναφέρεται ἐπίσης σὲ «ἕνα θέμα ποὺ εἶναι κοντὰ ὁμοίως στὶς καρδιὲς τῶν μουσουλμάνων καὶ χριστιανῶν, τὸ ἔλεος. Γνωρίζουμε ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τὸ Ἰσλὰμ πιστεύουν σὲ ἕναν φιλεύσπλαγχνο Θεό, ὁ ὁποῖος δείχνει ἔλεος καὶ συμπόνια πρὸς ὅλα τὰ πλάσματά του, ἰδίως στὴν οἰκογ